ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΒΑΦΦΕΝ SS

ελευθερη σκεψις

Τό παρόν βιβλίο προέρχεται ἀπό τή μετάφρασι τῆς Ἀγγλικῆς ἐκδόσεως. Τήν μετάφραση ἔκανε ὁ Ἀνδρέας Δεδρινός. Οἱ φωτογραφίες ἐντός κειμένου ἀποτελοῦν προσθήκη τῆς ἑλληνικῆς ἐκδόσεως.

Ἐλεύθερη Σκέψις
Σεπτέμβριος 1992

ISBN 960-7199-09-X

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1992
ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 112 - ΑΘΗΝΑ 114 72
ΤΗΛ. 3630697 - 3614736

ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΒΑΦΦΕΝ SS»

(Τό κείμενο προέρχεται ἀπό μαγνητοσκοπημένη διήγησι τοῦ Λεόν Ντεγκρέλ. Πρωτοδημοσιεύθηκε στό «Τζόρναλ ὄφ Ἰστόρικαλ Ρηβιού», τόν χειμῶνα τοῦ 1982).

ΤΕΝΤ Ο' ΚΗΗΦΗ
ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛ ΚΑΙ Η ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

(Τό κείμενο πρωτοδημοσιεύθηκε στό «Νάσιοναλ Βάνγκαρντ» τοῦ Μαρτίου 1979).

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εἴσαστε ἕτοιμοι νά ἀκούσετε τόν Λεόν Ντεγκρέλ, ὁ ὁποῖος πρίν ἀπό τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ἦταν ὁ νεώτερος πολιτικός ἡγέτης καί ὁ ἱδρυτής τοῦ «Ρεξιστικοῦ Κόμματος» στό Βέλγιο. Κατά τόν πολεμικό κατακλυσμό πού ἐπηκολούθησε, ἦταν ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους ἥρωες τοῦ 'Ανατολικοῦ Μετώπου. Γιά τόν Λεόν Ντεγκρέλ, ὁ Χίτλερ εἶπε: «Ἄν εἶχα ἕναν γιό, θά ἤθελα νά ἦταν σάν τόν Λεόν».

Ὡς πολιτικός καί ὡς στρατιώτης, γνώρισε τόν Χίτλερ ἀπό πολύ κοντά, ὅπως ἄλλωστε καί τόν Μουσσολίνι, τόν Τσώρτσιλ, τόν Φράνκο, τόν Λαβάλ, τόν Στρατάρχη Πεταίν καί ὅλους τούς εὐρωπαίους ἡγέτες τῆς ἐποχῆς τῆς τεράστιας ἰδεολογικῆς καί στρατιωτικῆς συγκρούσεως πού ὀνομάσθηκε «Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος». Μόνος αὐτός, ἀπ' ὅλους τούς ἄλλους, ἐπέζησε καί παρέμεινε ὡς ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 μάρτυρας τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς περιόδου.

Ἡ ζωή τοῦ Λεόν Ντεγκρέλ ἄρχισε τό 1906 στό Μπουγιόν, μιά μικρή βελγική πόλη τῶν 'Αρδεννῶν. Ἡ οἰκογένειά του εἶχε γαλλική καταγωγή. 'Εφοίτησε στό Πανεπιστήμιο τῆς Λουβέν, ὅπου ἀπέκτησε τόν τίτλο τοῦ δόκτορος στά νομικά. 'Ενδιαφέρθηκε (καί ἐνδιαφέρεται πάντα) γιά ἄλλες ἀκαδημαϊκές ἐπιστῆμες, ὅπως τίς πολιτικές ἐπιστῆμες, τίς τέχνες, τήν ἀρχαιολογία καί τήν φιλοσοφία.

Τά φυσικά ἡγετικά του χαρίσματα φάνηκαν ἀμέσως. Στά εἴκοσί του χρόνια εἶχε ἤδη δημοσιεύσει πέντε βιβλία καί ἐξέδωσε δική του ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα. Λόγω τῶν βαθειῶν χριστιανικῶν πεποιθήσεών του προσχώρησε στό «Κίνημα Καθολικῆς Δράσεως» καί ἔγινε ἕνας ἀπό τούς ἡγέτες του. Ἀλλά τό πάθος του ἦταν πάντα οἱ ἄνθρωποι, οἱ μᾶζες.

Ἤθελε νά κερδίση τά πλήθη, ἰδιαιτέρως τά μαρξιστικά πλήθη.

Ἤθελε νά τούς κάνη νά ἀσπασθοῦν τίς ἰδέες του γιά κοινωνική καί πνευματική ἀλλαγή τῆς κοινωνίας. Ἤθελε νά σηκώση τό ἐπίπεδο τοῦ λαοῦ, νά τοῦ σφυρηλατήση ἕνα σταθερό, ἀποτελεσματικό καί ὑπεύθυνο κράτος, ἕνα κράτος πού νά στηρίζεται στόν κοινό νοῦ τοῦ λαοῦ καί πρός ὄφελος τοῦ λαοῦ.

Μίλησε σέ περισσότερες ἀπό 2000 συγκεντρώσεις, πάντα καί μέ ἀντιτιθέμενους. Τά βιβλία του καί ἡ ἐφημερίδα του διαβάζονταν παντοῦ, διότι ἀναφέρονταν πάντα στά πραγματικά προβλήματα. Παρ' ὅλο πού δέν ἦταν ἀκόμη οὔτε 25 χρονῶν, ὁ κόσμος τόν ἄκουγε ἀχόρταγα.

Σέ λίγα χρόνια εἶχε κερδίσει ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ. Στίς 24 Μαΐου 1936, τό «Ρεξιστικό Κόμμα» του κέρδισε μιά θριαμβευτική νίκη ἐναντίον τῶν καθιερωμένων κομμάτων: τριαντατέσσερις ἕδρες στήν Βουλή καί στήν Γερουσία.

Ἡ Εὐρώπη τοῦ 1936 ἦταν ἀκόμη χωρισμένη σέ μικρές χῶρες, ὑπερήφανα κλεισμένες στό παρελθόν τους καί κλειστές σέ ὁποιανδήποτε ἐπαφή μέ τούς γείτονές τους.

Ὁ Λεόν Ντεγκρέλ ὅμως ἔβλεπε μακρύτερα. Ὅταν ἦταν φοιτητής εἶχε ταξειδέψει στήν Λατινική Ἀμερική, στίς Η.Π.Α. καί στόν Καναδᾶ. Εἶχε ἐπισκεφθεῖ τήν Βόρειο Ἀφρική, τήν Μ. Ἀνατολή καί, βέβαια, ὅλες τίς χῶρες τῆς Εὐρώπης. Διαισθανόταν ὅτι ἡ Εὐρώπη εἶχε ἕνα μεγάλο, μοναδικό πεπρωμένο καί ἔπρεπε νά ἑνωθῆ.

Ὁ Μουσσολίνι τόν κάλεσε στήν Ρώμη. Ὁ Τσῶρτσιλ τόν εἶδε στό Λονδίνο καί ὁ Χίτλερ τόν δέχθηκε στό Βερολίνο.

Βάζοντας τό πολιτικό του μέλλον στήν πρώτη γραμμή, προσπάθησε ἀπελπισμένα νά σταματήση τόν κατήφορο τῆς Εὐρώπης πρός ἕναν νέο πόλεμο. Ἀλλά οἱ παλαιοί ἀνταγωνισμοί,

τά μικρόψυχα μίση καί ή καχυποψία μεταξύ τῶν Γάλλων καί τῶν Γερμανῶν ἔγιναν ἔξυπνα ἀντικείμενο ἐκμεταλλεύσεως. Τά καθιερωμένα κόμματα καί τό κομμουνιστικό κόμμα ἐργάσθηκαν μαζί, μέ τόν ἴδιο σκοπό: γιά τόν πόλεμο. Γιά τό Κρεμλίνο, ὁ πόλεμος ἦταν μιά μοναδική εὐκαιρία νά κομμουνιστικοποιήσῃ τήν Εὐρώπη ἀφοῦ θά εἶχε ἐξαντληθεῖ.

Ἔτσι, ὁ πόλεμος ἔγινε. Πρῶτα στήν Πολωνία, ὕστερα στήν δυτική Εὐρώπη τό 1940 καί παγκόσμιος τό 1941.

Γρήγορα ἡ Σβάστικα πέταξε ἀπό τόν Βόρειο Πόλο ὡς τίς ἀκτές τῆς Ἑλλάδος καί στά σύνορα τῆς Ἱσπανίας. Ἀλλά ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μεταξύ Ἀγγλίας καί Γερμανίας συνεχίσθηκε. Καί οἱ ἡγέτες τοῦ Κομμουνισμοῦ ἑτοιμάσθηκαν νά μποῦν μέσα καί νά μαζέψουν τά κομμάτια.

Ἀλλά ὁ Χίτλερ τούς πρόλαβε καί εἰσέβαλε στήν ΕΣΣΔ στίς 22 Ἰουνίου 1941. Γιά τήν Εὐρώπη, αὐτό ἦταν σάν νά ἔπαιζε τήν ὕπαρξί της «κορῶνα - γράμματα». Ἤ θά κέρδιζε ὁ Χίτλερ ἤ θά κέρδιζε ὁ Στάλιν.

Τότε ἀκριβῶς, σέ κάθε χώρα τῆς Εὐρώπης, χιλιάδες νέοι ἀπεφάσισαν ὅτι τό μέλλον τῆς ἴδιας τους τῆς χώρας παιζόταν κατά τόν ἴδιο τρόπο. Θά προσέφεραν ἐθελοντικά τίς ζωές τους στήν μάχη κατά τοῦ Κομμουνισμοῦ καί γιά τήν δημιουργία μιᾶς Ἑνωμένης Εὐρώπης.

Συνολικά, ἐπρόκειτο νά εἶναι περισσότεροι ἀπό 600.000 μή Γερμανοί Εὐρωπαῖοι μαχητές στό Ἀνατολικό Μέτωπο. Καί θά προσέθεταν σωρεία μεραρχιῶν στό Σῶμα τῶν «Βάφφεν SS».

Τά «Βάφφεν SS» ἦσαν τά ἰδεολογικά ἐπίλεκτα στρατεύματα τῆς Εὐρώπης. Στήν πραγματικότητα, οἱ Γερμανοί, μέ 400.000 ἄνδρες, ἦσαν μειοψηφία. Τό ἕνα ἑκατομμύριο τῶν «Βάφφεν SS» ἀντιπροσώπευε τόν πρῶτο πραγματικῶς Εὐρωπαϊκό Στρατό πού ὑπῆρξε ποτέ. Μετά τόν πόλεμο, τό σχέδιο ἦταν κάθε μονάδα τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ νά εἶναι, σέ κάθε χώρα, ἡ βάσις μιᾶς πολιτικῆς ὑποδομῆς, ἀπελευθερωμένης ἀπό τούς στενούς ἐθνικισμούς τοῦ παρελθόντος. Ὅλοι οἱ «ΣΣ» πολέμησαν τόν ἴδιο ἀγῶνα. Καί μοιράσθηκαν τήν ἴδια κοσμοθεώρησι. Ὅλοι ἔγιναν σύντροφοι τῶν ὅπλων.

Τό κυριώτερο πολιτικό καί στρατιωτικό φαινόμενο τοῦ Β'

Παγκοσμίου πολέμου εἶναι καί τό λιγώτερο γνωστό: Τό φαινόμενο τῶν «Βάφφεν SS». (Σ.τ.Μ. Γιά τήν προπαγανδιστική πλύσι ἐγκεφάλου τῶν «νικητῶν», τά «Βάφφεν SS» ἔπρεπε νά εἶναι ἴδια μέ τά ἄλλα «ΣΣ», τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Γερμανίας, ὥστε νά κατηγορηθοῦν συλλήβδην ὅλοι μέ τίς ἴδιες κατηγορίες. Ἔτσι ἔγινε. Πρωταρχική προϋπόθεσις ἐπιτυχίας ἦταν νά ἀποσιωπηθῆ τελείως ἡ διαφορά τῶν «Βάφφεν ΣΣ» (στρατιωτικῶν σωμάτων) ἀπό τά ἁπλᾶ «ΣΣ» καί νά ἐξαφανισθῆ ἔτσι τό πρωτότυπο τοῦ ἐγχειρήματος ἑνός πρωτοφανοῦς σέ δυναμισμό, ἡρωϊσμό καί συντροφικότητα Εὐρωπαϊκοῦ Στρατοῦ, ἀντικομμουνιστικοῦ καί ἀντιαμερικανικοῦ, θεματοφύλακος καί συνάμα δόρατος μιᾶς Ἑνωμένης Εὐρώπης καί ἑνός Εὐρωπαϊκοῦ Πεπρωμένου...).

Ὁ Λεόν Ντεγκρέλ εἶναι ἕνας ἀπό τούς ἐπιφανέστερους στρατιῶτες τῶν «Βάφφεν SS». Κατατάχτηκε ὡς ἁπλός στρατιώτης καί κέρδισε ὅλα τά γαλόνια του, ἀπό δεκανέας ὡς στρατηγός γιά ἐξαιρετική ἀνδρεία στήν μάχη. Συμμετεῖχε σέ ἑβδομῆντα πέντε ἐπιχειρήσεις μάχης σῶμα μέ σῶμα. Τραυματίστηκε ἐπανειλημμένως. Τιμήθηκε μέ τά μεγαλύτερα παράσημα: Τόν «Σταυρό τῶν Ἱπποτῶν», τά «Φύλλα Δρυός», τόν «Χρυσό Σταυρό τῆς Γερμανίας» καί πολλά ἄλλα γιά ἐξαιρετική ἀξία.

Ὁ Λεόν Ντεγκρέλ εἶναι ἕνας ἀπό τούς τελευταίους πού ἔμειναν στήν πρώτη γραμμή μάχης τοῦ Ἀνατολικοῦ Μετώπου. Κατόρθωσε νά διαφύγη τήν ἄνευ ὅρων παράδοσι, μέ μιά πτῆσι 2.800 χιλιομ. πρός τήν Ἱσπανία, ὑπό τά πυρά τῶν ἐχθρῶν σέ ὅλη τήν διαδρομή καί ἔπεσε μέ τό ἀεροπλᾶνο του σέ μιά παραλία τοῦ Σάν Σεμπάστιαν τῆς Ἱσπανίας, λίγα χιλιόμετρα μόλις ἀπό τά σύνορα, τραυματισμένος βαρειά. Ἐπέζησε ὡς ἐκ θαύματος καί βαθμιαῖα ἔφτιαξε μιά νέα ζωή στήν ἐξορία, γιά τόν ἴδιο καί τήν οἰκογένειά του.

Γιά τόν Ντεγκρέλ, ἡ φιλοσοφία καί ἡ πολιτική δέν μποροῦν νά ὑπάρξουν χωρίς τήν γνῶσι τῆς Ἱστορίας. Γι' αὐτόν, τό κάλλος ἐκπροσωπεῖται ἀπό τόν λαό καί ὁ λαός δέν μπορεῖ νά καλυτερεύση τήν ζωή του χωρίς αὐτό.

Ἡ φιλοσοφία αὐτή ἀντικατοπτρίζει ὅλες του τίς πράξεις.

Στό σπίτι του, στήν Ἱσπανία, ἡ τέχνη συνυπάρχει μέ τήν Ἱστορία. Τό ἔργο του ἦταν πάντα ἐπικό καί ποιητικό. Περπατώντας μέσα στό περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ του, αἰσθάνεται κανείς τό μεγαλεῖο τῆς Ρώμης μέ τά μάρμαρα, τά μπρούτζινα καί τά διάφανα κρύσταλλα, ὅπως αἰσθάνεται τήν κομψότητα τῆς Ἀραβικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, τήν αὐστηρότητα τῶν Γοτθικῶν μορφῶν καί πολυτέλεια τέχνης τῆς Ἀναγεννήσεως καί τοῦ Μπαρόκ. Κι ἀκόμη αἰσθάνεται τήν δόξα τῶν σημάτων του.

Μέσα σ' αὐτήν τήν ἀτμόσφαιρα κάλλους καί μεγαλείου, ὁ τελευταῖος καί ὁ σπουδαιότερος ἐπιζῶν μάρτυρας τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου σέ περιμένει. Κυρίες καί Κύριοι: Ὁ Στρατηγός Λεόν Ντεγκρέλ.

Σκηνή ἀπό τήν ἰδιότυπη προεκλογική ἐκστρατεία τοῦ Ρεξιστικοῦ κόμματος.

ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛ
ΕΠΙΚΟ: Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΒΑΦΦΕΝ SS»

Κυρίες καί Κύριοι:

Μοῦ ζητεῖται νά σᾶς μιλήσω γιά τόν «μεγάλο ἄγνωστο» τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου: τά «Βάφφεν SS».

Εἶναι κάπως ἀπίστευτο τό ὅτι ἡ ὀργάνωσις πού ὑπῆρξε συγχρόνως πολιτική καί στρατιωτική καί ἡ ὁποία, κατά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, κατόρθωσε νά ἑνώση περισσότερους ἀπό ἕνα ἑκατομμύριο ἐθελοντές, ἀγνοεῖται ἀκόμη ἐπισήμως.

Γιατί;

Γιατί τά ἐπίσημα ἀρχεῖα ἀγνοοῦν ἀκόμη τόν ἀπίστευτο ἐθελοντικό στρατό; Ἕναν στρατό ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ὁ κεντρικός ἄξων τῆς μεγαλυτέρας συγκρούσεως πού συνεκλόνισε ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ἡ ἀπάντησις βρίσκεται ἴσως στό γεγονός ὅτι τό συγκλονιστικότερο χαρακτηριστικό τῶν «Βάφφεν SS» εἶναι ὅτι ἀποτελεῖτο ἀπό ἐθελοντές ἀπό τριάντα περίπου διαφορετικές χῶρες.

Ποιά ἰδέα τούς συνεκέντρωσε καί γιατί προσέφεραν ἐθελοντικά τίς ζωές τους;

Ἦταν μήπως ἕνα Γερμανικό φαινόμενο;

Στήν ἀρχή, ναί.

Ἀρχικά, τά «Βάφφεν SS» ἀριθμοῦσαν λιγότερο ἀπό διακόσια μέλη. Μεγάλωσαν ἀρκετά τό 1940, ὁπότε ἐξελίχθηκαν σέ μιά δεύτερη φᾶσι: τά «Γερμανοειδῆ Βάφφεν SS», ὁπότε ἀπό τούς Γερμανούς, προσετέθησαν βορειο-δυτικοί Εὐρωπαῖοι καί ἀπόγονοι Γερμανῶν ἀπό ὅλην τήν Εὐρώπη.

Τότε, τό 1941, κατά τήν μεγάλη σύγκρουσι μέ τήν ΕΣΣΔ, ξεσηκώθηκαν τά «Εὐρωπαϊκά Βάφφεν SS». Νέοι ἀπό τίς πιό μακρινές χῶρες πολέμησαν συντροφικά μαζί στό Ρωσικό Μέτωπο.

Κανείς δέν ἤξερε τίποτα γιά τά «Βάφφεν SS» κατά τά χρόνια πού προηγήθηκαν τοῦ Πολέμου. Οἱ ἴδιοι οἱ Γερμανοί ἄργησαν λίγο νά ἀναγνωρίσουν τόν ειδικό χαρακτῆρα τῶν «Βάφφεν SS».

Ὁ Χίτλερ ἀνῆλθε στήν καγκελλαρία μέ δημοκρατικό τρόπο, ἔχοντας κερδίσει τίς ἐκλογές. Ἔκαμε προεκλογική ἐκστρατεία ὅπως κάθε ἄλλος πολιτικός. Μίλησε σέ συγκεντρώσεις, διαφημίστηκε σέ ἀφίσσες καί τό μήνυμά του προέλκυσε μεγάλες μᾶζες. Ὅλο καί περισσότεροι ἐπεδοκίμαζαν αὐτά πού ἔλεγε καί ὅλο καί περισσότεροι ψήφισαν μέλη τοῦ κόμματός του γιά τό κοινοβούλιο. Ὁ Χίτλερ δέν ἀνέβηκε στήν ἐξουσία μέ τήν βία, ἀλλά ἐκλέχτηκε κανονικά ἀπό τόν λαό καί διορίσθηκε Καγκελλάριος κανονικά, ἀπό τόν Πρόεδρο τῆς Γερμανίας, τόν Στρατηγό φόν Χίντεμπουργκ. Ἡ κυβέρνησίς του ἦταν νόμιμη καί δημοκρατική. Στήν πραγματικότητα δύο μόνο ἀπό τούς ὀπαδούς του συμπεριλήφθηκαν στήν κυβέρνησι.

Ἀργότερα ἐπέτυχε, πάντα μέ ἐκλογικές διαδικασίες, νά αὐξήση τήν πλειοψηφία του. Ὅταν κάποιες ἐκλογές τοῦ ἔδωσαν ὥς τό τό 90% τῶν ψήφων, κάθε ψῆφος εἶχε κερδηθεῖ ἀπό τόν Χίτλερ μέ τήν ἀξία του.

Κατά τίς προεκλογικές του ἐκστρατεῖες, ὁ Χίτλερ ἀντιμετώπισε ἰσχυρότατους ἐχθρούς: τό κατεστημένο τῆς ἐξουσίας, τό ὁποῖο δέν ἐδίσταζε καθόλου στά παιγνίδια τῶν ἐκλογικῶν διαδικασιῶν. Εἶχε νά ἀντιμετωπίση τό κατεστημένο τῆς Δημοκρατίας τῆς Βαϊμάρης καί τά ἀφειδῶς χρηματοδοτούμενα ἀριστερά της κόμματα, τά φιλελεύθερα κόμματα, καθώς καί τό ἰσχυρά ὀργανωμένο συγκρότημα τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος, μέ 6 ἑκατομμύρια μέλη. Μόνον μιά ἄφοβη καί συνεχῆς ἐκστρατεία γιά νά πείση τόν λαό νά ψηφίση ὑπέρ αὐτοῦ ἔδωσε στόν Χίτλερ τήν δυνατότητα νά ἐπιτύχη μιά δημοκρατική πλειοψηφία.

Τόν καιρό ἐκεῖνο, τά «Βάφφεν SS» δέν ἦταν κάν ἕνας παράγων. Ὑπῆρχαν βέβαια τά «Σ.Α.», τά τρία ἑκατομμύρια ἄνδρες περίπου. Ἦσαν μέλη τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος, ἀλλά ὁπωσδήποτε δέν ἦταν στρατός.

Ἡ κυρία ἀποστολή τους ἦταν ἡ προστασία τῶν ὑποψηφίων

τοῦ κόμματος ἀπό τίς κομμουνιστικές βιαιότητες. Καί οἱ βιαιότητες αὐτές ἦσαν πράγματι δολοφονικές: περισσότεροι ἀπό πεντακόσιους ἐθνικοσοσιαλιστές δολοφονήθηκαν ἀπό τούς κομμουνιστές καί χιλιάδες τραυματίσθηκαν σοβαρά.

Τά «Σ.Α.» ἦταν μιά ἐθελοντική, μή κυβερνητική, ὀργάνωσις καί ὅταν ὁ Χίτλερ ἀνέβηκε στήν ἐξουσία δέν μποροῦσε πιά νά στερηθῆ τήν βοήθειά τους. Ἔπρεπε νά ἐργασθῆ μέσα στά πλαίσια τοῦ συστήματος τό ὁποῖο τόν εἶχε ἐκλέξει.

Βρισκόταν πιά σέ μειονεκτική θέσι. Ἔπρεπε νά λογαριάζεται μέ μιά ἰσχυρή καί κατοχυρωμένη γραφειοκρατία, διορισμένη ἀπό τό παλαιό καθεστώς. Στήν πραγματικότητα, ὅταν ἄρχισε ὁ πόλεμος, τό 1939, τό 70% τῶν Γερμανῶν γραφειοκρατῶν ἦσαν διορισμένοι ἀπό τό παλαιό καθεστώς καί δέν ἀνῆκαν στό κόμμα του. Ὁ Χίτλερ δέν μποροῦσε ἐπίσης νά ὑπολογίζη στήν ὑποστήριξι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας. Καί ὁ μεγάλος ἐπιχειρηματικός κόσμος καί τό Κομμουνιστικό Κόμμα ἦσαν ἀπολύτως ἐχθρικά πρός τά προγράμματά του. Ἐπιπλέον, ὑπῆρχε τρομερή φτώχεια καί ἕξι ἑκατομμύρια ἐργάτες ἦσαν ἄνεργοι. Καμμία ἄλλη χώρα τῆς Εὐρώπης δέν εἶχε τόσο πολλούς ἀνέργους.

Ἔτσι ὁ Χίτλερ εἶναι ἀρκετά ἀπομονωμένος. Τά τρία ἑκατομμύρια τῶν «Σ.Α.» μελῶν τοῦ κόμματος δέν εἶναι στήν κυβέρνησι. Ψηφίζουν καί βοηθοῦν στό νά κερδηθοῦν οἱ ἐκλογές, ἀλλά δέν μποροῦν νά ὑποκαταστήσουν τήν κατοχυρωμένη γραφειοκρατία στίς κυβερνητικές θέσεις. Ἐπιπλέον τά «Σ.Α.» δέν μποροῦσαν νά ἐπηρεάσουν τόν Στρατό, διότι τό σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν, φοβούμενο τόν ἀνταγωνισμό, ἦταν ἀντίθετο πρός τά «Σ.Α.». (Σ.τ.Μ. Τό ἐπιτελεῖο καί τό Σῶμα ἀπετελοῦντο κατά πλειοψηφία ἀπό μεγαλοαστικά καί εὐγενῆ κοινωνικά στοιχεῖα. Τά «Σ.Α.» ἦσαν λαϊκῆς προελεύσεως, ἀπό τήν ἐργατική καί τήν ἀγροτική τάξι στήν πλειοψηφία τους. Χωρίς «κώδικες τιμῆς» χωρίς κοινωνικά καί μορφωτικά ὑπόβαθρα, μέ μόνο χαρακτηριστικό τόν ἰδεολογικό φανατισμό τοῦ κόμματος, τά «Σ.Α.» δέν μποροῦσαν παρά νά εἶναι ἀντιπαθῆ στούς στρατιωτικούς. Ἄλλωστε, τό 1934, γιά νά προσεταιρισθῆ ὁριστικά τόν στρατό, ὁ Χίτλερ θυσίασε τά «Σ.Α.»,

κατά τήν περίφημη «νύχτα τῶν μακρυῶν μαχαιριῶν»!).

Ἡ ἐχθρότητα αὐτή ἔφθασε σέ σημεῖο πού ὁ Χίτλερ βρέθηκε μπροστά σ' ἕνα τρομερό δίλημμα. Τί νά κάνη μέ τά ἑκατομμύρια τῶν ὀπαδῶν πού τόν βοήθησαν νά πάρη τήν ἐξουσία; Δέν μποροῦσε νά τούς ἐγκαταλείψη.

Ὁ Στρατός ἦταν μιά πανίσχυρα ὀργανωμένη δομή ἐξουσίας. Παρ' ὅλο πού ἀριθμοῦσε 100.000 ἄνδρες μόνον, ὅπως ἐπέβαλλε ἡ Συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν εἶχε μεγάλη ἐπιρροή στά θέματα τοῦ κράτους. Ὁ Πρόεδρος τῆς Γερμανίας ἦταν ὁ Στρατάρχης φόν Χίντεμπουργκ. Ὁ Στρατός ἦταν μιά τάξις προνομιακή. Ὅλοι σχεδόν οἱ ἀξιωματικοί ἀνῆκαν στίς ἀνώτερες κοινωνικές τάξεις.

Ἦταν ἀδύνατον γιά τόν Χίτλερ νά βρεθῆ ἀντιμέτωπος ἀνοιχτά μέ τόν πανίσχυρο Στρατό. Εἶχε ἐκλεγεῖ δημοκρατικά καί δέν μποροῦσε νά κάνη αὐτό πού ἔκανε ὁ Στάλιν, δηλαδή νά στείλη ὁλόκληρο τό στρατιωτικό κατεστημένο στά ἐκτελεστικά ἀποσπάσματα. Ὁ Στάλιν ἐξετέλεσε τριάντα χιλιάδες ἀνωτέρους ἀξιωματικούς. Αὐτός ἦταν ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὁ Στάλιν ἄνοιξε τόν δρόμο γιά τούς κομμισσαρίους πού ἐμπιστευόταν.

Τέτοιες δραστικές μέθοδοι δέν μποροῦσαν νά περάσουν στήν Γερμανία καί ἐπιπλέον, ἀντίθετα ἀπό τόν Στάλιν, ὁ Χίτλερ ἦταν περικυκλωμένος ἀπό διεθνεῖς ἐχθρούς. Ἡ ἐκλογή του εἶχε προκαλέσει διεθνῆ λύσσα. Εἶχε ἀπευθυνθεῖ ἀπ' εὐθείας στούς ἐκλογεῖς, χωρίς νά περάση μέσα ἀπό τά κατεστημένα κόμματα. Τό πρόγραμμα τοῦ κόμματός του συμπεριελάμβανε μιά ἔκκλησι γιά τήν φυλετική καθαρότητα τῆς Γερμανίας, ὅπως καί τήν ἐπιστροφή τῆς ἐξουσίας στόν λαό! Οἱ ἀπόψεις καί οἱ τάσεις αὐτές ἐξόργισαν τόσο τήν Ἑβραϊκή Διεθνῆ, ὥστε τό 1934 ἤδη κήρυξε ἐπισήμως τόν πόλεμο κατά τῆς Γερμανίας.

Ἀντίθετα μέ ὅσα λέγονται, ὁ Χίτλερ εἶχε στήν ἀρχή περιορισμένη ἐξουσία καί ἦταν ἀρκετά ἀπομονωμένος. Τό μόνο πού ἐξηγεῖ τήν ἐναντίον ὅλων τῶν πιθανοτήτων ἐπιβίωσί του εἶναι ὅτι ὁ Χίτλερ ἦταν μιά ἐξαιρετική μεγαλοφυΐα. Τόσο στό ἐξωτερικό ὅσο καί στό ἐσωτερικό ἔπρεπε νά κάνη ὑποχωρήσεις, μόνο καί μόνο γιά νά δείξη τήν καλή του θέλησι.

Νύχτα 8 πρός 9 Νοεμβρίου 1938, ὁρκομωσία τῶν νέων "Ες-"Ες.

Παρ' ὅλες του τίς προσπάθειες ὅμως, ὁ Χίτλερ ὠδηγεῖτο σέ ἀδιέξοδο. Ἡ ἀντιπάθεια μεταξύ τῶν «Σ.Α.» καί τοῦ Στρατοῦ ἔφθανε σέ ἀποκορύφωμα. Ὁ παλαιός του σύντροφος, ὁ Ἔρνστ Ρέμ, ἀρχηγός τῶν «Σ.Α.» ἤθελε νά ἀκολουθήση τό παράδειγμα τοῦ Στάλιν καί νά ἐξαφανίση βιολογικά τήν ἡγεσία τοῦ Στρατοῦ. Τό τέλος τῆς τραγωδίας ἦταν ὁ θάνατος τοῦ Ρέμ, εἴτε ἀπό αὐτοκτονία, εἴτε ἀπό δολοφονία, καθώς καί πολλῶν ἀπό τούς βοηθούς του, ἐνῶ ὁ Στρατός μάζεψε τά κομμάτια τῶν «Σ.Α.» καί «τἄβαλε στήν θέσι τους».

Τήν ἐποχή ἐκείνη, τά μόνα SS πού ὑπῆρχαν στήν Γερμανία ἦταν ἡ προσωπική φρουρά τοῦ Χίτλερ: ἑκατόν ὀγδόντα ἄνδρες συνολικά. Ἦσαν νέοι μέ ἐξαιρετικά προτερήματα, ἀλλά χωρίς κανένα πολιτικό ρόλο. Τά καθήκοντά τους ἦσαν ἡ φύλαξι τῆς Καγκελλαρίας καί ἡ ἀπόδοσις τιμῶν στούς ἐπισκέπτες ἀξιωματούχους.

Ἀλλά ἀπ' αὐτήν τήν μικροσκοπική ὁμάδα τῶν ἑκατόν ὀγδόντα ἀνδρῶν ἐξεπήδησε μερικά χρόνια ἀργότερα ἕνας στρατός ἑνός ἑκατομμυρίου ἀνδρῶν. Ἕνας στρατός πρωτοφανοῦς στρατιωτικῆς ἀξίας, πού ἐπεξέτεινε τήν στρατολογία του σέ ὅλη τήν Εὐρώπη.

Μετά τόν ἐξαναγκασμό τοῦ Χίτλερ νά ἀναγνωρίση τήν ὑπεροχή τοῦ Στρατοῦ, ὁ ἴδιος κατάλαβε ὅτι ἡ τάξις τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν δέν θά ἀνεχόταν ποτέ τά ἐπαναστατικά κοινωνικά προγράμματά του. Ἦταν ἕνας Στρατός Ἀριστοκρατῶν.

Ὁ Χίτλερ ἦταν ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ἕνας ἄνθρωπος πού κατόρθωσε νά ἐξαφανίση τήν ἀνεργία, κάτι πού δέν εἶχε γίνει ποτέ ὡς τότε. Μέσα σέ δύο χρόνια ἔδωσε ἐργασία σέ ἕξι ἑκατομμύρια Γερμανούς καί ἐξάλειψε τήν ὑποβόσκουσα φτώχεια. Μέσα σέ πέντε χρόνια ὁ Γερμανός ἐργάτης διπλασίασε τό εἰσόδημά του χωρίς πληθωρισμό. Ἑκατοντάδες χιλιάδες σπίτια κτίσθηκαν γιά τούς ἐργάτες, μέ ἐλάχιστο κόστος, τό καθένα μέ κῆπο γιά τήν καλλιέργεια λαχανικῶν καί λουλουδιῶν. Ὅλα τά ἐργοστάσια ἐφοδιάσθηκαν μέ ἀθλητικά γήπεδα, κολυμβητήρια καί εὐχάριστους χώρους ἐργασίας. (Σ.τ.Μ. Τό μικρό «κόστος» τῶν ἐγκαταστάσεων καί παροχῶν ὀφείλεται στό ὅτι

εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν βιομηχάνων ἀπό τίς ὑποχρεώσεις τῆς Συνθ. τῶν Βερσαλλιῶν καί τίς οἰκονομικές ἐλαφρύνσεις τους μέ σκοπό τήν τόνωσι τῆς βιομηχανίας, ὁ Χίτλερ ὑπεχρέωσε τίς μεγάλες ἐργοδοσίες νά φροντίζουν τούς ἐργαζόμενους σύμφωνα μέ καθορισμένους κανόνες. Τά ἔξοδα τῆς «Δυνάμεως διά τῆς Χαρᾶς» πληρώνονταν ἀπό τήν ἐργοδοσία, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν ἀπεργιῶν, τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κινδύνου, τῶν ταραχῶν καί τοῦ πληθωρισμοῦ...).

Γιά πρώτη φορά καθιερώθηκαν οἱ πληρωμένες διακοπές. Οἱ κομμουνιστές καί οἱ καπιταλιστές δέν εἶχαν ποτέ προσφέρει πληρωμένες διακοπές. Ἦσαν δημιούργημα τοῦ Χίτλερ. Ὀργάνωσε τήν περίφημη ὀργάνωσι «Κράφτ ντούρχ φρόϋντε» («Δύναμις διά τῆς Χαρᾶς») τά προγράμματα τῆς ὁποίας προέβλεπαν ὅτι οἱ ἐργάτες μποροῦσαν, μέ ἐλάχιστο τίμημα, νά κάνουν «κρουαζιέρες» κατά τίς διακοπές τους, σέ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου. (Σ.τ.Μ. Αὐτά καθιερώθηκαν ἀπό τό 1934 ἤδη. Εἶναι γνωστό ὅτι τό θέαμα τῶν γερμανικῶν ὑπερωκεανείων πού περνοῦσαν ἀπό τήν Χάβρη καί τό Χερβοῦργο τῆς Γαλλίας μεταφέροντας ἐργάτες σέ κρουαζιέρα, μπροστά στά μάτια τῶν ἐξαθλιωμένων ἀπό τήν οἰκονομική κρίσι Γάλλων ἐργατῶν, ἐπηρέασαν πολύ τούς Γάλλους ὥστε νά ψηφίσουν τό «Λαϊκό Μέτωπο» τό 1936 καί νά ἀπαιτήσουν καί αὐτοί «πληρωμένες ἄδειες» - ὄχι ὅμως καί «κρουαζιέρες»... Μή ἔχοντας «Ἐθνικοσοσιαλισμό» νά ψηφίσουν, ψήφισαν... «Σοσιαλκομμουνισμό»!).

Ὅλες αὐτές οἱ κοινωνικές βελτιώσεις δέν ἄρεσαν στό κατεστημένο. Οἱ μεγάλες ἐπιχειρήσεις καί οἱ διεθνεῖς τραπεζίτες ἀνησυχοῦσαν. Ἀλλά ὁ Χίτλερ κράτησε σθεναρή στάσι ἀπέναντί τους. Οἱ ἐπιχειρήσεις μποροῦν καί πρέπει νά ἔχουν κέρδη, ἀλλά μόνον ὅταν οἱ ἐργαζόμενοι ἀμοίβονται καλά καί μποροῦν νά ζοῦν καί νά ἐργάζωνται μέ ἀξιοπρέπεια. Οἱ ἄνθρωποι καί ὄχι τά κέρδη ἔρχονται πρῶτα.

Αὐτό ἦταν μία μόνο ἀπό τίς μεταρρυθμίσεις τοῦ Χίτλερ. Ἔβαλε σέ ἐφαρμογή ἑκατοντάδες ἄλλες καί κυριολεκτικῶς ἀνεδόμησε τήν Γερμανία. Μέσα σέ λίγο χρόνο κτίσθηκαν 7.500

AVEC TES CAMARADES EUROPÉENS
SOUS LE SIGNE ϟϟ
TU VAINCRAS !

Μαζί μέ τούς Εὐρωπαίους συντρόφους σου μέ τό σῆμα SS θά νικήσης. *Γαλλική ἀφίσσα.*

χιλιόμετρα αὐτοκινητοδρόμων διπλῶν. Τό «λαϊκό αὐτοκίνητο» τοῦ ἐργάτου, τό «Φολκσβάγκεν» δημιουργήθηκε. Κάθε ἐργαζόμενος μποροῦσε νά τό πάρη πληρώνοντας μόνο 5 μάρκα τήν ἑβδομάδα, κάτι πρωτοφανές στήν Εὐρώπη. Χάρις στούς αὐτοκινητοδρόμους ὁ ἐργαζόμενος μποροῦσε, γιά πρώτη φορά, νά ἐπισκεφθῆ ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς Γερμανίας, ὅποτε ἤθελε. Τά ἴδια προγράμματα ἴσχυαν καί γιά τούς ἀγρότες καί γιά τήν μεσαία τάξι.

Γιά νά μπορέσουν ὅμως νά ἐφαρμοσθοῦν οἱ κοινωνικές αὐτές μεταρρυθμίσεις χωρίς δολιοφθορές, ὁ Χίτλερ κατάλαβε ὅτι χρειαζόταν ἕνα ἰσχυρό μοχλό, ἕναν μοχλό πού νά εἶναι ἐπίφοβος καί σεβαστός.

Χωρίς νά ἔλθη σέ ἀντίθεσι ἀκόμη μέ τόν Στρατό, βαθμιαῖα καί προσεκτικά, ὁ Χίτλερ ἄρχισε τήν ἐπέκτασι τῶν SS, τά ὁποῖα εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη, διότι πρίν ἀπ' ὅλα ἦταν πολιτικός. Γι' αὐτόν ὁ πόλεμος, ἡ ἀναμέτρησις ἦταν ἡ ἐσχάτη ἀναγκαιότητα, τό «τελευταῖο χαρτί». Ὁ σκοπός του ἦταν νά πείθη τόν κόσμο, νά κερδίζη τήν πίστι του, ἰδίως τήν πίστι τῶν νέων γενεῶν. Ἤξερε ὅτι ὁ Στρατός, μέ τήν νοοτροπία τοῦ κατεστημένου τήν ὁποίαν εἶχε, θά τοῦ ἀντιστεκόταν μέ κάθε εὐκαιρία.

Καί εἶχε δίκιο. Μέσω τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, τό κατεστημένο συνωμότησε τήν ἀνατροπή τῆς δημοκρατικῶς ἐκλεγμένης κυβερνήσεώς του. Γνωστή ὡς Συνωμοσία τοῦ Μονάχου, ἡ ὑπόθεσις ἀπεκαλύφθη ἐγκαίρως, τό 1938.

Τήν 20ή Ἰουλίου 1944, ὁ Χίτλερ λίγο ἔλειψε νά χάση τήν ζωή του ὅταν οἱ ἀριστοκράτες ἀξιωματικοί ἔβαλαν βόμβα κάτω ἀπό τό γραφεῖο του...

Μέ σκοπό νά μήν δημιουργήση ὑποψίες στόν Στρατό, ὁ Χίτλερ μεγέθυνε τά SS ὡς δύναμι ὑπεύθυνη γιά τήν τήρησι τοῦ νόμου καί τῆς τάξεως. Ὑπῆρχε βέβαια ἤδη ἡ Γερμανική Ἀστυνομία, ἀλλά ὁ Χίτλερ δέν ἦταν βέβαιος γιά τήν νομιμοφροσύνη της. Οἱ 150.000 ἀστυνομικοί εἶχαν διορισθεῖ ἀπό τό καθεστώς τῆς Βαϊμάρης. Ὁ Χίτλερ χρειαζόταν τά SS ὄχι μόνον γιά τήν πρόληψι τῶν συνωμοσιῶν, ἀλλά κυρίως γιά τήν προστασία τῶν μεταρρυθμίσεών του. Ἔτσι, ἐνῶ ἡ ἀρχική του μονά-

Από την τελετή τό 1935 γιά τήν έπέτειο τής 9ης Νοεμβρίου.

*'Ο Χίτλερ σέ μιά μεγάλη συγκέντρωσι. "Οπως πάντα δέν λεί-
πουν άπό κοντά του τά "Ες-"Ες.*

δα (Λάϊμπσταντάρτε) τῶν 180 ἀνδρῶν μεγάλωνε, ἱδρύθηκαν δύο νέα συντάγματα, τό «Ντόϋτσλαντ» καί τό «Γκερμάνια».

Ἡ στρατιωτική ἱεραρχία ἔκαμε τά πάντα γιά νά ἐμποδίση τήν στρατολογία τους, ἀλλά ὁ Χίτλερ ὑπερπήδησε τό ἐμπόδιο ἀναθέτοντας τήν στρατολογία στό ὑπουργεῖο ἐσωτερικῶν καί ὄχι στό ὑπουργεῖο ἀμύνης, μέ τήν δικαιολογία ὅτι τό Σῶμα προοριζόταν γιά τήν τήρησι τῆς τάξεως.

Ὁ Στρατός ἀντέδρασε μέ τήν παρεμπόδισι τῆς στρατολογίας ἀνδρῶν μεταξύ 18 καί 45 χρόνων. Μέ δικαιολογία τήν ἐθνική ἄμυνα τό ἐπιτελεῖο ὥρισε τήν θητεία τῶν SS σέ τέσσερα χρόνια γιά τούς στρατιῶτες, δώδεκα χρόνια γιά τούς ὑπαξιωματικούς καί εἰκοσιπέντε χρόνια γιά τούς ἀξιωματικούς.

Τέτοιες διαταγές, νόμιζαν οἱ ἐπιτελικοί, θά σταματοῦσαν τήν στρατολογία, στραγγαλίζοντάς την. Ἀλλά συνέβη τό ἀντίθετο. Χιλιάδες νέοι ἔσπευσαν νά καταταγοῦν παρ᾽ ὅλη τήν διάρκεια τῆς θητείας, περισσότεροι ἀπό ὅσους μπόρεσαν νά γίνουν δεκτοί.

Οἱ νέοι διαισθάνθηκαν ὅτι τά SS ἦταν ὁ μόνος στρατός πού ἐκπροσωποῦσε τίς ἰδέες τους.

Οἱ νέες μονάδες τῶν SS ἐξῆψαν τήν φαντασία τοῦ κοινοῦ. Μέ τίς κομψές μαῦρες στολές τους, τά SS προσήλκυαν ὅλο καί περισσότερους νέους.

Χρειάσθηκαν δύο χρόνια, ἀπό τό 1933 ὡς τό 1935 καί πολλές ἀντιθέσεις μέ τόν Στρατό, γιά νά δημιουργηθεῖ ἕνας στρατός 8.000 SS.

Τήν στιγμή ἐκείνη, τό ὄνομα «Βάφφεν SS» δέν ὑπῆρχε κἄν. Μόνο τό 1940, μετά τήν ἐκστρατεία κατά τῆς Γαλλίας, τά «SS» ὀνομάσθηκαν «Βάφεν SS» ἐπισήμως. Τό 1935 ὀνομάζονταν μόνο «SS». Πάντως 8.000 ἄνδρες τῶν SS δέν μετροῦσαν πολύ σέ μιά χώρα 80 ἑκατομμυρίων κατοίκων. Ἔτσι, ὁ Χίτλερ ἦταν ὑποχρεωμένος νά βρῆ ἄλλον τρόπο γιά νά ὑπερκερασθῆ ὁ Στρατός. Δημιούργησε τό Σῶμα «Τότενκοπφ», τό ὁποῖο ἦταν μέν SS, ἀλλά ὑπό τόν προσωπεῖο τῆς ἀποστολῆς νά φρουροῦν τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως. (Σ.τ.Μ. Ἡ ἀπόφασις αὐτή φάνηκε ἀργότερα μοραία; διότι ἔδωσε στούς Συμμάχους τό ἀναγκαῖο «ἀποδεικτικό στοιχεῖο» γιά νά προπαγανδίσουν τήν

«ἀπολύτως ἐγκληματική ὑπόστασι τῶν SS», ἀρνούμενοι τήν πραγματικότητα τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν SS σέ «Βάφφεν SS» οἱ ὁποῖοι ἦσαν καθαρά στρατιωτικό σῶμα καί σέ «Τότενκοπφ SS» πού θεωρήθηκαν ὑπεύθυνοι γιά τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως...).

Τί ἦταν αὐτά τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως;

Ἦσαν ἁπλά στρατόπεδα ἐργασίας, ὅπου στέλνονταν οἱ ἀμετανόητοι κομμουνιστές γιά καταναγκαστικά ἔργα. Εἶχαν καλή μεταχείρησι, διότι ὅλοι πίστευαν ὅτι θά μποροῦσαν νά προσηλυτισθοῦν ἀργότερα στόν πατριωτισμό. Ὑπῆρχαν ἀρχικά δυό στρατόπεδα συγκεντρώσεως μέ σύνολο κρατουμένων 3.000 ἄτομα. Τρεῖς χιλιάδες ἄτομα σέ σύγκρισι μέ τά ἔξι ἑκατομμύρια μέλη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, δηλαδή δυό τοῖς χιλίοις. Ὡς τήν ἔκρηξι τοῦ πολέμου, ὑπῆρχαν λιγότερα ἀπό δέκα χιλιάδες ἄτομα στά δύο στρατόπεδα.

Ἔτσι, τό «Τότενκοπφ» δημιούργησε ἄλλα τέσσερα συντάγματα, τά ὁποῖα, τήν κατάλληλη στιγμή, θά ἐνσωματωθοῦν στά SS. Τό «Τότενκοπφ» παρέμεινε στό παρασκήνιο, στρατολογῶντας ἐφεδρεῖες ὥστε νά κρατήση τήν ἀριθμητική του δύναμι.

Στήν ἀρχή τοῦ πολέμου τό «Τότενκοπφ» ἀριθμοῦσε 40.000 ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι θά σταλοῦν σέ 163 διαφορετικές μονάδες, ἐνῶ, στό μεταξύ, τό ἀρχικό «Λάϊμπσταντάρτε» ἔφθασε στούς 2.800 ἄνδρες καί δημιουργήθηκε ἕνα τέταρτο σύνταγμα στήν Βιέννη, μετά τήν ἕνωσι τῆς Αὐστρίας.

Οἱ νέοι πού στρατολογήθηκαν στά SS ὑπεβάλλοντο σέ μιά ἐκπαίδευση πού ὅμοιά της δέν ὑπῆρξε σέ κανέναν στρατό τοῦ κόσμου. Ἡ στρατιωτική ἀλλά καί ἀκαδημαϊκή ἐκπαίδευσις ἦσαν ἐντατικές, ἀλλά ἡ αὐστηρότερη ἦταν ἡ φυσική, ἡ σωματική ἐκπαίδευσις. Οἱ ἀθλητικές τους ἐπιδόσεις ἦταν ἐξαιρετικές καί θά μποροῦσαν νά διακριθοῦν στούς Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες. Ἡ ἐξαιρετική φυσική ἀντοχή τῶν SS στό Ρωσικό Μέτωπο, ἡ ὁποία κατέπληξε τούς πάντας, ὠφείλετο στήν ἐντατική αὐτή ἐκπαίδευσι.

Ὑπῆρξε ἐπίσης καί ἡ ἰδεολογική ἐκπαίδευσις. Τούς δίδασκαν γιατί πολεμοῦσαν, τί εἴδους Γερμανία ἀναγεννιόταν μπροστά στά μάτια τους. Τούς ἔδειχναν πῶς ἡ Γερμανία ἑνω-

νόταν ψυχικά μέ τήν ταξική συμφιλίωσι καί βιολογικά μέ τήν ἐπιστροφή τῶν χαμένων ἐδαφῶν - πατρίδων. Συνειδητοποιοῦσαν τήν συγγένειά τους μέ ὅλους τούς ἄλλους Γερμανούς πού ζοῦσαν σέ ξένα ἐδάφη, στήν Πολωνία, στήν Ρωσία, στήν Σουδητία (Σ.Μ.: Βοημία) καί σέ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Τούς δίδασκαν ὅτι ὅλοι οἱ Γερμανοί ἀποτελοῦσαν μιά ἐθνική ἑνότητα.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν νέων SS γινόταν σέ δύο στρατιωτικές σχολές, ἡ μία βρισκόταν στόν Μπάντ Τέλτς καί ἡ ἄλλη στό Μπράουνσβάϊγκ. Οἱ σχολές αὐτές ἦσαν τελείως διαφορετικές ἀπό τούς θλιβερούς στρατῶνες τοῦ παρελθόντος. Συνδυάζοντας αἰσθητική καί τελευταίου τύπου τεχνολογία, βρίσκονταν μέσα σέ χιλιάδες στρέμματα ὡραίας ἐξοχῆς.

Ὁ Χίτλερ ἦταν ἀντίθετος μέ τήν ἰδέα ὁποιουδήποτε πολέμου, ἰδιαίτερα στήν Δυτική Εὐρώπη. Δέν σκεπτόταν κἄν ὅτι οἱ SS του θά μποροῦσε νά συμμετάσχουν σ᾽ ἕναν τέτοιο πόλεμο. Κατά πρῶτον, οἱ SS ἦσαν μιά πολιτική δύναμις. Ὁ Χίτλερ ἔβλεπε τίς δυτικές χῶρες ὡς ἰδιαίτερους πολιτισμούς πού θά μποροῦσαν νά ὁμοσπονδιοποιηθοῦν, ἀλλά ὁπωσδήποτε ὄχι νά κατακτηθοῦν. Θεωροῦσε ὅτι ἕνας πόλεμος μέ τά δυτικά κράτη θά ἦταν ἕνας ἐμφύλιος πόλεμος χωρίς νικητή.

Ἡ ἄποψις τοῦ Χίτλερ γιά τήν Εὐρώπη ἦταν τότε πολύ πιό προχωρημένη ἀπό τούς γείτονές του. Ἡ νοοτροπία τοῦ 1914-18, ὅταν μικρές χῶρες πολέμησαν ἄλλες μικρές χῶρες γιά μερικά κομμάτια οἰκοπέδων, ἦταν ἀκόμη ζωντανή στήν Εὐρώπη τοῦ 1939. Ὄχι τόσο στήν ΕΣΣΔ, βέβαια, ὅπου ὁ διεθνισμός εἶχε ἀντικαταστήσει τόν ἐθνικισμό καί ὅπου ὁ Κομμουνισμός δέν περιορίζεται στό νά ἀποκτήση κομμάτια ἐδαφῶν, ἀλλά σκοπός του εἶναι ἡ ὁλοκληρωτική κυριαρχία τοῦ κόσμου.

Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό φοβερό νέο δεδομένο. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ πολιτική τῆς παγκοσμίου κατακτήσεως ἐξακολουθεῖ καί σήμερα ἀκόμη, εἴτε στό Βιετνάμ, εἴτε στό Ἀφγανιστάν, στήν Ἀφρική, ἤ στήν Πολωνία. (Σ.τ.Μ. Εἶναι φανερό ὅτι ὁ ἀφηγητής μιλάει πρίν ἀπό τό 1988). Ἀλλά τήν ἐποχή ἐκείνη ἦταν μιά τελείως πρωτόγνωρη θεωρία. Ἀπ᾽ ὅλους τούς ἡγέτες τοῦ κόσμου, μόνον ὁ Χίτλερ εἶχε ἐπίγνωσι ὅτι ἡ θεωρία αὐτή ἦταν μιά

ἀπειλή γιά ὅλα τά ἔθνη τοῦ κόσμου.

Θυμόταν πολύ ζωντανά τό χάος πού ἐξαπέλυσαν στήν Γερμανία οἱ κομμουνιστές στό τέλος τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Εἰδικά στό Βερολίνο καί στήν Βαυαρία, οἱ Κομμουνιστές, μέ ξένες ἐντολές, εἶχαν ὀργανώσει ἕνα κράτος ἐν κράτει καί λίγο ἔλλειψε νά πάρουν τήν ἐξουσία. Γιά τόν Χίτλερ ὅλα ἔδειχναν ὅτι ὁ ἐχθρός ἦταν στήν 'Ανατολή. 'Η ἀπειλή ἦταν ὁ Κομμουνισμός.

'Εκτός ἀπό τήν ἔλλειψι ἐνδιαφέροντος γιά μιά καθυπόταξι τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ὁ Χίτλερ εἶχε πλήρη ἐπίγνωση ὅτι δέν μποροῦσε νά κάνη πόλεμο σέ δύο μέτωπα.

Στό σημεῖο αὐτό ἀκριβῶς, οἱ Σύμμαχοι ἔκαμαν τό μοιραῖο λάθος: ἀντί νά ἀφήσουν τόν Χίτλερ νά πολεμήση τόν Κομμουνισμό, ἀπεφάσισαν νά τοῦ ἐπιτεθοῦν.

Οἱ δῆθεν Δυτικές Δημοκρατίες συμμάχησαν μέ τήν Σοβιετική Ἕνωσι μέ σκοπό τήν περικύκλωσι καί τήν καταστροφή τῆς Γερμανίας.

'Η Συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν εἶχε ἤδη ἀκρωτηριάσει τήν Γερμανία ἀπ' ὅλες τίς πλευρές. Σκοπός της ἦταν νά διατηρήση τήν Γερμανία σέ κατάστασι διαρκοῦς οἰκονομικῆς διαλύσεως καί στρατιωτικῆς ἀδυναμίας. Οἱ Σύμμαχοι εἶχαν ὑπογράψει μιά σειρά ἀπό συνθῆκες μέ τό Βέλγιο, τήν νεόκοπη Τσεχοσλοβακία, τήν Γιουγκοσλαβία, τήν Πολωνία καί τήν Ρουμανία, ὥστε νά πιέζουν τήν Γερμανία ἀπό παντοῦ.

Τώρα τό καλοκαῖρι τοῦ 1939, οἱ κυβερνήσεις τῆς Βρετανίας καί τῆς Γαλλίας διαπραγματεύονταν μιά πλήρη στρατιωτική συμμαχία μέ τήν Σοβιετική Ἕνωσι. Οἱ διαπραγματεύσεις γίνονταν στήν Μόσχα καί τά πρακτικά εἶχαν ὑπογραφεῖ ἀπό τόν Στρατάρχη Ζούκωφ.

Ἔχω στήν κατοχή μου τά πρακτικά αὐτά, τά ὁποῖα εἶναι καταπληκτικά. Μπορεῖ κανείς νά διαβάση μιά ἔκθεσι στήν ὁποία δίδεται ἡ ἐγγύησις τῆς σοβιετικῆς συμμετοχῆς σέ πόλεμο μέ τήν Γερμανία. Μόλις ἡ συνθήκη θά ἐπικυρωνόταν ἡ Σοβιετική Ἕνωσις θά ὑπεστήριζε τίς 'Αγγλογαλλικές δυνάμεις ἀμέσως μέ 5.500 μαχητικά ἀεροπλάνα. 'Επιπλέον, 9000 ὡς 10.000 ἅρματα μάχης θά ἦσαν διαθέσιμα, μέ τήν ὑποστή-

Ἡ καλὴ φυσικὴ κατάστασις μαζὶ μὲ τὴν ἰδεολογικὴ κατάρτισι ἦταν ἀπὸ τοὺς πρωταρχικοὺς στόχους γιὰ τὰ μέλη τῶν Ἔς-Ἔς.

ριξι ὁλόκληρης τῆς σοβιετικῆς ἀεροπορίας. Σέ ἀντάλλαγμα, ἡ ΕΣΣΔ ἀπαιτοῦσε τά Βαλτικά κράτη, καί ἐλευθερία κινήσεων στήν Πολωνία. Τό σχέδιο προέβλεπε τήν ταχύτερη δυνατή συνδυασμένη ἐπίθεση.

Στήν φάσι αὐτή ἡ Γερμανία, ἦταν ἀκόμη ἐλάχιστα ἐξοπλισμένη. Οἱ Γάλλοι διαπραγματευτές κατάλαβαν ὅτι τά 10.000 σοβιετικά ἅρματα μάχης θά ἐξουδετέρωναν γρήγορα τά 2.000 γερμανικά, ἀλλά δέν ἔβλεπαν ὅτι θά ἦταν ἀπίθανο νά σταματήσουν στά γαλλικά σύνορα. Φαίνεται ἐπίσης ὅτι ἡ Βρεταννική κυβέρνησις ἦταν ἀρκετά ἕτοιμη νά ἀφήση τούς σοβιετικούς νά καταλάβουν τήν Εὐρώπη.

Ἀντιμετωπίζοντας ὁλική περικύκλωσι, ὁ Χίτλερ ἀπεφάσισε γιά μιά ἀκόμη φορά, νά κάμη τήν δική του εἰρήνη μέ τήν μία ἤ μέ τήν ἄλλη πλευρά τοῦ Ἀγγλοσοβιετικοῦ συνεταιρισμοῦ.

Ἀπευθύνθηκε πρῶτα στήν Βρεταννική καί στήν Γαλλική κυβέρνησι καί ζήτησε ἐπίσημα διαπραγματεύσεις εἰρήνης. Οἱ προτάσεις του ὡς μόνη ἀπάντησι ἔλαβαν καταγγελίες καί προσβολές. Ὁ διεθνής τύπος προχώρησε σέ ὄργιο μίσους κατά τοῦ Χίτλερ, πρωτοφανές στήν Ἱστορία. Μένει κανείς κατάπληκτος σήμερα διαβάζοντας ξανά ἐκεῖνες τίς ἐφημερίδες. (Σ.τ.Μ. Τό μίσος καί οἱ καταγγελίες τῶν Δυτικῶν, ὅπως καί ἡ ἀνόσια συμμαχία τους μέ τόν Κομμουνισμό ἦταν «δικαιολογημένα». Καπιταλισμός καί Κομμουνισμός εἶχαν κατατρομάξει ἀπό τό παράδειγμα «Τρίτου Δρόμου» πού ἔδειχνε ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός στούς λαούς. Ἡ ἀπειλή ὑπάρξεώς του ἦταν θανάσιμη, διότι ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός προέβαινε σέ ἐπιτυχημένη Νέα Σύνθεσι τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας καί τοῦ Κεφαλαίου μέ τήν Κοινωνική Πολιτική καί ἀντικαθιστοῦσε ἐπιτυχῶς τήν ἔννοια τῆς «Πάλης τῶν Τάξεων» μέ τήν ἔννοια τῆς «Συνεργασίας τῶν Τάξεων», σφυρηλατῶντας ἔτσι τήν κοινωνική ἑνότητα καί κόβοντάς τους τόν δρόμο).

Ὅταν ὁ Χίτλερ ἔκαμε παρόμοια ἀνοίγματα στήν Μόσχα, ἐξεπλάγη βρίσκοντας τούς σοβιετικούς πρόθυμους νά ὑπογράψουν συνθήκη εἰρήνης μέ τήν Γερμανία. Στήν πραγματικότητα ὁ Στάλιν δέν ὑπέγραψε τήν συνθήκη μέ σκοπό τήν εἰρήνη. Ὑπέγραψε γιά νά ἀφήσει τήν Εὐρώπη νά αὐτοκαταστραφῆ μ' ἕναν

Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ συγχαίρει γιά τόν ἡρωϊσμό τους παρουσια τοῦ Χίμμλερ μιά μονάδα ῞Ες-῞Ες.

πόλεμο ἀπληστίας, δίνοντάς του ἔτσι τόν καιρό πού χρειαζόταν γιά νά ἀποτελειώση τήν πολεμική προετοιμασία του.

Οἱ πραγματικές προθέσεις τοῦ Στάλιν ἀποκαλύπτονται στά πρακτικά τῆς Ἀνωτάτης Σοβιετικῆς Σρατιωτικῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία βρίσκεται κι αὐτή στήν κατοχή μου. Ὁ Στάλιν καταχωρεῖ τήν πρόθεσί του νά μπῆ στόν πόλεμο τήν στιγμή πού ὁ Χίτλερ καί οἱ Δυτικές Δυνάμεις θά ἔχουν ἀλληλοεξουδετερωθεῖ. Ἐκεῖνο πού ἤθελε ἦταν νά κερδίσει χρόνο καί ν' ἀφήση τούς ἄλλους νά ἐξαντληθοῦν πρῶτα πολεμῶντας. Διάβασα τά στρατιωτικά του σχέδια καί παρακολούθησα τήν ἀνάπτυξί τους. Τό 1941, τά 10.000 ἅρματα τοῦ Στάλιν εἶχαν αὐξηθεῖ σέ 17.999, τήν ἑπομένη χρονιά θά γίνονταν 32.000, δέκα φορές περισσότερα ἀπό τά γερμανικά. Ἡ ἀεροπορία θά ἦταν καί αὐτή δεκαπλάσια τῆς γερμανικῆς.

Τήν ἴδια ἑβδομάδα πού ὁ Στάλιν ὑπέγραψε τήν συνθήκη εἰρήνης μέ τόν Χίτλερ, ἔδωσε διαταγές νά δημιουργηθοῦν 96 ἀεροδρόμια στά σύνορα τῆς Ρωσίας μέ τήν Δύσι καί 180 ἄλλα σχεδιάζονταν γιά τόν ἑπόμενο χρόνο. Ἡ στρατηγική ἦταν διαρκής καί ἴδια: «Ὅσο περισσότερο πολεμήσουν οἱ δυτικοί, τόσο πιό ἀδύνατοι θά εἶναι. Ὅσο περισσότερο περιμένω τόσο ἰσχυρότερος θά εἶμαι». Αὐτές ἦταν οἱ φοβερές συνθῆκες ὑπό τίς ὁποῖες ὁ Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ἄρχισε. Ἕνας πόλεμος πού προσφέρθηκε στούς σοβιετικούς σέ ἀσημένια πιατέλλα.

Γνωρίζοντας τίς προετοιμασίες τοῦ Στάλιν, ὁ Χίτλερ ἤξερε ὅτι ἀργά ἤ γρήγορα θά ἦταν ὑποχρεωμένος νά ἀντιμετωπίση τόν κομμουνισμό. Καί γιά νά πολεμήση τόν Κομμουνισμό, ἔπρεπε νά στηρίζεται σέ ἀπολύτως πιστούς ἄνδρες, ἄνδρες πού θά πολεμοῦσαν γιά μιά ἰδεολογία ἐναντίον μιᾶς ἄλλης ἰδεολογίας. Ἦταν ἄλλωστε πάντα πολιτική τοῦ Χίτλερ νά ἀντιπαραθέτη τήν ἰδεολογία του τῆς «συνεργασίας τῶν τάξεων» πρός τήν ἰδεολογία τῆς «πάλης τῶν τάξεων».

Ὁ Χίτλερ ἔβλεπε ὅτι ὁ μαρξιστικός πόλεμος τῶν τάξεων δέν εἶχε φέρει εὐημερία στόν ρωσικό λαό. Οἱ Ρῶσοι ἐργάτες ἦταν κακοντυμένοι, κακοζωϊσμένοι, κατοικοῦσαν σέ τρῶγλες, ὅπως καί σήμερα. Τά ἀγαθά ποτέ δέν ἦταν ἀρκετά καί ἡ κατοικίαι εἶναι καί σήμερα τόσο ἐφιαλτικό πρόβλημα ὅπως ἦταν

καί πρίν ἀπό τόν πόλεμο. Γιά τόν Χίτλερ, ἡ ἀποτυχία τῆς πάλης τῶν τάξεων ἔκανε τήν συνεργασία τῶν τάξεων τήν μόνη δίκαιη ἐναλλακτική λύσι. Γιά νά ἐπιτύχη ἡ ἰδέα του, φρόντισε ὥστε καμμία τάξις νά μήν μπορῆ νά ἐκμεταλλεύεται τήν ἄλλη.

Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ νέες ἀνερχόμενες στόν πλοῦτο τάξεις, οἱ ὁποῖες ἔβγαιναν ἀπό τήν βιομηχανική ἐπανάστασι, εἶχαν ὑπερβολικά ἐκμεταλλευθεῖ τά προνόμιά τους. Αὐτός ἦταν ἀκριβῶς ὁ λόγος πού οἱ Ἐθνικοσοσιαλιστές ἦταν σοσιαλιστές.

Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός ἦταν ἕνα λαϊκό κίνημα μέ ὅλη τήν σημασία τῆς λέξεως. Ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν Ἐθνικοσοσιαλιστῶν ἦταν ἐργάτες. Τό 70% τῆς χιτλερικῆς νεολαίας ἦσαν παδιά ἐργατῶν. Ὁ Χίτλερ κέρδισε τίς ἐκλογές διότι ἡ πλειοψηφία τῶν ἐργατῶν ἦταν σταθερά μαζί του. Πολλοί ἀπόρησαν γιατί τά ἕξη ἑκατομμύρια κομμουνιστῶν πού ψήφισαν ἐναντίον τοῦ Χίτλερ γύρισαν τήν πλάτη στόν κομμουνισμό μετά τήν ἄνοδό του στήν ἐξουσία τό 1933. Μόνο ἕνας εἶναι ὁ λόγος: Ἦταν μάρτυρες καί δοκίμασαν οἱ ἴδιοι τά πλεονεκτήματα τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων. Μερικοί λένε ὅτι ἐξαναγκάσθηκαν νά ἀλλάξουν. Δέν εἶναι ἀλήθεια Ὅπως καί οἱ ἄλλοι Γερμανοί, πολέμησαν ἐπί τέσσερα χρόνια στό ρωσικό μέτωπο, χωρίς καμμία διάκρισι.

Οἱ ἐργάτες δέν ἐγκατέλειψαν ποτέ τόν Χίτλερ, ἀλλά οἱ ἀνώτερες τάξεις τό ἔκαναν. Ὁ Χίτλερ ἐξέθεσε τήν ἰδέα του γιά τήν συνεργασία τῶν τάξεων ὡς ἀπάντησι στόν Κομμουνισμό μέ τά ἑξῆς λόγια: «Ἡ συνεργασία τῶν τάξεων σημαίνει πώς οἱ κεφαλαιοκράτες δέν θά μεταχειρισθοῦν ποτέ τούς ἐργάτες ὡς ἁπλές οἰκονομικές παραμέτρους. Τό χρῆμα εἶναι ἕνα μόνο μέρος τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς μας καί οἱ ἐργάτες εἶναι πολύ περισσότερο ἀπό μηχανές στίς ὁποῖες κάποιος πετᾶ ἕναν μισθό κάθε ἑβδομάδα. Ὁ πραγματικός πλοῦτος τῆς Γερμανίας εἶναι οἱ ἐργάτες της».

Ὁ Χίτλερ ἀντικατέστησε τόν χρυσό μέ τήν ἐργασία ὡς θεμέλιο τῆς οἰκονομίας του. Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός ἦταν τό ἄκρον ἀντίθετο τοῦ Κομμουνισμοῦ. Καί τήν ἐκλογή τοῦ Χίτλερ ἀκολούθησαν τεράστια ἐπιτεύγματα.

᾿Ακοῦμε πάντα γιά τόν Χίτλερ καί τά στρατόπεδα, γιά τόν Χίτλερ καί τούς ῾Εβραίους, ἀλλά ποτέ δέν ἀκοῦμε γιά τό τεράστιο κοινωνικό του ἔργο. ῎Αν δημιουργήθηκε τέτοιο μίσος κατά τοῦ Χίτλερ ἀπό τούς διεθνεῖς τραπεζίτες καί ἀπό τόν ὑποταγμένο τύπο τους, εἶναι ἀκριβῶς, λόγω τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου του. Εἶναι φανερό ὅτι ἕνα αὐθεντικό λαϊκό κίνημα ὅπως ὁ ᾿Εθνικοσοσιαλισμός θά ἐρχόταν σέ σύγκρουσι μέ τά ἐγωϊστικά συμφέροντα τοῦ μεγάλου κεφαλαίου. ῾Ο Χίτλερ ξεκαθάρισε ὅτι ὁ ἔλεγχος τοῦ χρήματος δέν ἔδινε τό δικαίωμα σέ κανέναν νά ἐκμεταλλεύεται ἄπληστα μιά ὁλόκληρη χώρα, διότι ἡ χώρα κατοικεῖτο καί ἀπό ἄλλους ἀνθρώπους, ἑκατομμύρια ἀνθρώπους καί οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἔχουν τό δικαίωμα νά ζοῦν ἀξιοπρεπῶς καί χωρίς φόβο. Αὐτά πού εἶπε καί ἔκανε ὁ Χίτλερ εἶχαν κερδίσει τήν γερμανική νεολαία. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν κοινωνική ἐπανάστασι αἰσθάνονταν οἱ SS ὑποχρεωμένοι νά διαχύσουν σέ ὅλην τήν Γερμανία καί νά τήν ὑπερασπίσουν ἐν ἀνάγκῃ καί μέ τήν ζωήν τους ἀκόμη.

῾Ο πόλεμος τοῦ 1939 στήν Εὐρώπη ὑπῆρξε ἐντελῶς παράλογος. ῏Ηταν ἕνας ἐμφύλιος πόλεμος μεταξύ αὐτῶν πού θά ἔπρεπε νά εἶναι ἑνωμένοι. ῏Ηταν μιά τερατώδης ἠλιθιότητα.

Οἱ νέοι SS ἐκπαιδεύθηκαν γιά νά ἡγηθοῦν τῆς νέας ἐθνικοσοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως. ῏Ησαν προορισμένοι νά ἀντικαταστήσουν, σέ πέντε ἤ δέκα χρόνια ὅλους αὐτούς πού εἶχαν διορισθεῖ ἀπό τό παλαιό καθεστώς.

᾿Αλλά ὅταν ἄρχισεν ὁ πόλεμος, ἦταν ἀδύνατον αὐτοί οἱ νέοι ἄνθρωποι νά μείνουν στά μετώπισθεν. ῞Οπως ὅλοι οἱ ἄλλοι νέοι τῆς χώρας, ἔπρεπε νά τήν ὑπερασπίσουν καί μάλιστα καλύτερα ἀπό τούς ἄλλους.

῾Ο πόλεμος μετέτρεψε τούς SS ἀπό ἐσωτερική πολιτική δύναμη σέ ἕναν στρατό πού πολεμοῦσε στό ἐξωτερικό, καί τελικά, ἕνα διεθνῆ στρατό.

Βρισκόμαστε τώρα στήν ἀρχή τοῦ πολέμου στήν Πολωνία, μέ τίς γνωστές μακροπρόθεσμες συνέπειές του. Μποροῦσε ἄραγε νά εἶχε ἀποφευχθεῖ; ᾿Ασφαλῶς ναί, μποροῦσε! ᾿Ακόμη καί ὅταν εἶχε ἀρχίσει μέσα στήν Πολωνία.

῾Η διαμάχη γιά τό Ντάντσιγκ ἦταν παράλογη. ῾Η Συνθήκη

Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ συγχαίρει τόν Ζέπ Ντήτριχ διοικητή τῆς Λαϊμπσταντάρτε γιά τόν ρόλο της στόν πόλεμο τῆς Πολωνίας.

τῶν Βερσαλλιῶν εἶχε χωρίσει τήν γερμανική πόλι τοῦ Ντάντσιγκ ἀπό τήν Γερμανία καί τήν εἶχε παραχωρίσει στήν Πολωνία, παρά τήν θέλησι τῶν κατοίκων της.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτή ἦταν τόσο ἐξοργιστική, ὥστε εἶχε καταδικασθεῖ παντοῦ στόν κόσμο. Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Γερμανίας εἶχε κοπεῖ στή μέση του. Γιά νά πάη κανείς ἀπό τήν δυτική στήν ἀνατολική Πρωσία ἔπρεπε νά ταξειδεύη μέ σφραγισμένο τραῖνο διά μέσου τοῦ πολωνικοῦ ἐδάφους. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ντάντσιγκ εἶχαν ψηφίσει μέ 99% τήν ἐπιστροφή τῆς πόλεώς τους στήν Γερμανία, ἀλλά τό δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεώς τους εἶχε συνεχῶς ἀγνοηθεῖ. (Σ.τ.Μ Ἡ Συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν εἶναι ἡ πηγή ὅλων κυριολεκτικῶς τῶν δεινῶν πού ἔπληξαν τήν Εὐρώπη καί τόν κόσμο σέ ὅλον τόν 20° αἰῶνα! Ὁ παραλογισμός καί τό μίσος τῆς ἐκδικήσεως ἔφθασαν σέ ὅρια παρακρούσεως. Ἡ διάλυσις τῆς Αὐστροουγγαρίας βαλκανοποίησε τήν Εὐρώπη, χωρίς κἄν νά τηρηθῆ ἡ δῆθεν αὐτοδιάθεσις τῶν λαῶν. Τά κράτη δημιουργήθηκαν μέ γνώμονα τίς συμμαχίες τῆς Γαλλίας μέ τεράστιες μειονότητες μέσα τους ἤ καί διαφορετικούς λαούς ἀκόμη, ὑπό τήν ἡγεμονία τοῦ ἑνός (Γιουγκοσλαβία – πού πληρώνει σήμερα – Τσεχοσλοβακία – πού χωρίζεται σήμερα – Ρουμανία – πού θά πληρώσει αὔριο). Ἡ Γερμανία κυριολεκτικῶς συμπιέσθηκε σέ βαθμό κοινωνικῆς, οἰκονομικῆς καί ἐθνικῆς ἀσφυξίας. Ἡ Ρωσία ὑποχρεώθηκε σέ διάλυσι. Ἔτσι γεννήθηκαν ὁ Κομμουνισμός, ὁ Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος καί ἡ ἐπέμβασις τῶν ΗΠΑ στήν Εὐρώπη καί στόν κόσμο).

Πάντως, πρέπει νά λεχθῆ ὅτι ὁ πόλεμος στήν Πολωνία ἄρχισε γιά λόγους ἄλλους καί ὄχι ἀπό αὐτούς πού λέγονται, δηλαδή τήν αὐτοδιάθεση τοῦ Ντάντσιγκ ἤ καί τῆς Πολωνίας. Λίγους μῆνες πρωτυτερα, ἡ Πολωνία εἶχε επιτεθεῖ κατά τῆς Τσεχοσλοβακίας, κατά τό ἴδιο διάστημα πού ὁ Χίτλερ εἶχε ἐπιτύχει τήν ἐπιστροφή τῆς Σουδητίας (Σ.τ.Μ.: περιοχή τῆς Τσεχοσλοβακίας πού κατοικεῖτο ἀπό Γερμανούς) στήν Γερμανία. Οἱ Πολωνοί ἦσαν ἕτοιμοι νά συνεργασθοῦν μέ τόν Χίτλερ. Ἄν τελικῶς ἡ Πολωνία γύρισε ἐναντίον τῆς Γερμανίας, αὐτό ὀφείλεται στό ὅτι ἡ βρεττανική κυβέρνηση ἔκανε τά πάντα γιά νά

δηλητηριάσει τίς γερμανοπολωνικές σχέσεις. Γιατί;

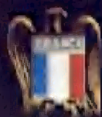
Ὁ κυριώτερος λόγος βρίσκεται στό παλαιό σύμπλεγμα κατωτερότητος τό ὁποῖον αἰσθάνονται οἱ Βρεττανοί κυβερνῶντες ἔναντι τῆς Εὐρώπης. Τό σύμπλεγμα αὐτό εἶναι γενικευμένο μέσα στό βρεττανικό κατεστημένο καί φαίνεται ἱστορικῶς ἀπό τήν ἔμμονη ἰδέα του νά διατηρῇ τήν Εὐρώπη ἀδύναμη, μέ διαμάχες καί πολέμους. (Σ.τ.Μ. Ἡ ἔμμονη ἰδέα τῆς μή ἑνώσεως τῆς Εὐρώπης εἶναι διαρκής βρεττανική πολιτική. Καί σήμερα ἀκόμη ἐπαληθεύεται καθημερινῶς μέ τόν συνεχῆ τορπιλλισμό της ἀπό τήν Βρεττανία. Νησιωτική καί ἀγγλοσαξωνική ἡ Βρεττανία εἶναι ψυχικῶς ἀντιευρωπαϊκή καί φιλοαμερικανική. Τήν μόνη Εὐρώπη πού – ἐν ἀνάγκη μόνο! – θά δεχόταν, θά ἦταν ὑπό ἀμερικανική ἐπικυριαρχία, δηλαδή ἀγγλοσαξωνική, ὅπου θά ἔπαιζε τόν ρόλο τοῦ «τοποτηρητοῦ». Δυστυχῶς, τό λάθος νά τῆς ἐπιτρέψουν τήν εἴσοδο τό 1972, μέ τό «προτεκτορᾶτο» της, τήν Δανία, πληρώνεται καί θά πληρωθῆ γιά καιρό...)

Τήν ἐποχή ἐκείνη, ἡ βρεττανική Αὐτοκρατορία ἤλεγχε πάνω ἀπό 500 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐκτός Εὐρώπης, ἀλλά παρ' ὅλα αὐτά ἦταν περισσότερο ἀπασχολημένη μέ τήν παραδοσιακή της συνήθεια τοῦ νά δημιουργῆ διαμάχες στήν Εὐρώπη. Ἡ πολιτική τοῦ νά μήν ἐπιτρέπη τήν ἐμφάνισι μιᾶς ἰσχυρῆς εὐρωπαϊκῆς χώρας ἐκτός ἀπ' αὐτήν, ἦταν πάντα ὁ σκοπός τοῦ βρεττανικοῦ κατεστημένου, ἐπί αἰῶνες.

Εἴτε ἐπρόκειτο γιά τόν Κάρολο 5° τῆς Ἰσπανίας, εἴτε γιά τόν Λουδοβίκο 14° ἤ τόν Ναπολέοντα τῆς Γαλλίας, ἤ τόν Γουλιέλμο τῆς Γερμανίας, τό βρεττανικό κατεστημένο οὐδέποτε ἀνέχθηκε ὁποιανδήποτε ἑνωτική δύναμη στήν Εὐρώπη. Ἡ Γερμανία δέν θέλησε ποτέ νά ἀναμειχθῆ στίς βρεττανικές ὑποθέσεις. Ἀλλά τό βρεττανικό κατεστημένο πάντα ἀναμείχθηκε στίς εὐρωπαϊκές ὑποθέσεις, ἰδίως στήν κεντρική Εὐρώπη καί στά Βαλκάνια.

Ἡ εἴσοδος τοῦ Χίτλερ στήν Πράγα ἔφερε τό βρεττανικό κατεστημένο σέ ἔξαλλη κατάστασι, παρ' ὅλο ὅτι ἡ Πράγα καί ἡ Βοημία ἦσαν ἐπί αἰῶνες μέρος τῆς Γερμανίας καί πάντα στήν γερμανική σφαίρα ἐπιρροῆς. Ἡ Βρεττανική ἀνάμειξις στήν

SOUS LES PLIS DU DRAPEAU

LA

L.V.F

LEGION DES VOLONTAIRES FRANÇAIS

COMBAT POUR L'EUROPE

Ἀπό τά παράδοξα τῆς Ἱστορίας τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου ὑπῆρξε τό ὅτι οἱ τελευταῖοι ὑπερασπιστές τοῦ Βερολίνου ὑπῆρξαν Γάλλοι. Ἐπάνω: ἀφίσσα ἡ ὁποία καλεῖ τούς Γάλλους γιά τήν μάχη γιά τήν Εὐρώπη. Κάτω: ὁ Ζάκ Ντοριό, ἡγέτης τῶν Γάλλων Κομμουνιστῶν καί αὐτός ἀκόμα ἐθελοντής ἐναντίον τοῦ μπολσεβικισμοῦ.

περιοχή αὐτή ἦταν τελείως ἀδικαιολόγητη.

Γιά τόν Χίτλερ, τό καθεστώς τῆς Πράγας ἦταν μιά σοβαρή ἀπειλή. Ὁ Μοένες πιστός σατράπης τοῦ Στάλιν, εἶχε διαταχθεῖ ἀπό τούς κυρίους του τοῦ Κρεμλίνου νά ἀνοίξη τά σύνορά του στά κομμουνιστικά στρατεύματα μόλις θά τοῦ ζητηθῆ. Ἡ Πράγα ἐπρόκειτο νά εἶναι ὁ σοβιετικός διάδρομος εἰσβολῆς στήν Γερμανία.

Γιά τόν Χίτλερ ἡ Πράγα ἦταν ἕνα προχωρημένο φυλάκιο πρός τήν κεντρική Εὐρώπη καί ἔδαφος ἀναχαιτίσεως τῆς σοβιετικῆς εἰσβολῆς. Ὑπῆρχαν ἀκόμη οἱ ἱστορικοί, οἰκονομικοί δεσμοί τῆς Πράγας μέ τήν Γερμανία. Ἡ Γερμανία εἶχε ἱστορικούς, οἰκονομικούς δεσμούς μέ τήν Κεντρική Εὐρώπη. Ἡ Ρουμανία, τά Βαλκάνια, ἡ Οὐγγαρία καί ἡ Γιουγκοσλαβία εἶχαν ἀπό πολλά χρόνια ἀλληλοσυμπληρούμενες οἰκονομίες μέ τήν Γερμανία, οἱ ὁποῖες συνεχίσθηκαν καί λειτούργησαν ὡς σήμερα.

Ἡ εὐρωπαϊκή οἰκονομική πολιτική τοῦ Χίτλερ βασιζόταν σέ πραγματισμό καί σέ κοινή λογική. Καί αὐτό πού ἡ Βρεττανία δέν μποροῦσε νά ἀνεχθῆ ἦταν πολύ περισσότερο ἡ ἀπαρχή τῆς ὑπάρξεως μιᾶς κεντροευρωπαϊκῆς κοινῆς ἀγορᾶς παρά ἡ ἀνησυχία γιά τήν ἐλευθερία τῆς Τσεχοσλοβακίας.

Παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ ἀγγλικός λαός θαύμαζε πολύ τόν Χίτλερ. Θυμᾶμαι τήν περίπτωσι πού ὁ Λόϋντ Τζώρτζ μίλησε στόν γερμανικό Τύπο, ἔξω ἀπό τήν διαμονή τοῦ Χίτλερ, τόν ὁποῖο μόλις εἶχε συναντήσει. Εἶπε ἐπί λέξει: «Μπορεῖτε νά εὐχαριστῆτε τόν Θεό πού ἔχετε ἕναν τόσο καταπληκτικό ἄνθρωπο ὡς ἡγέτη». Καί αὐτό τό εἶπε ὁ Λόϋντ Τζώρτζ, ὁ ἐχθρός τῆς Γερμανίας κατά τόν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ὁ βασιλεύς Ἐδουάρδος 8ος τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχε παραιτηθεῖ καί ἦταν τώρα ὁ Δούκας τοῦ Γουίντσορ, ἦλθε κι' αὐτός νά δῆ τόν Χίτλερ στήν διαμονή του τοῦ Μπέρχτσγκαντεν, συνοδευόμενος ἀπό τήν σύζυγό του, τήν ὁποίαν ἄλλωστε εἶχαν μεταχειρισθεῖ γιά τόν ἐξαναγκασμό του σέ παραίτησι. Ὅταν γύρισαν πίσω, ὁ Δούκας ἔστειλε στόν Χίτλερ ἕνα τηλεγράφημα ὡς ἑξῆς: «Πόσο καταπληκτική ἦταν ἡ μέρα πού περάσαμε μέ τήν ἐξοχότητά σας. Ἀλησμόνητη». Ὁ

Δούκας ἀντανακλοῦσε αὐτό πού πολλοί Ἄγγλοι ἤξεραν, παρατηρῶντας «πόσο καλά ζοῦσαν οἱ Γερμανοί ἐργάτες». Ὁ Δούκας ἔλεγε τήν ἀλήθεια. Ὁ Γερμανός ἐργάτης κέρδιζε δύο φορές περισσότερα, χωρίς πληθωρισμό, ἀπ' ὅσα κέρδιζε πρίν ἀπό τόν Χίτλερ καί συνεπῶς τό βιοτικό του ἐπίπεδο ἦταν ὑψηλό. (Σ.τ.Μ. Εἶναι σήμερα πιά γνωστό, ὅτι ὁ Ἐδουάρδος 8ος ἔδωσε, παντρευόμενος τήν κ. Σίμπσον, τό πρόσχημα στήν ἀγγλική κυβέρνησι νά τόν ἐξαναγκάση σέ παραίτησι. Ἡ πραγματική αἰτία ἦταν ὅτι ὁ Ἐδουάρδος, βλέποντας τήν κοινωνική καί οἰκονομική κρίσι τῆς Ἀγγλίας σέ σύγκρισι μέ τήν εὐημερία τῆς Γερμανίας, προσπαθοῦσε νά ἐπιτύχη ἀγγλογερμανική συνεννόησι ἀπό τό 1935 ἤδη, πρᾶγμα ἀπαράδεκτο γιά τό ἀγγλικό κατεστημένο. Ἄν εἶχε ἐπιτύχη, ὁ Β' Παγκόσμιος Πόλεμος δέν θά εἶχε γίνει...)

Ἀκόμη καί ὁ Τσῶρτσιλ, ὁ φανατικότερος ἐχθρός τῶν Γερμανῶν ἀπ' ὅλους, εἶχε στέψει, τό 1938, μιάν ἐπιστολή στόν Χίτλερ, στήν ὁποίαν ἔγραφε: «Ἄν ποτέ ἡ Ἀγγλία ὑφίστατο μιά καταστροφή ἀνάλογη μέ αὐτήν πού ὑπέστη ἡ Γερμανία τό 1918, θά παρακαλοῦσα τόν Θεό νά μᾶς στείλη ἕναν ἄνθρωπο μέ τήν δύναμη καί τόν χαρακτῆρα τῆς ἐξοχότητάς σας».

Τό γεγονός ἀναφέρθηκε ἀπό τούς ἴδιους τούς «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου.

Φίλοι ἤ ἐχθροί, ὅλοι ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁ Χίτλερ ἦταν μιά ἐξαιρετική μεγαλοφυία. Τά ἐπιτεύγματά του ἔφεραν τόν θαυμασμό καί τήν ζήλεια τοῦ κόσμου. Μέσα σέ πέντε μόνο χρόνια ἀνασυγκρότησε ἕνα χρεοκοπημένο ἔθνος, βαρυνόμενο μέ ἑκατομμύρια ἀνέργων καί τό μετέβαλε στήν ἰσχυρότερη οἰκονομική δύναμι τῆς Εὐρώπης. Τόσο ἰσχυρό, ὥστε μιά μικρή σχετικά χώρα ὅπως ἡ Γερμανία, μπόρεσε νά σηκώση ἕναν πόλεμο ἐναντίον τοῦ κόσμου ὁλόκληρου, ἐπί ἕξη χρόνια.

Ὁ Τσῶρτσιλ ἀνεγνώρισε ὅτι κανένας στόν κόσμο δέν μποροῦσε νά ἀντεπεξέλθη σέ τέτοια πρόκλησι. Μόλις λίγο πρίν ἀπό τόν πόλεμο, εἶπε: «Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μποροῦσε νά βροῦμε ἕναν τρόπο εἰρήνης μέ τόν Χίτλερ». Ἀλλά εἶχε ἄλλες ἐντολές. Τό κατεστημένο, φοβούμενο ὅτι τά ἐπιτεύγματα τοῦ Χίτλερ στήν Γερμανία μποροῦσαν νά ἐξαπλωθοῦν καί

σέ ἄλλες χῶρες, ἦταν ἀποφασισμένο νά τόν καταστρέψη. Δημιούργησε μίσος πρός τήν Γερμανία σέ ὅλη τήν Εὐρώπη, ἀναβιώνοντας παλαιά συναισθήματα. Ἐκμεταλλεύθηκε ἐπίσης τήν ζηλοφθονία μερικῶν Εὐρωπαίων πρός τήν Γερμανία.

Ἡ δημογραφική εὐρωστία τῶν Γερμανῶν εἶχε καταστήσει τήν Γερμανία τήν χώρα μέ τόν μεγαλύτερο πληθυσμό στήν δυτική Εὐρώπη. Στίς ἐπιστῆμες καί στήν τεχνολογία, ἡ Γερμανία προπορευόταν καί τῆς Γαλλίας καί τῆς Βρεττανίας. Ὁ Χίτλερ εἶχε μεταβάλει τήν Γερμανία σέ κέντρο οἰκονομικῆς δυνάμεως. Αὐτό ἦταν τό ἔγκλημα καθοσιώσεως τοῦ Χίτλερ καί τό βρεττανικό κατεστημένο ἀποφάσισε νά καταστρέψη τόν Χίτλερ καί τήν Γερμανία μέ ὁποιονδήποτε τρόπο.

Οἱ Βρεττανοί εἶναι αὐτοί πού καθοδήγησαν τήν πολωνική κυβέρνησι ἐναντίον τῆς Γερμανίας. Οἱ ἴδιοι οἱ Πολωνοί ἦσαν παραπάνω ἀπό πρόθυμοι νά ζήσουν εἰρηνικά μέ τούς Γερμανούς. Ἀλλά ἀντί γιά τήν εἰρήνη, οἱ δυστυχεῖς Πολωνοί ὁδηγήθηκαν ἀπό τούς Βρεττανούς σέ πόλεμο. Δέν πρέπει νά λησμονεῖται ὅτι ἑνάμισυ ἑκατομμύριο Γερμανῶν ζοῦσαν τότε στήν Πολωνία, πρός μέγα ὄφελος τῆς πολωνικῆς οἰκονομίας. Ἐκτός ἀπό τούς οἰκονομικούς δεσμούς, οἱ Πολωνοί προσέβλεπαν στήν πιθανότητα γερμανικῆς βοήθειας γιά νά ἀνακτήσουν τά πολωνικά ἐδάφη τους ἀπό τήν ΕΣΣΔ, τά ὁποῖα μάταια εἶχαν προσπαθήσει νά ἀνακτήσουν ἀπό τό 1919.

Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1939 ὁ Χίτλερ εἶχε προτείνει στόν Πολωνό ἡγέτη Μπέκ μιά συμφωνία γιά νά λυθῆ τό πρόβλημα τοῦ Ντάντσιγκ: ἡ ψήφισις τῆς ἐπιστροφῆς στήν Γερμανία ἀπό τούς κατοίκους του θα γινόταν σεβαστή καί εἰς ἀντάλλαγμα ἡ Πολωνία θά ἐξακολουθοῦσε νά ἔχη ἐλευθερία διευκολύνσεων στό λιμάνι, ἐγγυημένων μέ συνθήκη.

Ἡ τότε ἐπικρατούσα ἔννοια ὅτι κάθε χώρα πρέπει νά ἔχη ἕνα λιμάνι δέν ἔχει καμμιά λογική. Ἡ Ἑλβετία, ἡ Οὐγγαρία καί ἄλλες χῶρες τά καταφέρνουν καλά χωρίς θαλάσσια λιμάνια. Οἱ προτάσεις τοῦ Χίτλερ βασίζονταν στίς ἀρχές τῆς αὐτοδιαθέσεως ἀλλά καί τῆς ἀμοιβαιότητος. Ἀκόμη καί ὁ Τσῶρτσιλ παραδέχθηκε ὅτι μιά τέτοια λύσις μποροῦσε νά λύση τό πρόβλημα τοῦ Ντάντσιγκ. Ἀλλά ἡ παραδοχή αὐτή δέν τόν ἐμ-

«Έλα μαζί μας!!» Προσκλητήριο γιά κατάταξι στήν λεγεώνα «Βαλλονί».

Πρόσκλησι γιά κατάταξι στά φλαμανδικά Ἔς-Ἔς, στούς «ἀντιπάλους» τῶν Βαλλόνων.

πόδισε νά στείλη ἕνα τελεσίγραφο στήν Γερμανία: ἐκκένωσις τῆς Πολωνίας ἤ πόλεμος. Τελευταίως, ὁ κόσμος εἶδε τί ἔγινε ὅταν τό Ἰσραήλ εἰσέβαλε στόν Λίβανο. Πυκνοκατοικημένες πόλεις ὅπως ἡ Τύρος καί ἡ Σιδών κατεστράφησαν, ὅπως καί ἡ δυτική Βυρηττός. Ὅλοι ζήτησαν τήν ἐκκένωσι τοῦ Λιβάνου, ἀλλά κανείς δέν ἐκήρυξε πόλεμο, κατά τοῦ Ἰσραήλ, ὅταν αὐτό ἀρνήθηκε.

Μέ λίγη ὑπομονή, μιά εἰρηνική λύσις θά εἶχε βρεθεῖ γιά τό Ντάντσιγκ. Ἀντ' αὐτοῦ ὅμως, ὁ διεθνής Τύπος ἐξαπέλυσε μιά μαζική ἐκστρατεία ἀπιστεύτων, ψευδῶν καί παραπληροφορήσεων ἐναντίον τοῦ Χίτλερ. Ὅλες οἱ προτάσεις τους παρουσιάσθηκαν ἀλλοιωμένες μέσα ἀπό ἀκατάπαυστη κακή θέλησι τοῦ τύπου.

Ὅταν πρόκειται γιά τά ἐγκλήματα τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, κανείς δέν ἔμαθε τίποτα ποτέ γιά τίς μαζικές σφαγές πού ἔγιναν στήν Πολωνία λίγο πρίν ἀπό τόν πόλεμο. Ἔχω στά ἀρχεῖα μου λεπτομερεῖς ἀναφορές πού ἀποδεικνύουν τήν μαζική δολοφονία ἀνυπεράσπιστων Γερμανῶν τῆς Πολωνίας.

Χιλιάδες Γερμανοί, ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά, δολοφονήθηκαν μέ τόν πιό ἄγριο τρόπο ἀπό μᾶζες ὑποκινούμενες ἀπό τόν τύπο. Οἱ φωτογραφίες τῶν ἀγριοτήτων αὐτῶν εἶναι τόσο φοβερές, ὥστε δέν βλέπονται! Τότε ὁ Χίτλερ ἀπεφάσισε νά θέση τέλος στίς ἀγριότητες αὐτές καί ἦλθε πρός βοήθεια.

Ἡ ἐκστρατεία κατά τῆς Πολωνίας ἀνέδειξε τόν Χίτλερ ὡς στρατιωτική μεγαλοφυία. Ἡ ἱστορία εἶχει ἤδη ἀρχίσει νά ἀναγνωρίζη αὐτό τό τόσο καταπληκτικό χαρακτηριστικό τοῦ Χίτλερ: τήν σπάνια στρατιωτική μεγαλοφυΐα του. Ὅλες οἱ ἐπιτυχημένες ἐκστρατεῖες τοῦ Γ' Ράϊχ σχεδιάσθηκαν καί κατευθύνθηκαν προσωπικῶς ἀπό τόν Χίτλερ καί ὄχι ἀπό τό Γενικό Ἐπιτελεῖο. Ὁ Χίτλερ ἐνέπνευσε μερικούς στρατηγούς οἱ ὁποῖοι ἔγιναν τά ἱκανότερα στελέχη του σέ κατοπινές ἐκστρατεῖες.

Γιά τήν Πολωνία, τό Γενικό Ἐπιτελεῖο εἶχε σχεδιάσει μιά ἐπίθεσι κατά μῆκος τῆς ἀκτῆς τῆς Βαλτικῆς γιά νά καταληφθῆ τό Ντάντσιγκ· ἕνα σχέδιο μαθηματικῶς βέβαιο νά ἀποτύχη. Ἀντ' αὐτοῦ, ὁ Χίτλερ ἐφεῦρε τό «Μπλίτσκριγκ» (τόν Κεραυνοβόλο Πόλεμο) καί σέ ἐλάχιστο χρόνο κατέλαβε τήν Βαρ-

σοβία. Τά «Βάφφεν SS» πρωτοεμφανίσθηκαν στό πολωνικό μέτωπο καί οἱ ἐπιδόσεις τους κατέπληξαν τόν κόσμο.

Ἡ δεύτερη ἐκστρατεία, στήν Γαλλία, ἦταν ἐπίσης γρήγορη καί χωρίς μεγάλες ἀπώλειες. Οἱ ἀγγλογαλλικές δυνάμεις εἶχαν βιασθεῖ νά μποῦν στό Βέλγιο καί στήν Ὀλλανδία γιά νά σταματήσουν τήν γερμανική προέλασι ἀλλά ὑπερκεράσθηκαν καί πλευροκοπήθηκαν στό Σεντάν. Μέσα σέ λίγες ἡμέρες τά πάντα εἶχαν τελειώσει.

Ἐλέχθη ὅτι ὁ Χίτλερ δέν εἶχε καμμία ἀνάμειξη στήν ἐπιχείρησι ἐκείνη καί ὅτι ἦταν ἔργο τοῦ στρατηγοῦ φόν Μάνσταϊν. Εἶναι ψέμμα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ στρατάρχης Μάνσταϊν εἶχε πράγματι συλλάβει τήν ἰδέα τῆς επιθέσεως διά μέσου τῶν Ἀρδεννῶν, ἀλλά ὅταν τήν πρότεινε στό Γενικό Ἐπιτελεῖο ἐπετιμήθηκε, παραιτήθηκε καί ἀποτραβήχθηκε στήν Δρέσδη. Τό Γενικό Ἐπιτελεῖο δέν ἀνέφερε τίποτα ἐπί τοῦ θέματος στόν Χίτλερ. Μόνος του ὁ Χίτλερ κατηύθυνε τήν ἐκστρατεῖα στήν ἴδια γραμμή καί ἀνέτρεψε τίς ἀγγλογαλλικές δυνάμεις. Μόνο τόν Μάρτιο τοῦ 1940 βρέθηκε ὁ Μάνσταϊν σέ ἐπαφή μέ τόν Χίτλερ.

Ὁ Χίτλερ ἦταν καί ὁ σχεδιαστής τῶν ἐκστρατειῶν τῶν Βαλκανίων καί τῆς Ρωσίας. Στίς σπάνιες περιπτώσεις πού ὁ Χίτλερ ἐπέστρεψε στό Γενικό Ἐπιτελεῖο, νά κάμη αὐτό πού ἤθελε αὐτό, ὅπως στό Κούρσκ, ἡ μάχη χάθηκε.

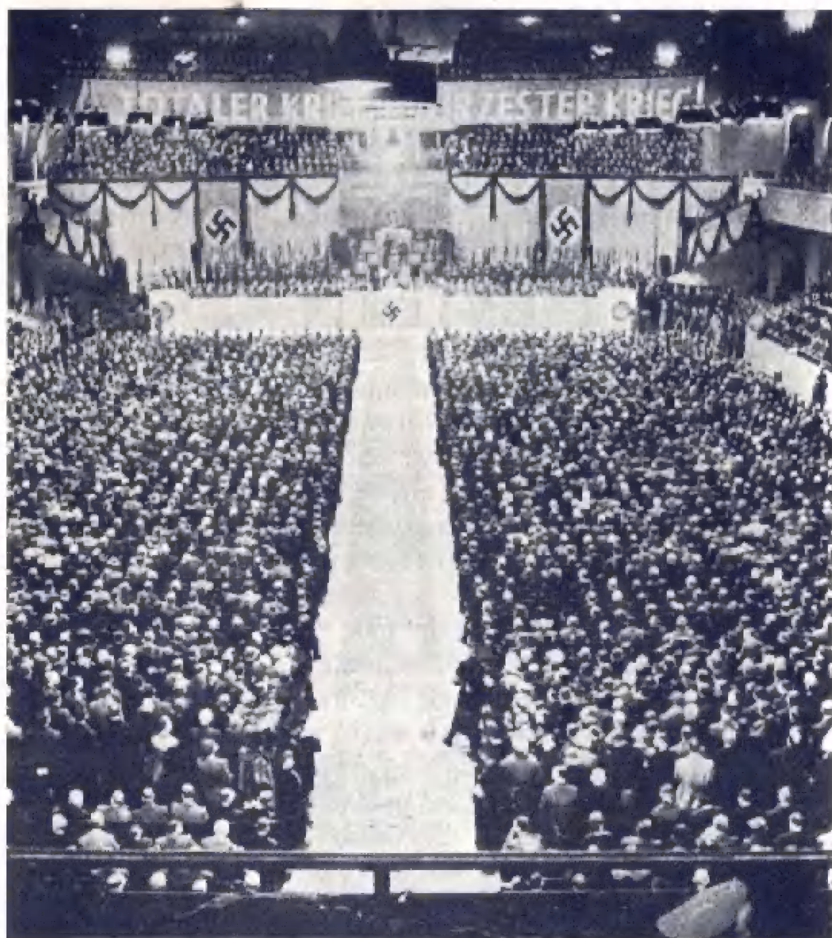
Στήν πολωνική ἐκστρατεία τοῦ 1939, ὁ Χίτλερ δέν βασίσθηκε σέ βιβλία στρατιωτικῶν θεωριῶν πού γράφθηκαν πρίν ἀπό πενῆντα χρόνια, ὅπως ἤθελε τό Γενικό Ἐπιτελεῖο, ἀλλά στό δικό του σχέδιο μιᾶς ταχείας κινήσεως σέ σχῆμα τανάλιας πρός περικύκλωσι τοῦ ἐχθροῦ. Μέσα σέ ὀκτώ ἡμέρες ὁ Πόλεμος τῆς Πολωνίας εἶχε κερδηθεῖ καί τελειώσει, παρ' ὅλο πού ἡ Πολωνία εἶναι μεγάλη ὅσο ἡ Γαλλία.

Ἡ ὀκταήμερη ἐκστρατεία εἶδε τρία συντάγματα SS σέ δράσι: τό «Λάϊμπστανταρτε», τό «Ντόϋτσλαντ» καί τό «Γκερμάνια». Ὑπῆρχε ἐπίσης ἕνα τάγμα ποδηλατιστῶν SS, ἕνα σῶμα μηχανικοῦ καί μιά μονάδα διαβιβάσεων. Σύνολο, μιά μικρή δύναμη 2.500 ἀνδρῶν.

Ὁ Ζέπ Ντῆτριχ, ἐπικεφαλῆς τοῦ «Λάϊμπστανταρτε» προχώρησε μόνος μπροστά καί ἔκοψε στά δύο τήν Πολωνία μέ-

SIEG
UM JEDEN PREIS

Στίς 18 Φεβρουαρίου 1943 ὁ Γκαῖμπελς μέσα στό Σπορτπάλαστ τοῦ Βερολίνου ἀναγγέλει τόν ὁλοκληρωτικό πόλεμο. Στήν διπλανή σελίδα: 'Οκτώβριος 1944 ὁ Χίμλερ ἐπιθεωρεῖ νεαρά παιδιά. Στήν ἀφίσσα: «Νίκη μέ ὁποιαδήποτε τιμή».

σα σέ λίγες ἡμέρες, ξεκινῶντας ἀπό τήν Σικελία. Μέ λιγώτερους ἀπό 3.000 ἄνδρες, κατετρόπωσε μιά πολωνική δύναμι 15.000 ἀνδρῶν καί συνέλαβε 10.000 αἰχμαλώτους. Τέτοιες νίκες δέν ἐπιτυγχάνονται βέβαια χωρίς ἀπώλειες.

Εἶναι δύσκολο νά φαντασθῆ κανείς ὅτι ἀπό ἕνα σύνολο ἑνός ἑκατομμυρίου SS, 352.000 σκοτώθηκαν στόν πόλεμο καί ἄλλες 50.000 ἀγνοοῦνται. Εἶναι βαρεῖς ἀριθμοί. Τετρακόσιες χιλιάδες ἀπό τούς καλύτερους νέους τῆς Εὐρώπης. Χωρίς δισταγμό, θυσιάσθηκαν γιά τά πιστεύω τους. Ἤξεραν ὅτι ἔπρεπε νά δώσουν τό παράδειγμα. Ἦσαν οἱ πρῶτοι στήν γραμμή τοῦ πολέμου γιά νά ὑπερασπίσουν τήν χώρα τους καί τίς ἰδέες τους.

Τόσο στίς νίκες, ὅσο καί στίς ἧττες, τά «Βάφφεν SS» φρόντισαν πάντα νά εἶναι οἱ καλύτεροι ἐκπρόσωποι τοῦ λαοῦ τους.

Τά SS ἦσαν μιά πραγματικά δημοκρατική ἔκφρασις δυνάμεως: λαοί συγκεντρωμένοι καί ἑνωμένοι μέ τήν θέλησί τους.

Ἡ συναίνεσις δέν εἶναι μόνο ἡ ἐκλογική κάλπη. Ὑπάρχει καί ἡ συναίνεσις τῆς καρδιᾶς καί τῆς σκέψεως τῶν ἀνθρώπων. Μέ τήν δρᾶσι τους, τά «Βάφφεν SS» ἔκαμαν ἕνα δημοψήφισμα: ὅτι οἱ Γερμανοί καί οἱ λαοί τους μποροῦσαν νά εἶναι ὑπερήφανοι γι' αὐτούς, νά τούς σέβωνται καί νά τούς ἀγαποῦν. Τέτοια ὑψηλά κίνητρα ἔκαμαν τούς ἐθελοντές τῶν «Βάφφεν SS» νά εἶναι οἱ καλύτεροι πολεμιστές τοῦ κόσμου.

Οἱ SS ἔδειξαν τόν ἑαυτό τους στήν μάχη. Δέν ὑπῆρχαν ἄδεια λόγια πολιτικάντηδων, ἀλλά ψυχές πού δίνονταν. Πρῶτοι στήν μάχη, σέ μιά καταπληκτική ἀτμόσφαιρα συντροφικότητος. Ἡ συντροφικότητα αὐτή ἦταν ἕνα ἀπό τά πιό ἐξέχοντα χαρακτηριστικά τῶν SS. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν SS ἦταν ὁ σύντροφος ὅλων τῶν ἄλλων.

Στήν πρώτη γραμμή φάνηκαν πραγματικά τά ἀποτελέσματα τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς καί ἐκπαιδεύσεως τῶν SS. Ὁ ἀξιωματικός τῶν SS εἶχε τήν ἴδια ἀκριβῶς αὐστηρή ἐκπαίδευσι μέ τούς στρατιῶτες. Ἀξιωματικοί καί στρατιῶτες συναγωνίζονταν στά ἴδια ἀθλήματα καί μόνον ὁ καλύτερος κέρδιζε, ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ. Ἔτσι δημιουργήθηκε μιά πραγματική ἀδελφότητα πού ἐνεργοποίησε ὅλα τά «Βάφφεν SS». Μόνον ἡ συλλογική προσπάθεια ἐλευθέρων ἀνδρῶν, μέ κίνητρο ἕνα ὑψηλό

ἰδανικό, μποροῦσε νά ἑνώση τήν Εὐρώπη. Ἄς κοιτάξωμε τήν Κοινή Ἀγορά τοῦ σήμερα. Εἶναι ἀποτυχία. Δέν ὑπάρχει ἑνωτικό ἰδεῶδες. Ὅλα κρέμονται στίς τιμές τῆς ντομάτας, τοῦ χάλυβος, τοῦ ἄνθρακος, ἤ τοῦ οἰνοπνεύματος. Οἱ γόνιμες ἑνώσεις βασίζονται σέ κάτι ὑψηλότερο ἀπ' αὐτά.

Οἱ σχέσεις ἰσότητος καί ἀμοιβαίου σεβασμοῦ μεταξύ στρατιωτῶν καί ἀξιωματικῶν ἦταν πάντα παροῦσα. Οἱ μισοί διοικητές ὅλων τῶν μεραρχιῶν σκοτώθηκαν σέ μάχη. Οἱ μισοί! Δέν ὑπάρχει προηγούμενο τέτοιου γεγονότος σέ κανένα στρατό. Ὁ ἀξιωματικός SS ὁδηγοῦσε πάντα ὁ ἴδιος τοῦς στρατιῶτες του στήν μάχη. Ἐγώ προσωπικῶς βρέθηκα σέ ἑβδομῆντα πέντε μάχες σῶμα μέ σῶμα, διότι ὡς ἀξιωματικός τῶν SS ἤμουν ὑποχρεωμένος νά εἶμαι ὁ πρῶτος πού θ' ἀντιμετώπιζε τόν ἐχθρό. Οἱ στρατιῶτες τῶν SS δέν ἐστέλλονταν ποτέ σέ σφαγή ἀπό ἀξιωματικούς τῶν μετώπισθεν. Ἀκολουθοῦσαν μέ πάθος καί πίστι τούς ἀξιωματικούς τους πού πήγαιναν μπροστά. Κάθε διοικητής τῶν SS ἤξερε προσωπικά καί μιλοῦσε μέ τούς ἄνδρες του καί συχνά δεχόταν ἀπρόσμενες ἀπαντήσεις.

Μετά τήν διάσπασι τοῦ κλοιοῦ τῆς πολιορκίας τοῦ Τσερκάσσυ, μίλησα μέ ὅλους τούς στρατιῶτες μου, ἕναν πρός ἕναν (καί ἦσαν χιλιάδες τήν στιγμή ἐκείνη) ἐπί τρεῖς ἑβδομάδες, κάθε μέρα, ἀπό τήν αὐγή ὡς τό σούρουπο. Τούς ἔκανα ἐρωτήσεις καί ἄκουσα τίς ἀπαντήσεις τους. Συμβαίνει καμμιά φορά στρατιῶτες πού καυχῶνται λίγο νά παίρνουν μετάλλια, ἐνῶ ἄλλοι, πραγματικοί ἥρωες πού δέν μιλοῦν, μένουν ἀπ' ἔξω. Μίλησα σέ ὅλους διότι ἤθελα νά μάθω ἀπό πρῶτο χέρι τί εἶχε συμβεῖ καί τί εἶχαν κάνει γιά νά εἶμαι δίκαιος, ἔπρεπε νά ξέρω τήν ἀλήθεια.

Τότε ἦταν πού δυό ἀπό τούς συμπατριῶτες μου, ξαφνικά, ἔβγαλαν καί μοῦ ἔδειξαν ταυτότητες τῆς βελγικῆς ἀντιστάσεως. Εἶχαν σταλεῖ γιά νά μέ σκοτώσουν. Στήν πρώτη γραμμή εἶναι πολύ εὔκολο νά πυροβολήσῃς κάποιον στήν πλάτη. Ἀλλά τό ἀπίστευτο ὁμαδικό πνεῦμα τῶν SS τούς εἶχε κερδίσει. Οἱ ἀξιωματικοί τῶν SS μποροῦσαν νά περιμένουν πίστι ἀπό τούς ἄνδρες τους μέ τό παράδειγμά τους.

Ὁ μέσος ὅρος ἐπί ἀξιωματικοῦ τῶν SS στό μέτωπο ἦταν

τρεῖς μῆνες. Στήν Ἐσθονία ὑποδέχθηκαν δέκα νέους ἀξιωματικούς ἀπό τήν Ἀκαδημία τοῦ Μπάντ Τόπλιτς. Ἦταν μιά Δευτέρα. Ὡς τήν Πέμπτη εἶχε μείνει μόνο ἕνας ζωντανός καί αὐτός τραυματίας.

Στούς κανονικούς στρατούς οἱ ἀξιωματικοί μιλοῦσαν στούς ἄνδρες ὡς ἀνώτερο πρός κατώτερο. Σπανίως ὡς συνάδελφοι στά ὅπλα καί συνάδελφοι στίς ἰδέες.

Ἔτσι, τό 1939 ἤδη, τά «Βάφφεν SS» εἶχαν κερδίσει τόν γενικό θαυμασμό καί τόν σεβασμό ὅλων. Αὐτό ἔδωσε στόν Χίτλερ τήν εὐκαιρία νά προχωρήση στήν αὔξησι τοῦ ἀριθμοῦ τους. Ἀντί γιά συντάγματα, θά ὑπῆρχαν τρεῖς μεραρχίες.

Πάλι ὅμως ἡ στρατιωτική ἱεραρχία ἐπέβαλε δρακόντιους ὅρους στρατολογίας: ἕνας SS δέν μποροῦσε νά κάνη λιγώτερο ἀπό 4 χρόνια μάχιμης ὑπηρεσίας. Νόμιζε ὅτι κανείς δέν θά ριψοκινδύνευε τόσο πολύ. Καί ὅμως ἔπεσε ἔξω. Μόνο τόν Φεβρουάριο τοῦ 1940, 49.000 ἐθελοντές κατετάγησαν στά SS. Ἀπό 25.000 τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1939 θά ἦσαν 150.000 τόν Μάϊο τοῦ 1940.

Ἔτσι, ἀπό 180 σέ 8.000, σέ 25.000, σέ 150.000 καί ἀργότερα σέ ἕνα ἑκατομμύριο ἄνδρες, ὅλα αὐτά ἀντίθετα μέ ὅλες τίς πιθανότητες.

Ὁ Χίτλερ δέν εἶχε κανένα συμφέρον νά ἐμπλακῆ σ' ἕναν πόλεμο στήν Γαλλία. Ὁ πόλεμος αὐτός τοῦ ἐπεβλήθη.

Οἱ 150.000 SS ἦσαν ὑποχρεωμένοι νά εἶναι ὑπό τίς διαταγές τοῦ Στρατοῦ καί ὁ Στρατός τούς ἔδωσε τίς πιό ἐπικίνδυνες καί τίς πιό δύσκολες ἀποστολές, παρ' ὅλο πού ὁ ἐξοπλισμός καί ὁ ἐφοδιασμός τους ἦταν τότε κατώτερος. Δέν εἶχαν ἅρματα μάχης. Μόνο τό 1940 τό «Λάϊμπστανταρτε» ἐφοδιάσθηκε μέ μερικά ἐλαφρά ἅρματα ἀναγνωρίσεως. Μόνον τροχοφόρα τούς ἔδωσαν κι αὐτό ἦταν ὅλο. Ἀλλά μόνο μέ καμιόνια, μοτοσυκλέττες καί διάφορα περιορισμένα μέσα κατόρθωσαν νά ἐπιτύχουν καταπληκτικά κατορθώματα.

Τό «Λάϊμπστανταρτε» καί τό «Ντέρ Φύρερ», δύο συντάγματα, στάλθηκαν στήν Ὁλλανδία ὑπό τίς διαταγές τοῦ Ζέπ Ντῆτριχ. Τά SS ἔπρεπε νά περάσουν τίς ὀλλανδικές διώρυγες. Ἡ «Λούφτβαφφε» εἶχε ρίξει ἀλεξιπτωτιστές νά κρατήσουν ἄθι-

Τὰ "Ες-"Ες ἀρχὲς τοῦ πολέμου (1940) στὸ Δυτικὸ Μέτωπο.

κτες στίς γέφυρες, βαθειά μέσα στό ὀλλανδικό ἔδαφος καί ἦταν ζωτικό γιά τά SS νά φθάσουν τίς γέφυρες αὐτές τό ταχύτερο.

Τό «Λάϊμπάστανταρτε» ἐπρόκειτο νά πραγματοποιήση ἕνα ἄνευ προηγουμένου κατόρθωμα, σέ δέκα μόνο ἡμέρες: νά προελάση 120 μίλια σέ μιά μόνο ἡμέρα, πρᾶγμα ἀνήκουστο τήν ἐποχή ἐκείνη καί ὁ κόσμος ἔμεινε ἄφωνος. Μέ τέτοια ταχύτητα τά γερμανικά στρατεύματα θά ἔφθαναν στά σύνορα τῆς Ἰσπανίας μέσα σέ μιά ἑβδομάδα. Μέσα σέ μιά μέρα τά SS εἶχαν διαβεῖ ὅλες τίς ὀλλανδικές διώρυγες πάνω σέ ἐλαφρές λαστιχένιες σχεδίες. Κι' ἐδῶ οἱ ἀπώλειες τῶν SS ἦσαν βαρειές. Ἀλλά χάρις στόν ἡρωϊσμό τους καί στήν ταχύτητά τους, ὁ γερμανικός στρατός ἔφθασε στό Ρόττερνταμ σέ τρεῖς ἡμέρες. Οἱ ἀλεξιπτωτιστές κινδύνευαν νά ἐξολοθρευθοῦν ὅλοι, ἄν οἱ SS δέν εἶχαν φέρει σέ πέρας τήν κεραυνοβόλο διείσδυσί τους.

Στό Βέλγιο, τό σύνταγμα SS «Ντέρ Φύρερ» ἀντιμετώπισε τόν γαλλικό στρατό, ὁ ὁποῖος μετά τήν παγίδα τοῦ Σεντάν εἶχε ὑποχωρήσει γρήγορα πρός τήν Μπρέντα τῆς Ὁλλανδίας. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο κανείς νά δῆ γιά πρώτη φορά ἕνα μικρό στρατιωτικό σῶμα νά ἀνατρέπη ἕναν μεγάλο ἐθνικό στρατό. Χρειάσθηκε μόνο ἕνα σύνταγμα SS καί ἕνας μικρός ἀριθμός κανονικῶν γερμανικῶν στρατευμάτων γιά νά ἀνατρέψουν ὁλόκληρο τόν γαλλικό στρατό καί νά τόν ὑποχρεώσουν σέ ὑποχώρησι, ἀπό τήν Μπρέντα ὡς τήν Ἀμβέρσα στό Βέλγιο καί στήν Βόρειο Γαλλία.

Τά δύο συντάγματα, τό «Λάϊμπστανταρτε» καί τό «Ντέρ Φύρερ» ἑνώθηκαν καί προήλασαν μαζί στά νησιωτικά συγκροτήματα Ζέελαντ τῆς Ὁλλανδίας, μεταξύ τῶν ποταμῶν Ἐσκώ καί Ρήνου καί σέ μερικές ἡμέρες τά πάντα ἦσαν ὑπό τόν ἔλεγχό τους.

Ἀμέσως μετά, τό «Λάϊμπστανταρτε» διέσχισε τό Βέλγιο καί τήν Βόρειο Γαλλία. Ἡ δεύτερη μεγάλη μάχη τῶν συνταγμάτων SS ἔγινε σέ συνδυασμό μέ μιά θωρακισμένη μεραρχία τοῦ στρατοῦ. Τά SS καί τά ἅρματα ἦσαν ὑπό τίς διαταγές τῶν στρατηγῶν Ρόμμελ καί Γκουντέριαν καί ἄνοιξαν δίοδο πρός τήν Βόρειο Θάλασσα.

Χιλιάδες νέοι ἀπὸ ὅλη τὴν Εὐρώπη κατaταγόντουσαν μὲ ἐνθουσιασμὸ στὰ Εὐρωπαϊκὰ πλέον "Ες-"Ες. Στὴν φωτογραφία διαδήλωσις ἐθελοντῶν φαλαγγιτῶν μέσα στὴν Μαδρίτη.

Στό μεταξύ, ὁ Ζέπ Ντῆτριχ καί οἱ ἄνδρες του εἶχαν περάσει τίς γαλλικές διώρυγες μεταξύ τῶν ποταμῶν, ἀλλά εἶχαν καθηλωθεῖ σέ λασπώδεις πεδιάδες ἀπό τόν ἐχθρό, μόλις κατορθώνοντας νά ἀποφύγουν τήν ἐξόντωσι. Παρ' ὅλ' αὐτά ὅμως, παρ' ὅλες τίς ἀπώλειες πολλῶν στρατιωτῶν, ἀξιωματικῶν καί ἑνός διοικητοῦ τάγματος πού σκοτώθηκαν ὅλοι στήν μάχη, οἱ Γερμανοί ἔφθασαν στήν Δουνκέρκη.

Ὁ Χίτλερ ἦταν πολύ περήφανος γι' αὐτούς.

Τήν ἑπομένη ἑβδομάδα ὁ Χίτλερ τούς διέταξε νά ἀναπτυχθοῦν κατά μῆκος τοῦ ποταμοῦ Σόμ, ἀπ' ὅπου ἐπρόκειτο νά ξεχυθοῦν σέ ὅλη τήν Γαλλία. Καί ἐκεῖ οἱ SS θά ἀποδειχθοῦν οἱ καλύτεροι μαχητές τοῦ κόσμου. Ὁ Ζέπ Ντῆτριχ καί ἡ 2α Μεραρχία SS «Τοτενκόπφ» προχωροῦν τόσο γρήγορα καί τόσο βαθιά, ὥστε φθάνουν στό σημεῖο νά χάσουν τήν ἐπαφή μέ τόν ὑπόλοιπο στρατό, ἐπί τρεῖς ἡμέρες.

Βρέθηκαν, οὔτε πολύ οὔτε λίγο, στήν Λυόν, μιά πόλη πού ὑποχρεώθηκαν νά ἐγκαταλείψουν μετά τήν ἀνακωχή. (ΣτΜ. Γιά νά γίνη κατανοητό τό κατόρθωμα, ἡ Λυόν, δεύτερη πόλις μετά τό Παρίσι σέ μέγεθος, βρίσκεται 400 χλμ. νοτίως τοῦ Παρισιοῦ καί ὁ ποταμός Σόμ 100 υψομ. β.δ. τοῦ Παρισιοῦ! Ἡ ἀνακωχή μοίρασε τήν Γαλλία στά δύο: βορρᾶς καί δυτικές ἀκτές ὑπό γερμανική κατοχή καί Νότος ὑπό τό συνεργαζόμενο καθεστώς τοῦ Βισύ. Ἡ Λυόν βρισκόταν στό δεύτερο τμῆμα καί ἔτσι ἐκκενώθηκε). Ὁ Ζέπ Ντῆτριχ καί μιά χούφτα SS εἶχαν κατορθώσει τό ἀδύνατον.

Ἡ Μεραρχία SS «Ντέρ Φύρερ» πέρασε καί ὑπερφαλάγγισε τήν ἀμυντική γραμμή Μαζινό. Ὅλοι ἔλεγαν ὅτι ἡ γραμμή εἶναι ἀδιαπέραστη. Ὁ πόλεμος στήν Γαλλία εἶχε τελειώσει. Ὁ Χίτλερ διέταξε τίς τρεῖς μεραρχίες SS νά παρελάσουν μέσα στό Παρίσι καί τό Βερολίνο τίμησε κι' αὐτό τούς ἥρωες. Ἀλλά ὁ Στρατός εἶχε τόση ζήλεια, ὥστε δέν θέλησε νά ἀναφέρη τούς ἡρωϊσμούς κανενός SS στίς ἡμερήσιες διαταγές γιά τήν ἀξία καί τήν ἀνδρεία. Χρειάσθηκε ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ, μπροστά στήν γερμανική ἐθνοσυνέλευση, νά ἀποτίση φόρο τιμῆς στόν ἡρωϊσμό τῶν SS. Καί μέ τήν εὐκαιρία αὐτή ἀνεγνώρισε ὁ Χίτλερ ἐπισήμως τό ὄνομα τῶν «Βάφφεν SS».

Πρόσκληση γιά κατάταξι στά Ὁλλανδικά "Ες-"Ες. Ἡ ἀν-ταπόκρισις ἦταν μεγάλη.

Ἐπρόκειτο ὅμως γιά κάτι περισσότερο ἀπό μιά ἀλλαγή ὀνομασίας. Τά «Βάφφεν SS» ἔγιναν «Γερμανικά» ("Germanic"») ἐφ' ὅσον ἐθελοντές γίνονταν πλέον δεκτοί ἀπ' ὅλες τίς «γερμανικές χῶρες». Τά SS εἶχαν ἀνακαλύψει μόνα τους ὅτι οἱ λαοί τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἦσαν στενοί συγγενεῖς. Οἱ Νορβηγοί, οἱ Δανοί, οἱ Ὀλλανδοί, οἱ Φλαμανδοί, ὅλοι ἀνῆκαν στήν ἴδια «γερμανική οἰκογένεια». Οἱ «γερμανικοί» αὐτοί λαοί εἶχαν ἐντυπωσιασθεῖ ἀπό τά SS, ὅπως ἄλλωστε καί οἱ Γάλλοι. (Σ.τ.Μ. Παρ' ὅλη τήν φυλετική βᾶσι τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, τό πρωτοφανές της δέν εἶχε ἀφήσει καιρός στούς ἐπιστήμονες τῆς Γερμανίας νά κάνουν οὐσιαστικές φυλετικές μελέτες καί ἔρευνες. Μόνο στό διάστημα τοῦ πολέμου προχώρησαν σέ ἔρευνες. Γι' αὐτό, κατά διαστήματα, ἐξεδίδοντο εἰδικές διαταγές πού προσέθεταν λαούς στόν κατάλογο τῶν «Ἀρίων» πού ἔπρεπε νά τυχαίνουν εἰδικῆς μεταχειρίσεως καί σεβασμοῦ ἀπό τίς δυνάμεις κατοχῆς. Μετά τούς Γάλλους καί τούς βορείους, προστέθησαν, τό 1941 οἱ Ρουμάνοι, οἱ Τσέχοι, οἱ Ἕλληνες, οἱ Κροάτες, οἱ Σλοβένοι, οἱ Βόσνιοι, οἱ βόρειοι Ἰταλοί καί τό 1942 οἱ Ἀρμένιοι καί οἱ Γεωργιανοί...)

Οἱ λαοί τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης εἶχαν θαυμάσει αὐτήν τήν ἀπαράμιλλη γερμανική στρατιωτική δύναμι, πού δέν ἔμοιαζε μέ καμμιά ἄλλη: Ἄν, π.χ., μερικοί SS τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ἔφθαναν πρῶτοι σέ μιά πόλι πάνω στίς μοτοσυκλέτες ἤ στά ποδήλατά τους, παρουσιάζονταν ἀμέσως στίς τοπικές ἀρχές. Πρίν παρουσιασθοῦν ὅμως, καθάριζαν πρῶτα τίς στολές καί τούς ἑαυτούς τους, ὥστε νά ἔχουν ἀπέρριτη ἐμφάνισι. Καί οἱ κάτοικοι δέν μποροῦσαν νά κρύψουν τον ἐντυπωσιασμό τους.

Ὁ θαυμασμός τῶν νεαρῶν Εὐρωπαίων γερμανικῆς συγγενείας γιά τά SS ἦταν πολύ φυσικός. Χιλιάδες νέοι ἀπό τήν Νορβηγία, τήν Δανία, τήν Φλάνδρα καί τήν Ὀλλανδία ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπό θαυμασμό καί αἰσθάνθηκαν νά προσχωροῦν ψυχικά στά SS. Ἦταν ἡ γερμανική καταγωγή τους περισσότερο παρά ἡ Εὐρώπη αὐτή πού μιλοῦσε στίς ψυχές τους. Ἐνιωθαν μιά ταύτισι μέ τούς νικητές Γερμανούς. Γι' αὐτούς, ὁ Χίτλερ ἦταν ὁ πιό ἐξαιρετικός ἄνθρωπος πού ὑπῆρξε. Ὁ Χίτλερ

Σέ μιά ἀνάπαυλα τοῦ πολέμου ὁ Λεόν Ντεγκρέλ χαιρετᾶ σέ μιά παρέλασι τήν λεγεώνα τῶν Βαλλόνων.

τό κατάλαβε ἀμέσως καί εἶχε τήν καλή, ὅπως ἀποδείχθηκε, ἰδέα νά τούς ἀνοίξει τίς πόρτες τῶν SS. Ἦταν κάτι ριψοκίνδυνο. Κανείς δέν εἶχε ποτέ σκεφθεῖ κάτι τέτοιο ὡς τότε. Πρίν ἀπό τόν Χίτλερ, ὁ Γερμανικός Ἐπεκτατισμός συνίστατο στήν ἐξαγωγή ἀγαθῶν στίς ἄλλες χῶρες, χωρίς καμμία σκέψι δημιουργίας μιᾶς ἰδεολογίας μέ κοινοτικό περιεχόμενο, μιᾶς κοινῆς ἰδεολογίας μέ τούς γείτονές του.

Καί ξαφνικά, ἀντί γιά ἀγορές καί πωλήσεις, παρουσιάσθηκε ἕνας ἄνθρωπος πού προσέφερε ἕνα μεγάλο ἰδεῶδες: μιά κοινωνική δικαιοσύνη, τήν ὁποίαν ὅλοι περίμεναν ἀνυπόμονα ἐπί τόσα χρόνια. Μιά πλατιά «Νέα Τάξι» ἀντί γιά τόν ὅμορφο κοσμοπολιτισμό τῶν προπολεμικῶν αὐταποκαλουμένων «δημοκρατιῶν». Ἡ ἀνταπόκριση στήν προσφορά αὐτή τοῦ Χίτλερ ἦταν τεράστια. Λεγεῶνες ὁλόκληρες ἀπό Νορβηγούς, Δανούς, Φλαμανδούς καί Ὀλλανδούς σχηματίσθηκαν καί χιλιάδες νέοι φοροῦσαν τώρα τήν στολή τῶν SS. Εἰδικά γι' αὐτούς, ὁ Χίτλερ δημιούργησε τήν Μεραρχία SS «Βίκινγκ», ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νά γίνη μιά ἀπό τίς ἰσχυρότερες μεραρχίες τῶν «Βάφφεν SS». (Σ.τ.Μ. Σέ δεύτερη φᾶσι, μέ τήν ἀναγνώρισι καί ἄλλων λαῶν ὡς «Ἀρίων», δημιουργήθηκαν μονάδες SS καί ἀπ' αὐτούς. Οἱ Γάλλοι ἀνῆκαν π.χ. στήν «Μεραρχία SS Καρλομάγνος» καί ὁ φανατισμός τους ὑπῆρξε τόσος, ὥστε ἦσαν οἱ τελευταῖοι ὑπερασπιστές τῆς Ρωσίας καί τοῦ Βερολίνου! Γιά ὅλα αὐτά τά ἀπίστευτα, πού ἀσφαλῶς προκαλοῦν πολλές σκέψεις καί πολλά ἐρωτηματικά ὡς πρός τήν μεταπολεμική φύσι ἐγκεφάλων, ρίχθηκε ἕνας πέπλος σιωπῆς καί ἀποκρύψεως μετά τόν πόλεμο. Πῶς θά μποροῦσαν νά δικαιολογηθοῦν τέτοια πράγματα, τέτοιες προχωρήσεις σέ «ἐγκληματίες κατά τῆς ἀνθρωπότητος;» Γι' αὐτό καί οἱ ξένοι SS δέν δικάσθηκαν ποτέ!)

Ὁ Στρατός τοῦ ἐξωτερικοῦ ἦσαν μιά πλούσια πηγή ἐθελοντῶν. Ὅπως ὑπάρχουν ἑκατομμύρια Γερμανοί στήν Ἀμερική, ὑπάρχουν καί ἑκατομμύρια Γερμανοί σέ πολλά μέρη τῆς Εὐρώπης, στήν Οὐγγαρία, στήν Ρουμανία, στήν Ρωσία. Ὑπῆρχε μάλιστα καί μιά Σοβιετική Δημοκρατία τῶν Γερμανῶν τοῦ Βόλγα, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀπόγονοι Γερμανῶν πού εἶχαν μετανα-

στεύσει πρίν ἀπό δυό αἰῶνες. Ἄλλοι Εὐρωπαῖοι, ὅπως οἱ Γάλλοι Διαμαρτυρόμενοι (γνωστοί ὡς Οὐγενότοι) ζοῦσαν στήν Πρωσία καί βρίσκονταν στήν ἴδια θέσι μέ τούς Γερμανούς. Ἔτσι, ἡ Εὐρώπη εἶχε προικισθεῖ μέ πλῆθος ἐγκαταστάσεων Γερμανῶν. Οἱ νίκες τοῦ Γ΄ Ράϊχ τούς εἶχαν κάνει ὑπερήφανους γιατί ἀνήκαν στήν γερμανική οἰκογένεια. Ὁ Χίτλερ τούς καλοδέχθηκε νά ἐπιστρέψουν. Τούς κατάλαβε πρῶτος ὡς πηγή ἐκλεκτῶν γιά τά SS καί ὡς σπουδαῖο παράγοντα ἰδεολογικῆς ἑνοποιήσεως ὅλων τῶν Γερμανῶν.

Ἀλλά καί γενικώτερα, ἡ ἀνταπόκρισις ὑπῆρξε ἐνθουσιώδης καί ἐκπληκτική. Τριακόσιες χιλιάδες Γερμανοί, ἀπό προγονική γερμανική καταγωγή ἐκτός Γερμανίας, ἐπρόκειτο νά καταταγοῦν. Μόνον ἀπό τήν Ρουμανία ἦλθαν 54.000. Οἱ ἀριθμοί αὐτοί εἶναι καταπληκτικοί γιά τήν ἐποχή ἐκείνη. Πολλά προβλήματα ἔπρεπε νά ὑπερπηδηθοῦν, ὅπως π.χ. τό ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπ᾽ αὐτούς τούς Γερμανούς ἐθελοντές δέν μιλοῦσαν καί γερμανικά. Οἱ οἰκογένειές τους εἶχαν μεταναστεύσει σέ ξένα ἐδάφη πρίν ἀπό 200 καί πλέον χρόνια. Ὅταν πρωτοέφθασαν στά SS, μιλοῦσαν διαφορετικές γλῶσες, εἶχαν διαφορετικές συνήθειες καί διαφορετικές ἀνάγκες.

Πῶς νά βρεθοῦν ἀξιωματικοί πού θά μιλοῦσαν ὅλες αὐτές τίς γλῶσσες; Πῶς νά συντονισθοῦν τόσο διαφορετικές ὁμάδες. Ἡ λύσις τῶν προβλημάτων αὐτῶν ὑπῆρξε ἕνα θαῦμα τοῦ προγράμματος ἀφομοιώσεως τῶν SS. Ὁ ἐπαναπατρισμός αὐτός τῶν «χωρισμένων φυλῶν» θεωρήθηκε ἀπό τά SS ὡς ἡ θεμελίωσις μιᾶς πραγματικῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Οἱ 300.000 «γερμανοί» ἐθελοντές ἔγιναν δεκτοί ὡς ἀδέλφια καί αὐτοί ἀνταποκρίθηκαν μέ τό νά ἀφοσιωθοῦν, νά εἶναι πιστοί καί ἡρωϊκοί, ὅσο καί οἱ Γερμανοί SS.

Μέσα σ᾽ ἕναν χρόνο, ὅλα εἶχαν ἀλλάξει γιά τά «Βάφφεν SS». Οἱ στρατῶνες γέμισαν, ὅπως καί οἱ ἀκαδημίες. Τά αὐστηρότατα κριτήρια ἐπιλογῆς ἐφαρμόσθηκαν κατά τόν ἴδιον τρόπο καί στούς «γερμανούς» ἐθελοντές. Ἔπρεπε νά εἶναι οἱ καλύτεροι σέ ὅλους τούς τομεῖς, τόσο σωματικῶς ὅσο καί πνευματικῶς. Ἔπρεπε νά εἶναι οἱ ἄριστοι τῆς γερμανικῆς φυλῆς.

Ὁ Γερμανός Φυλετισμός παραποιήθηκε ἠθελημένα. Δέν

ὑπῆρξε ποτέ ἕνας ἀντιφυλετισμός πρός ἄλλες φυλές. Ἦταν ἁπλός «γερμανόφιλος» φυλετισμός. Σκοπός του ἦταν νά καταστήση τήν γερμανική φυλή ἰσχυρή καί ὑγιᾶ σέ ὅλους τούς τομεῖς. Ὁ Χίτλερ δέν ἤθελε νά ἔχη ἑκατομμύρια ἐκφυλισμένων μαζί του, ἄν μποροῦσε νά τό ἀποφύγη. Σήμερα βλέπει κανείς παντοῦ τόν ὑποβόσκοντα ἀλκοολισμό καί τά ναρκωτικά. Ὁ Χίτλερ φρόντιζε ὥστε οἱ γερμανικές οἰκογένειες νά εἶναι ὑγιεῖς, νά ἀνατρέψουν παιδιά ὑγιῆ, μέ σκοπό τήν ἀνανέωσι ἑνός ὑγιοῦς ἔθνους. Ὁ Γερμανικός Φυλετισμός ἀποσκοποῦσε στήν ἐπαναφορά τῶν δημιουργικῶν ἀξιῶν τῆς δικῆς τους φυλῆς τήν ἐπανάληψι τῆς δικῆς τους κουλτούρας. Ἦταν μιά ἀναζήτησις τοῦ ἀρίστου, ἕνα εὐγενές ἰδεῶδες. Ὁ ἐθνικοσοσιαλιστικός φυλετισμός δέν στρεφόταν ἐναντίον τῶν ἄλλων φυλῶν, ἦταν ὑπέρ τῆς δικῆς του φυλῆς. Ἐπεδίωκε τήν ὑπεράσπιση καί τήν καλυτέρευσι τῆς φυλῆς του καί ἤθελε νά ἔκαναν τό ἴδιο καί οἱ ἄλλες φυλές γιά τόν ἑαυτό τους.

Αὐτό ἀποδείχθηκε ὅταν τά «Βάφφεν SS» ἄνοιξαν τίς τάξεις τους γιά νά συμπεριλάβουν 60.000 μουσουλμάνους SS. Τά «Βάφφεν SS» σεβάσθηκαν τόν τρόπο ζωῆς τους, τά ἔθιμά τους καί τήν θρησκευτική τους πίστι. Κάθε μουσουλμανικό τάγμα SS εἶχε ἕναν ἰμάμη καί κάθε λόχος ἕναν μολλάχ. Ἦταν κοινή ἡ ἐπιθυμία μας τά προτερήματά τους νά βροῦν τήν ὑψηλότερη βαθμίδα ἐκφράσεως τους. Αὐτός ἦταν ὁ φυλετισμός μας. Ἤμουν παρών ὅταν καθένας ἀπό τούς μουσουλμάνους συντρόφους μου ἔλαβε ἕνα προσωπικό δῶρο τοῦ Χίτλερ κατά τήν πρωτοχρονιά. Ἦταν ἕνα κρεμαστό φυλαχτό μ᾽ ἕνα μικροσκοπικό Κοράνιο. Ὁ Χίτλερ τούς τιμοῦσε ἔτσι μέ τό μικρό αὐτό συμβολικό δῶρο. Τούς τιμοῦσε μέ αὐτό πού ἦταν ἡ σπουδαιότερη ἄποψη τῆς ζωῆς τους καί τῆς ἱστορίας τους. Ὁ ἐθνικοσοσιαλιστικός Φυλετισμός ἦταν πιστός στήν γερμανική φυλή καί σεβόταν ἀπολύτως τίς ἄλλες φυλές.

Καί στό σημεῖο αὐτό ἔρχεται ἡ φωνή: «Καί τότε γιατί ὁ ἀντιεβραϊσμός φυλετισμός;» Καί μπορεῖ κανείς νά ἀπαντήση: «Καί τότε γιατί ὁ ἑβραϊκός ἀντιχριστιανικός φυλετισμός;»

Τό αἰώνιο δυστύχημα τῆς ἑβραϊκῆς φυλῆς εἶναι ὅτι ποτέ δέν μπόρεσε νά ἔλθη σέ συνεννόησι μέ ὁποιανδήποτε ἄλλη φυλή.

Αὐτό εἶναι ἕνα πρωτοφανές ἱστορικό γεγονός καί ἕνα φαινόμενο. Ὅταν μελετήση κανείς τήν ἱστορία τῶν Ἑβραίων – καί αὐτό τό λένε χωρίς πάθος – τήν ἐξέλιξί τους ἀνά τούς αἰῶνες, παρατηρεῖ ὅτι πάντα, σέ ὅλες τίς ἐποχές καί σέ ὅλα τά μέρη, ἦσαν μισητοί. Ἦσαν μισητοί στήν Ἀρχαία Αἴγυπτο, ἦσαν μισητοί στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα, ἦσαν μισητοί κατά τούς Ρωμαϊκούς χρόνους, σέ σημεῖο πού 3.000 ἀπ' αὐτούς ἐκτοπίσθηκαν στήν Σαρδηνία, πρᾶγμα πού ἦταν ὁ πρῶτος ἐκτοπισμός τῶν Ἑβραίων στήν Εὐρώπη. Ἦσαν μισητοί στήν Ἱσπανία, στήν Γαλλία, στήν Ἀγγλία (ἀπ' ὅπου ἐξορίσθηκαν ἐπί αἰῶνες) καί στήν Γερμανία. Ὁ εὐσυνείδητος ἑβραῖος συγγραφέας Λαζάρ ἔγραψε ἕνα πολύ ἐνδιαφέρον βιβλίο γιά τόν «Ἀντισημιτισμό», ὅπου ἀναρωτιόταν: «Ἐμεῖς οἱ Ἑβραῖοι θά ἔπρεπε νά ἀναρωτηθοῦμε: γιατί εἴμαστε πάντα μισητοί παντοῦ; Δέν εἶναι λόγω τῶν διωκτῶν μας, πού ὑπῆρξαν σέ διαφορετικούς καιρούς καί σέ διαφορετικά μέρη. Εἶναι διότι μέσα μας ὑπάρχει κάτι πού εἶναι πολύ ἀντιπαθητικό». Αὐτό πού εἶναι ἀντιπαθητικό εἶναι ὅτι ἀνέκαθεν οἱ Ἑβραῖοι θέλησαν νά ζοῦν ὡς μιά προνομιοῦχος τάξις, ἐκλεκτή τοῦ Θεοῦ καί πέρα ἀπό κάθε κριτική. Αὐτή ἡ συμπεριφορά τούς ἔκαμε παντοῦ ἀντιπαθεῖς. Συνεπῶς, ἡ ἑβραϊκή φυλή εἶναι μιά μοναδική περίπτωσις. Ὁ Χίτλερ δέν εἶχε τήν πρόθεσι νά τήν ἐξοντώση. Ἤθελε νά τούς κάνη νά βροῦν τήν δική τους ταυτότητα στό δικό τους περιβᾶλλον, ἀλλά ὄχι εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Ἡ μάχη – ἄν μποροῦμε νά τήν ὀνομάσωμε ἔτσι – τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ ἐναντίον τῶν Ἑβραίων ἦταν περιορισμένη σ' ἕναν σκοπό: νά ἐγκαταλείψουν οἱ Ἑβραῖοι τήν Γερμανία μέ εἰρηνικό τρόπο. Ὑπῆρξε σχέδιο νά τούς δώσουν μιά δική τους χώρα, ἐκτός Γερμανίας. Ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ Μαδαγασκάρη, ἀλλά τό σχέδιο ἐγκατελήφθη ὅταν οἱ Η.Π.Α. μπῆκαν στόν πόλεμο. Ὑπῆρξε ἡ σκέψις νά τούς ἀφήσουν νά ζοῦν μέσα στά παραδοσιακά τους «γκέττο», ὅπου θά εἶχαν τίς ὀργανώσεις τους, θά εἶχαν τήν δική τους αὐτοδιοίκησι καί τίς ἐργασίες τους καί θά ζοῦσαν ζοῦσαν ὅπως ἤθελαν. Εἶχαν τήν δική τους ἀστυνόμευσι, τά δικά τους μεταφορικά μέσα, τήν δική τους σημαία, τά δικά τους ἐργαστήρια, τά ὁποία ἄλλωστε κτίσθηκαν ἀπό τήν γερμανική κυβέρ-

νησι. Ὅταν ἀφορᾶ στίς ἄλλες φυλές, ἦσαν ὅλες εὐπρόσδεκτες στήν Γερμανία ὡς ἐπισκέπτες, ἀλλά ὄχι ὡς προνομιοῦχοι κατέχοντες. (Σ.τ.Μ. Ἀνεξάρτητα ἀπό τίς ἀπόψεις, πού μπορεῖ νά ἔχη ὁ καθένας καί πού τίς περισσότερες φορές εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πλύσεως ἐγκεφάλων τοῦ Μεταπολέμου, ἕνα εἶναι ἀπολύτως ἐξακριβωμένο γεγονός: Τά μυστικά ἀρχεῖα πού ἀπεκαλύφθησαν ὕστερα ἀπό 30 χρόνια, ἀπεκάλυψαν ὅτι ὁ Χίτλερ ἦταν σέ διαπραγματεύσεις μέ τούς Ἀγγλοσάξωνες, ἀπό τό 1938, γιά νά πάρουν ὅλους τούς Ἑβραίους ἀπό τήν Γερμανία εἰρηνικά. Οἱ διαπραγματεύσεις ναυάγησαν ἀπό τήν ἀντίδρασι τῶν ἑβραϊκῶν ὀργανώσεων τῆς Ἀγγλίας καί τῶν ΗΠΑ! Ὁ νοῶν νοείτω...)

Μέσα σέ ἕνα χρόνο τά «Βάφφεν SS» εἶχαν συγκεντρώσει μεγάλον ἀριθμό Γερμανῶν ἀπό τήν Βόρειο Εὐρώπη καί ἑκατοντάδες χιλιάδες Γερμανῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, τούς λεγομένους «Γερμανικούς SS». Τότε ἐξερράγη ἡ διαμάχη μεταξύ τοῦ Κομμουνισμοῦ καί τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Βέβαια, ἡ διαμάχη ὑπῆρχε πάντοτε. Στό Μάϊν Κάμπφ, ὁ Χίτλερ εἶχε καθορίσει ξεκάθαρα τόν στόχο του: «νά ἐξοντώση τήν παγκόσμια ἀπειλή τοῦ Κομμουνισμοῦ» καί παρεπιπτόντως διεκδίκησε ὁρισμένα ἐδάφη στήν Ἀνατολική Εὐρώπη. Αὐτός ὁ ἐπεκτατισμός πρός ἀνατολάς δημιούργησε μεγάλη ὀργή: Πῶς μποροῦσαν οἱ Γερμανοί νά διεκδικοῦν ἐδάφη στήν Ρωσία; Ἡ ἀπάντησις θά μποροῦσε νά εἶναι: Πῶς μποροῦσαν οἱ Ἀμερικανοί νά διεκδικοῦν ἐδάφη τῶν Ἰνδιάνων, ἀπό τήν μίαν ἀκτή τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὡς τήν ἄλλη τοῦ Εἰρηνικοῦ; Πῶς μποροῦσαν οἱ Γάλλοι νά διεκδικοῦν τήν Νότιο Φλάνδρα, ἤ τό Ρουσιγιόν ἀπό τήν Ἰσπανία; Καί γιατί ἡ Βρεττανία καί τόσες ἄλλες χῶρες διεκδίκησαν, κατέκτησαν καί ἐγκατεστάθησαν σέ ἄλλα ἐδάφη; Κατά περίεργο τρόπο, τήν ἐποχή ἐκείνη ἦταν σωστό γιά ὅλες αὐτές τίς χῶρες νά διεκδικοῦν ξένα ἐδάφη, ἀλλά δέν ἦταν σωστό γιά τήν Γερμανία. Προσωπικά ἐγώ, ὑπερασπίσθηκα μέ πεῖσμα τούς Ρώσους καί τελικά κατόρθωσα νά πείσω τόν Χίτλερ ὅτι οἱ Γερμανοί ἔπρεπε νά ζήσουν μέ τούς Ρώσους ὡς συνεταίρους καί ὄχι ὡς κατακτητές. Ἀλλά πρίν νά ἐπιτύχη ἕνας τέτοιος συνεταιρισμός, ἔπρεπε πρῶτα νά κανονισθῆ τό ζήτημα

Τά "Ες-"Ες στό 'Ανατολικό μέτωπο. 'Αριστερά: πεζοπορία μέσα στά χιόνια, δεξιά: τό 1943 στό Χάρκοβο.

τῆς ἐξοντώσεως τοῦ κομμουνισμοῦ. Μέ τήν ρωσογερμανική συνθήκη τοῦ 1939 ὁ Χίτλερ προσπαθοῦσε νά κερδίση χρόνο, ἀλλά οἱ Σοβιετικοί πολλαπλασίαζαν τίς ἐπιθετικές τους ἐνέργειες, ἀπό τήν Ἐσθονία ὡς τήν Μπουκοβίνα. Σᾶς διαβάζω τώρα ἀποσπάσματα ἀπό Σοβιετικά ἔγγραφα. Εἶναι πολύ ἀποκαλυπτικά, π.χ. ἄν διαβάσω τόν ἴδιο τόν στρατάρχη Βοροσίλωφ:

«Ἔχομε πιά τόν χρόνο νά προετοιμαστοῦμε γιά νά εἴμαστε οἱ ἐκτελεστές τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου ἐνῶ βρίσκεται στήν ἐπιθανάτια ἀγωνία του. Πρέπει πάντως νά εἴμαστε προσεκτικοί. Οἱ Γερμανοί πρέπει νά μήν ἔχουν καμμιά ὑποψία ὅτι ἑτοιμαζόμαστε νά τούς μαχαιρώσωμε ἀπό πίσω ἐνῶ εἶναι ἀποσχολημένοι νά πολεμοῦν τούς Γάλλους. Ἀλλοιῶς θά μποροῦσαν νά ἀλλάξουν τόν γενικό τους σχεδιασμό καί νά μᾶς ἐπιτεθοῦν».

Στήν ἴδια ἔκθεσι, ὁ στρατάρχης Σοπονίτωφ ἔγραψε: «Ἡ συνύπαρξις μεταξύ τῆς Χιτλερικῆς Γερμανίας καί τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως εἶναι μόνο προσωρινή. Δέν θά ἐπιτρέψωμε νά κρατήση πολύ: Ὁ στρατάρχης Τιμοσένκο, ἀπό τήν πλευρά του, δέν ἤθελε νά βιασθῆ: «Δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε ὅτι τό πολεμικό μας ὑλικό ἀπό τά ἐργοστάσιά μας στήν Σιβηρία δέν θά παραδοθῆ πρίν ἀπό τό φθινόπωρο». Αὐτά ἐγράφοντο στίς ἀρχές τοῦ 1941 καί τό ὑλικό θά παρεδίδετο τό φθινόπωρο. Ἡ ἔκθεσις τοῦ κομμησαριάτου τῆς πολεμικῆς βιομηχανίας ἀνέφερε: «Δέν θά εἴμαστε σέ πλήρη παραγωγή ὡς τό 1942». Ὁ στρατάρχης Ζούκοφ παραδέχθηκε ὅτι: «Ὁ Χίτλερ βιάζεται νά μᾶς ἐπιτεθῆ καί ἔχει πολλούς λόγους γι' αὐτό».

Πράγματι ὁ Χίτλερ εἶχε πολλούς λόγους νά εἰσβάλη στήν Ρωσία ὅσο τό δυνατόν ταχύτερα, διότι καταλάβαινε πώς ἄν δέν τό ἔκανε θά ἐξοντώνετο. Ὁ Ζούκωφ προσέθετε: «Χρειαζόμαστε μερικούς ἀκόμη μῆνες γιά νά ἐπιδιορθώσωμε πολλές ἀπό τίς ἀτέλειές μας πρίν ἀπό τό τέλος τοῦ 1941. Χρειαζόμαστε 18 μῆνες γιά νά τελειώσωμε τόν ἐκσυγχρονισμό τῶν δυνάμεών μας».

Οἱ διαταγές εἶναι σαφεῖς. Στήν τέταρτη συνεδρίασι τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιέτ, τό 1939, διετάχθη ὅτι οἱ ἀξιωματικοί τοῦ Στρατοῦ θά ὑπηρετοῦν τρία χρόνια, οἱ στρατιῶτες τέσσερα καί τό

Ναυτικό πέντε. Ὅλες οἱ ἀποφάσεις ἐλήφθησαν σέ λιγώτερο ἀπό ἕνα μῆνα μετά τήν ὑπογραφή τοῦ ρωσογερμανικοῦ συμφώνου.

Ἔτσι, τά Σοβιέτ ὑποσχόμενα εἰρήνη, προετοιμάζονταν βιαστικά γιά πόλεμο. Πάνω ἀπό 2.500 μπετονένιες ὀχυρώσεις κτίσθηκαν μεταξύ τοῦ 1939 καί τοῦ 1940. Ἑκατόν ἑξῆντα μεραρχίες ἔγιναν ἑτοιμοπόλεμες καί 60 θωρακισμένες μεραρχίες βρίσκονταν σέ πλήρη ἑτοιμότητα. Οἱ Γερμανοί εἶχαν μόνο 10 θωρακισμένες μεραρχίες. Τό 1941 οἱ Σοβιετικοί εἶχαν 17.000 ἅρματα μάχης καί τό 1942 εἶχαν 32.000 καί 92.578 πυροβόλα. Τά 17545 ἀεροπλάνα τους ὑπερτεροῦσαν τῆς γερμανικῆς ἀεροπορίας.

Εἶναι εὐκολονόητο ὅτι μέ τέτοιες πολεμικές προετοιμασίες, ὁ Χίτλερ εἶχε μόνο μιά ἐπιλογή: νά εἰσβάλη στήν Σοβιετική Ἕνωση ἤ νά ἐξοντωθῆ.

Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Χίτλερ κατά τῆς Ρωσίας ἦταν ἡ ἐκστρατεία τῆς «τελευταίας εὐκαιρίας». Ὁ Χίτλερ δέν εἰσέβαλε στήν Ρωσία ὠθούμενος ἀπό μεγάλη αἰσιοδοξία. Ἀργότερα, μοῦ εἶπε: «Ὅταν μπῆκα στήν Ρωσία ἤμουν ὅπως ἕνας ἄνθρωπος πού ἀντιμετωπίζει μιά κλειστή πόρτα. Ἤξερα ὅτι ἔπρεπε νά τήν σπάσω, χωρίς ὅμως νά ξέρω τί ὑπῆρχε ἀπό πίσω της». Εἶχε δίκιο. Ἤξερε ὅτι οἱ Σοβιετικοί ἦσαν ἰσχυροί, ἀλλά περισσότερο ἤξερε ὅτι θά γίνονταν πολύ πιό ἰσχυροί. Τό 1941 ἦταν ἡ μόνη χρονιά πού ὁ Χίτλερ εἶχε κάποια ἐλπίδα. Οἱ Βρεττανοί δέν εἶχαν κατορθώσει ἀκόμα νά ἐπεκτείνουν τόν πόλεμο καί ὁ Χίτλερ, πού ποτέ δέν ἤθελε τόν πόλεμο μέ τήν Βρεττανία, προσπαθοῦσε ἀκόμη νά κλείση εἰρήνη. Μέ κάλεσε νά περάσω μιά ἑβδομάδα στό σπίτι του. Ἤθελε νά συζητήση τήν ὅλη κατάστασι καί νά ἀκούση τήν δική μου γνώμη γι' αὐτήν. Μίλησε πολύ ἁπλᾶ καί πολύ καθαρά. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν φιλική καί χωρίς ἔνταση. Σ' ἔκανε νά νοιώθης σάν στό σπίτι σου, διότι τοῦ ἄρεσε νά εἶναι φιλόξενοι. Βουτύρωσε ὁ ἴδιος ψημμένο ψωμί καί προσέφερε σέ ὅλους καί, παρ' ὅλο πού δέν ἔπινε ποτέ, πῆγε ὁ ἴδιος κι ἔφερε σαμπάνιες μετά ἀπό κάθε γεῦμα, διότι ἤξερε ὅτι ἐμένα μοῦ ἄρεσε ἕνα ποτῆρι μετά τό γεῦμα. Καί ὅλα αὐτά χωρίς ἐπισημότητες καί σέ ἀτμόσφαιρα πραγματι-

κῆς φιλίας. Ἦταν κι αὐτό μέρος τῆς μεγαλοφυίας του τό ὅτι ἦταν ἄνθρωπος μέ ἁπλούς τρόπους, χωρίς καμμία ἐκζήτησι καί πολύ μετριόφρων. Μιλήσαμε γιά τήν Ἀγγλία καί τόν ἐρώτησα ξεκάθαρα: «Μά γιατί τέλος πάντων δέν ἀποτελειώσατε τούς Ἄγγλους στήν Δουνκέρνη; Ὅλοι ἤξεραν ὅτι μπορούσατε νά τούς ἐξοντώσετε». Ἀπάντησε: «Ναί, συγκρότησα τά στρατεύματά μου καί ἄφησα τούς Ἄγγλους νά διαφύγουν πίσω στήν Ἀγγλία. Ἡ ταπείνωσις μιᾶς τέτοιας ἧττας θά δυσκόλευε κάθε προσπάθεια εἰρήνης ὕστερα».

Συγχρόνως, ὁ Χίτλερ δέν ἤθελε νά διαψεύση τήν γνώμη τῶν Σοβιετικῶν ὅτι θά εἰσέβαλλε στήν Ἀγγλία πρῶτα. Εἶπε μάλιστα ὅτι εἶχε διανείμει μικρά ἀγγλογερμανικά λεξικά στίς μονάδες στήν Πολωνία. Οἱ σοβιετικοί κατάσκοποι ἐκεῖ ἀνέφεραν ἀμέσως στό Κρεμλίνο ὅτι ἡ γερμανική μαζική παρουσία στήν Πολωνία ἦταν μπλόφα καί ὅτι ἦταν ἕτοιμοι νά φύγουν γιά τά βρεττανικά νησιά.

Στίς 22 Ἰουνίου 1941, ἡ Γερμανία δέν εἰσέβαλε στήν Ἀγγλία, ἀλλά στήν Ρωσία. Οἱ ἀρχικές νίκες ἦσαν γρήγορες ἀλλά ἀκριβά πληρωμένες. Ἔζησα τίς ἐπικές μάχες τοῦ ρωσικοῦ μετώπου. Ἦταν ἕνα τρομερό ἔπος. Ἦταν συγχρόνως καί ἕνα μαρτυρολόγιο. Οἱ ἀτέλειωτες χιλιάδες χιλιομέτρων τῶν ρωσικῶν στεππῶν ἦσαν ἐξοντωτικές. Ἔπρεπε νά φθάσωμε στόν Καύκασο μέ τά πόδια καί πάντα ὑπό ἀκραῖες συνθῆκες. Τό καλοκαῖρι περπατήσαμε συχνά μέσα σέ λάσπη μέχρι τά γόνατα καί τόν χειμῶνα οἱ θερμοκρασίες ἦσαν κάτω ἀπό τό μηδέν. Παρ' ὅλα αὐτά, λίγες ἡμέρες θά ἦσαν ἀρκετές γιά νά εἶχε κερδίσει ὁ Χίτλερ τόν πόλεμο τῆς Ρωσίας τό 1941. Πρίν ἀπό τήν μάχη τῆς Μόσχας, ὁ Χίτλερ εἶχε κατορθώσει νά νικήση τόν Σοβιετικό Στρατό καί νά συλλάβη τεράστιο ἀριθμό αἰχμαλώτων.

Ἡ θωρακισμένη μεραρχία τοῦ Γκουντέριαν, ἡ ὁποία, μόνη της, εἶχε περικυκλώσει καί συλλάβει περισσότερους ἀπό ἕνα ἑκατομμύριο σοβιετικούς στρατιῶτες κοντά στό Κίεβο, εἶχε φθάσει στά ὅρια τῆς Μόσχας, στίς ἀφετηρίες τῶν τράμ. Καί τότε, ἀπότομα, ἔπεσε μιά ἀπότομη παγωνιά ἀπιστεύτου μεγέθους. Τό θερμόμετρο κατέβηκε ἀμέσως σέ 40, 42, 50 βαθ-

μούς κάτω ἀπό τό μηδέν. Αὐτό σήμαινε ὅτι πάγωναν ὄχι μόνο οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά καί τό ὑλικό, πού ἀχρηστευόταν. Τά ἅρματα δέν μποροῦσαν νά κινηθοῦν. Ἡ χθεσινή λάσπη εἶχε παγώσει καί μεταβληθεῖ σέ συμπαγῆ πάγο σέ ὕψος μισοῦ μέτρου, παγώνοντας τελείως τίς ἐρπύστριες.

Μέσα σέ 24 ὧρες, ὅλες οἱ τακτικές ἐπιλογές μας εἶχαν ἀνατραπεῖ. Καί ἀκριβῶς ἐκείνη τήν στιγμή ἔφθασαν οἱ μαζικές ἐνισχύσεις Σιβηριανῶν στρατευμάτων ἀπό τήν Ἄπω Ἀνατολή καί ρίχθηκαν κατά τῶν Γερμανῶν. **Αὐτές τίς λίγες μοιραῖες μέρες πάγου πού ἔκαμαν τήν διαφορά μεταξύ νίκης καί ἥττας, ὁ Χίτλερ τίς χρωστοῦσε στήν ἰταλική ἐκστρατεία κατά τῆς Ἑλλάδος, τό φθινόπωρο τοῦ 1940.** (Σ.τ.Μ. Νά τό ἀναγνωρίζουν τόσο ἐπίσημα χείλη ἀντιπάλων 50 χρόνια ἀργότερα νά τό λησμονοῦν καί νά τό ἀποσιωποῦν οἱ σύμμαχοί σου, δείχνει κι αὐτό τήν ποιοτική διαφορά μεταξύ ἀνδρῶν καί «μή-ἀνδρῶν». Ἀλλά ἀπό Ἄγγλους τί ἄλλο νά περιμένη κανείς;)

Ὁ Μουσολίνι ζήλευε τίς ἐπιτυχίες τοῦ Χίτλερ. Ἐπρόκειτο γιά μιά βαθειά καί σιωπηλή ζηλοφθονία. Ἤμουν φίλος μέ τόν Μουσολίνι. Τόν γνώριζα καλά. Ἦταν ἀξιόλογος ἄνθρωπος, ἀλλά ἡ Εὐρώπη δέν ἦταν ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ ἐνδιαφέροντός του. Δέν τοῦ ἄρεσε νά εἶναι θεατής βλέποντας τόν Χίτλερ νά κερδίζη παντοῦ. Ἔνοιωθε ὑποχρεωμένος νά κάνη κι αὐτός κάτι, γρήγορα. Χωρίς νά τό σκεφθῆ, ἐξαπέλυσε μιάν ἀνοικτή ἐπίθεσι κατά τῆς Ἑλλάδος.

Τά στρατεύματά του ἡττήθηκαν ἀμέσως. Ἀλλά ἔδωσε στούς Βρεττανούς τό πρόσχημα νά μποῦν στήν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ὡς τότε δέν εἶχε ἀναμειχθεῖ στόν πόλεμο. Ἀπό τήν Ἑλλάδα, οἱ Βρεττανοί μποροῦσαν νά βομβαρδίζουν τίς πετρελαιοπηγές τῆς Ρουμανίας, οἱ ὁποῖες ἦσαν ζωτικές γιά τήν πολεμική προσπάθεια τῆς Γερμανίας. Ἐπιπλέον, ἡ Ἑλλάδα μποροῦσε νά χρησιμοποιηθῆ ὡς βάσις ἀποκοπῆς τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων στόν δρόμο τους μέσα στήν Ρωσία. Ὁ Χίτλερ ἦταν ἀναγκασμένος νά ἐξουδετερώση τήν ἀπειλή προληπτικά. Χρειάσθηκε νά χάσει 5 ἑβδομάδες στά Βαλκάνια. Οἱ νίκες του ἐκεῖ ὑπῆρξαν ἕνα ἀπίστευτο ὀργανωτικό ἐπίτευγμα ἀλλά ἀργοπόρησαν τήν ἀρχή τῆς ρωσικῆς ἐκστρατείας ἐπί πέν-

τε κρίσιμες ἑβδομάδες.

Ἂν ὁ Χίτλερ εἶχε μπορέσει νά ἀρχίση τήν ἐκστρατεία ἐγκαίρως, ὅπως εἶχε σχεδιασθεῖ, θά εἶχε καταλάβει τήν Μόσχα πέντε ἑβδομάδες πρίν, μέ τόν ἥλιο τοῦ πρώϊμου φθινοπώρου, ὅταν τό χῶμα ἦταν ἀκόμα ξερό. Ὁ πόλεμος θά εἶχε τελειώσει καί ἡ Σοβιετική Ἕνωσις θά ἦταν παρελθόν. Ὁ συνδυασμός τοῦ ἀποτόμου παγετοῦ καί τῆς ἀφίξεως φρέσκων Σιβηριανῶν στρατευμάτων ἔσπειρε τόν πανικό σέ μερικούς ἀπό τούς στρατηγούς τοῦ παλαιοῦ Στρατοῦ. Ἤθελαν νά ὑποχωρήσουν 200 μίλια (350 χλμ.) μακρυά ἀπό τήν Μόσχα. Εἶναι δύσκολο νά φαντασθῆ κανείς τέτοια ἀνοησία. Ὁ παγετός παρέλυε καί τούς Ρώσους κατά τόν ἴδιο τρόπο καί μία ὑποχώρησις 350 χλμ. σέ ἀνοιχτές στέππες θά χειροτέρευε μόνο τήν κατάστασι. Διοικοῦσα τά στρατεύματά μου τότε στήν Οὐκρανία καί ἡ θερμοκρασία ἦταν −42 βαθμούς.

Μιά τέτοια ὑποχώρησις σήμαινε τήν ἐγκατάλειψι ὅλου τοῦ βαρέως πυροβολικοῦ, μαζί μέ τά ἅρματα πού εἶχαν ἀκινητοποιηθεῖ μέσα στόν πάγο. Σήμαινε ἐπίσης νά ἐκτεθοῦν μισό ἑκατομμύριο ἄνθρωποι στίς ρωσικές βολές. Στήν πραγματικότητα σήμαινε τήν καταδίκη τους σέ βέβαιο θάνατο. Ἀρκεῖ νά θυμηθῆ κανείς τήν ὑποχώρησι τοῦ Ναπολέοντος τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1812. Ἔφθασε στόν ποταμό Μπερεζίνα τόν Νοέμβριο καί ὡς τίς 6 Δεκεμβρίου ὁ γαλλικός στρατός εἶχε ἐγκαταλείψει τό ρωσικό ἔδαφος. Ἦταν ἀρκετό τό κρύο, ἀλλά δέν ἦταν χειμῶνας.

Ἂν φαντασθῆ κανείς, τό 1941, μισό ἑκατομμύριο Γερμανούς νά πολεμοῦν χιονοθύελλες, ἀποκομμένους ἀπό ἐφόδια, ὑφισταμένους ἐπιθέσεις ἀπό ὅλες τίς πλευρές ἀπό χιλιάδες Κοζάκους. Ἔχω ἀντιμετωπίσει ἐπιτιθεμένους Κοζάκους καί μόνο μιά ἐξαιρετική δύναμις πυρός μπορεῖ νά τούς σταματήση. Γιά νά ἀκυρώση μιά τόσο ἀνόητη ὑποταγή ὑποχωρήσεως, ὁ Χίτλερ ὑποχρεώθηκε νά ἀπολύση περισσότερους ἀπό 30 στρατηγούς μέσα σέ μερικές ἡμέρες.

Τότε κάλεσε τά «Βάφφεν SS» νά κλείσουν τό ρῆγμα καί νά ὑψώσουν τό ἠθικό. Ἀμέσως, οἱ SS κράτησαν τίς θέσεις τους στό μέτωπο τῆς Μόσχας. Μέσα σέ ὅλη τήν διάρκεια τοῦ πο-

λέμου, τά «Βάφφεν SS» οὐδέποτε ὑπεχώρησαν. Προτίμησαν νά ἐξοντωθοῦν παρά νά ὑποχωρήσουν. Οἱ ἀριθμοί εἶναι ἀλησμόνητοι. Κατά τόν χειμῶνα τοῦ 1941, τά «Βάφφεν SS» ἔχασαν 43.000 ἄνδρες μπροστά στήν Μόσχα. Τό σύνταγμα «Ντέρ Φύρερ» πολέμησε κυριολεκτικά σχεδόν ὡς τόν τελευταῖον ἄνδρα. Μόνο 35 ἄνδρες ἐπέζησαν ἀπό τό σύνταγμα ὁλόκληρο. Ἀλλά οἱ ἄνδρες τοῦ συντάγματος κράτησαν τίς θέσεις τους καί κανένας σοβιετικός δέν πέρασε ανάμεσά τους. Ὑποχρεώθηκαν νά δοκιμάσουν νά τούς ἀποφύγουν μέσα στά χιόνια. Ἔτσι πιάστηκε αἰχμαλώτος ὁ περίφημος Ρῶσος στρατηγός Βλασσώφ ἀπό τήν «Τότενκοπφ», τήν μεραρχία τῶν SS. Χωρίς τόν ἡρωϊσμό τους, ἡ Γερμανία θά εἶχε ἐξοντωθεῖ μέχρι τόν Δεκέμβριο τοῦ 1941.

Ὁ Χίτλερ δέν ἐπρόκειτο νά τό ξεχάση ποτέ. Μέτρησε σωστά τήν δύναμι τῆς θελήσεως πού ἔδειξαν τά «Βάφφεν SS» μπροστά στήν Μόσχα. Εἶχαν ἀποδείξει τόν χαρακτῆρα τους καί τό θάρρος τους. Καί αὐτό ἦταν πού θαύμαζε ὁ Χίτλερ περισσότερο ἀπ᾽ ὅλα: θάρρος. Γι᾽ αὐτόν δέν ἦταν ἀρκετό νά ἔχη ἔξυπνους ἤ εὐφυεῖς μαζί του. Τέτοιοι ἄνθρωποι μπορεῖ συχνά νά σπάσουν ὅπως θά δοῦμε τόν ἑπόμενο χειμῶνα, στήν μάχη τοῦ Στάλινγκραντ μέ τόν στρατηγό φον Πάουλους. (ΣτΜ. Ὁ Στρατηγός φόν Πάουλους, διοικητής τῶν Γερμανῶν στό Στάλινγκραντ, ἴσως νά μήν ἦταν πολύ ἔξυπνος, ἀποδείχθηκε ὅμως εὐφυέστατος. Προτίμησε νά γίνη ...κομμουνιστής καί νά ἀναλάβη, μετά τόν πόλεμο, τήν δημιουργία καί τήν ὀργάνωση τοῦ ...Λαϊκοῦ Στρατοῦ» τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, τό 1949!).

Ὁ Χίτλερ ἤξερε ὅτι μόνον ἡ ἀπόλυτη ἐνεργητικότητα καί τό θάρρος, ἡ ἄρνησις να παραδοθῆ κανείς, ἡ θέλησις νά κρατήση σκληρά τίς θέσεις ἔστω καί ἐναντίον ὅλων τῶν πιθανοτήτων, θά κέρδιζαν τόν πόλεμο.

Οἱ χιονοθύελλες τῶν ρωσικῶν στεππῶν ἀπέδειξαν πῶς ὁ καλύτερος στρατός τοῦ κόσμου, ὁ Γερμανικός Στρατός, μέ χιλιάδες ἄριστα ἐκπαιδευμένους ἀξιωματικούς καί ἑκατομμύρια ἄριστα, πειθαρχημένους ἄνδρες, δέν ἦταν ἀρκετός. Ὁ Χίτλερ κατάλαβε ὅτι ἐπρόκειτο νά ἡττηθοῦν, ὅτι ἦταν ἀνάγκη νά ὑπάρξη κάτι διαφορετικό καί ὅτι μόνο μιά ἀδιάσειστη πί-

στις σ᾽ ἕνα ὑψηλό ἰδεῶδες θά ὑπερέβαινε τήν κατάστασι. Τά «Βάφφεν SS» εἶχαν τό ἰδεῶδες αὐτό καί ὁ Χίτλερ χρησιμοποίησε τώρα ὅλες τους τίς δυνατότητες.

Ἀπ᾽ ὅλα τά μέρη τῆς Εὐρώπης, ἐθελοντές συνέρρευσαν πρός βοήθεια τῶν Γερμανῶν ἐθελοντῶν τους. Τότε ἀκριβῶς γεννήθηκαν τά μεγάλα «Βάφφεν SS» τῆς τρίτης φάσεως. Πρῶτα ἦταν τά SS τῶν Γερμανῶν, ὕστερα ἦσαν τά «Γερμανικά» SS καί τώρα ὑπῆρχαν τά Εὐρωπαϊκά «Βάφφεν SS». Ἑκατόν εἴκοσι πέντε χιλιάδες κατατάχθηκαν τήν ὥρα ἐκείνη, γιά νά σώσουν τήν Δυτική Κουλτούρα καί τόν Πολιτισμό της. Οἱ ἐθελοντές προσῆλθαν ἔχοντας πλήρη ἐπίγνωσι ὅτι τά SS εἶχαν τό μεγαλύτερο ποσοστό ἀπωλειῶν. Περισσότερο ἀπό 250.000 σ᾽ ἕνα ἑκατομμύριο ἀνδρῶν ἐπρόκειτο νά σκοτωθοῦν στό πεδίο τῆς μάχης. Γι᾽ αὐτούς, τά «Βάφφεν SS» ἦσαν, παρ᾽ ὅλους τούς θανάτους, τό λίκνο τῆς γεννήσεως τῆς Εὐρώπης. Ὁ Ναπολέων εἶχε πεῖ στό νησί τῆς ἐξορίας του, τήν Ἁγία Ἑλένη: «Δέν θά ὑπάρξη Εὐρώπη ἕως ὅτου ἐμφανισθεῖ ἕνας ἡγέτης».

Οἱ νεαροί Εὐρωπαῖοι ἐθελοντές κατάλαβαν δύο πράγματα: πρῶτον ὅτι ὁ Χίτλερ ἦταν ὁ μόνος ἡγέτης ἱκανός νά κτίση τήν Εὐρώπη καί δεύτερον ὅτι ὁ Χίτλερ καί μόνον αὐτός μποροῦσε νά νικήση τήν παγκόσμια ἀπειλή τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Γιά τά Εὐρωπαϊκά SS, ἡ Εὐρώπη τῶν μικροζηλοφθονιῶν, τῶν μικροεγωϊσμῶν, τῶν συνοριακῶν διαφορῶν, τῶν οἰκονομικῶν ἀνταγωνισμῶν, δέν εἶχε κανένα ἐνδιαφέρον. Ἦταν πολύ μικροπρεπής καί ὑποβιβασμένη. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ Εὐρώπη δέν εἶχε πλέον καμμιά ἀξία γι᾽ αὐτούς. Συγχρόνως, τά Εὐρωπαϊκά SS, παρ᾽ ὅλον τόν θαυμασμό πρός τόν Χίτλερ καί τόν γερμανικό λαό τόν ὁποῖον εἶχαν, δέν ἤθελαν νά γίνουν Γερμανοί. Ἀνῆκαν στούς λαούς τους καί ἡ Εὐρώπη ἦταν γι᾽ αὐτούς ἡ συνάθροισις τῶν διαφόρων λαῶν της. Ἡ Εὐρωπαϊκή Ἕνωσις ἔπρεπε νά γίνη μέσα ἀπό τήν ἁρμονία καί ὄχι ἀπό τήν κυριαρχία τοῦ ἑνός ἐπί τῶν ἄλλων.

Συζήτησα τά προβλήματα αὐτά μέ τόν Χίτλερ καί μέ τόν Χίμμλερ. Ὁ Χίτλερ, ὅπως ὅλοι οἱ μεγαλοφυεῖς ἄνθρωποι εἶχε ξεπεράσει τό στάδιο τοῦ ἐθνικισμοῦ. Ὁ Ναπολέων ἦταν πρῶτα Κορσικανός, ὕστερα Γάλλος, κατόπιν Εὐρωπαῖος καί

Μουσουλμάνοι "Ες-"Ες άπό τήν Βοσνία καί 'Ερζεγοβίνη. Τά "Ες-"Ες είχαν ξεφύγει άρκετά πλέον άπό τήν άρχική τους σύνθεσι.

τέλος ἕνας περίεργος κοσμοπολίτης. Κατά τόν ἴδιο τρόπο, ὁ Χίτλερ εἶχε ὑπάρξει Αὐστριακός, ὕστερα Γερμανός, κατόπιν Μεγαλογερμανός, στήν συνέχεια «Γερμανικός» καί τέλος διεῖδε καί συνέλαβε τήν μεγαλοσύνη τῆς δημιουργίας τῆς Εὐρώπης.

Μετά τήν συντριβή τοῦ Κομμουνισμοῦ, τά «Βάφφεν SS» εἶχαν τό ἀπόλυτο καθῆκον νά συνενώσουν ὅλες τίς προσπάθειές τους καί τήν δύναμί τους γιά τήν δημιουργία μιᾶς Ἑνωμένης Εὐρώπης. Πουθενά δέν ὑπῆρξε ζήτημα πώς ἡ μή γερμανική Εὐρώπη ἔπρεπε νά κυριαρχεῖται ἀπό τήν Γερμανία.

Πρίν καταταγοῦμε στά «Βάφφεν SS» εἴχαμε ἀντιμετωπίσει πολύ δύσκολες διαμάχες. Εἴχαμε σταλεῖ στό ἀνατολικό μέτωπο ἀρχικά ὡς συμπληρωματικές μονάδες τοῦ Γερμανικοῦ Στρατοῦ, ἀλλά κατά τήν μάχη τοῦ Στάλινγκραντ εἴδαμε ὅτι ἡ Εὐρώπη βρισκόταν σέ θανάσιμο κίνδυνο. Μιά μεγάλη κοινή προσπάθεια ἦταν ἀπαραίτητη. Ἕνα βράδυ, εἶχα μιά συζήτηση 8 ὡρῶν μέ τόν Χίτλερ καί τόν Χίμμλερ γιά τήν θέσι τῶν μή Γερμανῶν Εὐρωπαίων στήν νέα Εὐρώπη.

Πρός τό παρόν θέλαμε νά ἔχωμε ἴση μεταχείρησι συμμαχητῶν ἑνός καί τοῦ αὐτοῦ ἰδεώδους. Ὁ Χίτλερ τό κατάλαβε πλήρως καί ἀπό τότε εἴχαμε τήν δική μας σημαία, τούς δικούς μας ἀξιωματικούς, τήν δική μας γλῶσσα, τήν δική μας θρησκεία. Εἴχαμε πλήρη ἰσονομία.

Ἤμουν ὁ πρῶτος πού εἶχα καθολικούς ἱερεῖς στά «Βάφφεν SS». Ἀργότερα, ἱερεῖς ὅλων τῶν θρησκειῶν ἦσαν διαθέσιμοι γιά ὅλους ὅσους ἤθελαν. Ἡ Ἰσλαμική Μεραρχία SS εἶχε τούς δικούς της καί οἱ Γάλλοι εἶχαν ὡς κι ἕναν ἐπίσκοπο! Ἤμασταν ἱκανοποιημένοι διότι μέ τόν Χίτλερ οἱ Εὐρωπαῖοι θά ἑνώνονταν ἐπί ἴσης βάσεως. Αἰσθανόμασταν ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος νά διατηρήσωμε τήν ἰσότητά μας αὐτήν τήν κρίσιμη ὥρα ἦταν νά ὑπερασπίσωμε τήν Εὐρώπη τό ἴδιο καλά μέ τούς Γερμανούς συντρόφους μας.

Αὐτό πού μποροῦσε πάνω ἀπ' ὅλα γιά τόν Χίτλερ ἦταν τό θάρρος. Δημιούργησε ἕνα νέο Τάγμα Ἱπποτῶν. Αὐτοί πού κέρδιζαν τήν θέσι τους στό Τάγμα τῶν «Ρίττερκροϋτς» (ἐπί λέξει: Σταυρός τῶν Ἱπποτῶν) γίνονταν πραγματικά νέοι ἱππό-

τες. Κέρδιζαν τήν ἀξία τοῦ θάρρους. Κάθε μία ἀπό τίς μονάδες μας πού θά γύριζε στήν πατρίδα μετά τόν πόλεμο, θά γινόταν ἡ δύναμις πού θά προστάτευε τά δικαιώματα τῶν λαῶν σέ κάθε χώρα. Ὅλοι οἱ SS κατάλαβαν ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκή Ἑνότητα σήμαινε ὅλη τήν Εὐρώπη, ἀκόμη καί τήν Ρωσία.

Πολλοί Γερμανοί εἶχαν μεγάλη ἔλλειψι γνώσεων ὡς πρός τούς Ρώσους. Πολλοί πίστευαν ὅτι ὅλοι οἱ Ρῶσοι ἦσαν κομμουνιστές. Στήν πραγματικότητα ἡ ἐκπροσώπησις τῶν Ρώσων στήν Κομμουνιστική Ἱεραρχία ἦταν λιγώτερο ἀπό ἀσήμαντη. (Σ.τ.Μ. Εἶναι γνωστό ὅτι ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῆς κομμουνιστικῆς ἱεραρχίας ἀποτελεῖτο ἀπό Ἑβραίους!). Πίστευαν ἀκόμη ὅτι οἱ Ρῶσοι ἦσαν διαμετρικῶς διαφορετικοί ἀπό τούς Εὐρωπαίους. Κι ὅμως, οἱ Ρῶσοι ἔχουν παρόμοιες οἰκογενειακές δομές, ἕναν παλαιό πολιτισμό, βαθειά θρησκευτική πίστι καί παραδόσεις ὄχι διαφορετικές ἀπό ἄλλες εὐρωπαϊκές χῶρες.

Τά Εὐρωπαϊκά SS ἔβλεπαν τήν Νέα Εὐρώπη μέ τήν μορφή τριῶν συνθετικῶν παραγόντων: τήν κεντρική Εὐρώπη ὡς κέντρον τῆς δυνάμεως, τήν δυτική Εὐρώπη ὡς πολιτιστική καρδιά της καί τήν ἀνατολική Εὐρώπη ὡς κέντρου τοῦ δυναμικοῦ της. Ἔτσι, ἡ Εὐρώπη πού ὁραματίζονταν τά SS ἦταν ζωντανή καί πραγματική. Τά ἑξακόσια ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων της θά ζοῦσαν ἀπό τήν βόρειο Θάλασσα ὡς τό Βλαδιβοστόκ. Μέσα σ' αὐτόν τόν χῶρο τῶν 12 χιλιάδων χιλιομέτρων, ἡ Εὐρώπη θά μποροῦσε νά πραγματοποιήση τό πεπρωμένο της. Ἕνας χῶρος γιά μιά νέα ζωή τῶν νέων ἀνθρώπων. Ἡ Εὐρώπη αὐτή θά ἦταν ἡ καρδιά τοῦ κόσμου. Ἕνα ἀξιόλογο σύνολο φυλῶν. Ἕνας ἀρχαῖος πολιτισμός, μιά πνευματική δύναμις καί τό πιό προηγμένο τεχνολογικό καί ἐπιστημονικό συγκρότημα. Τά SS προετοιμάζονταν γιά τό Μεγάλο Εὐρωπαϊκό Πεπρωμένο.

Συγκρίνετε αὐτούς τούς σκοπούς, αὐτά τά ἰδεώδη, μέ τούς «Συμμάχους». Οἱ Ρούσβελτ καί οἱ Τσῶρτσιλ ξεπούλησαν τήν Εὐρώπη στήν Τεχεράνη, στήν Γιάλτα καί στό Πότσνταμ. Συνθηκολόγησαν ἄναδρα μπροστά στά Σοβιέτ. Παρέδωσαν τήν μισή Εὐρωπαϊκή Ἤπειρο στήν κομμουνιστική δουλεία. Ἀφη-

σαν τήν ὑπόλοιπη Εὐρώπη νά ἀποσυντεθῆ ἠθικά, χωρίς κανένα ἰδεῶδες γιά νά στηριχθῆ. Τά SS ἤξεραν τί ἤθελαν: Ἡ Εὐρώπη τῶν ἰδεωδῶν ἦταν ἡ σωτηρία γιά ὅλους.

Ἡ πίστις αὐτή σέ ὑψηλότερα ἰδεώδη ἐνέπνευσε τετρακόσιες χιλιάδες Γερμανούς SS, τριακόσιες χιλιάδες «Γερμανικούς» SS καί τριακόσιες χιλιάδες ἄλλους Εὐρωπαίους SS. Ὅλους ἐθελοντές. Ἕνα ἑκατομμύριο δημιουργούς τῆς Εὐρώπης.

Οἱ γραμμές τῶν SS μεγάλωσαν ἀνάλογα μέ τήν ἐπέμβασι τοῦ πολέμου στήν Ρωσία. Ὅσο περισσότερο πλησίαζε ἡ ἥττα τῆς Γερμανίας, τόσο περισσότεροι ἐθελοντές ἔρχονταν στό μέτωπο. Ἦταν ἕνα φαινόμενο. Ὀκτώ μόλις μέρες πρίν ἀπό τό τέλος, εἶδα ἑκατοντάδες νέους ἄνδρους νά κατατάσσωνται στά SS καί ἔρχωνται στό μέτωπο. Ὡς τό τέλος ἤξεραν ὅτι ἔπρεπε νά κάνουν τά ἀδύνατα δυνατά γιά νά σταματήσουν τόν ἐχθρό.

Ἔτσι, ἀπό τούς 180 ἄνδρες τῆς «Λάϊμπστανταρτε» τοῦ 1933, στά τρία συντάγματα SS τοῦ 1939 στήν Πολωνία, στίς τρεῖς μεραρχίες στήν Γαλλία, στίς ἕξη μεραρχίες τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου στήν Ρωσία, στίς 38 μεραρχίες τοῦ 1944, τά «Βάφφεν SS» ἔφθασαν στίς 50 μεραρχίες τό 1945. Ὅσο περισσότεροι SS σκοτώνονταν, τόσο περισσότεροι ἄλλοι ἔρχονταν νά τούς ἀντικαταστήσουν. Εἶχαν πίστι καί στάθηκαν ὄρθιοι ὡς τήν τελευταία στιγμή. Ἀκριβῶς τό ἀντίθετο ἀπ' αὐτό πού συνέβη στό Στάλινγκραντ, τόν Ἰανουάριο τοῦ 1943. Ἡ ἥττα ἐκεῖ ἀποφασίσθηκε ἀπό ἕναν ἄνθρωπο χωρίς θάρρος, ἀνίκανο νά ἀντιμετωπίση καταπρόσωπο τόν κίνδυνο μέ ἀποφασιστικότητα, νά πῆ χωρίς διασταγμό: «Δέν θά παραδοθῶ. Θά κρατήσω ὥσπου θά νικήσω». Ἦταν ψυχικά καί σωματικά δειλός καί ἔχασε.

Ἕναν χρόνο ἀργότερα, ἡ Μεραρχία SS «Βίκινγκ» καί ἡ Μεραρχία SS «Βαλλονία» εἶχαν περικυκλωθεῖ κατά τόν ἴδιο τρόπο στό Τσέρκασυ. Μέ νωπή τήν θύμησι τῆς καταστροφῆς στό Στάλινγκραντ στούς στρατιῶτες μας, θά μποροῦσε νά εἶχαν χάσει τό ἠθικό τους. Ἐπιπλέον ἤμουν βαρειά τραυματισμένος στό πλευρό, μέ 41 βαθμούς πυρετό. Ὡς στρατηγός - διοικητής τῆς Μεραρχίας «Βαλλονία», ἤξερα ὅτι ὅλα αὐτά δέν ἦταν κατάλληλα γιά τήν ἀναπτέρωσι τοῦ ἠθικοῦ. Σηκώθηκα

καί ἐπί 17 μέρες ὁδήγησα ὁ ἴδιος ἐπίθεσι ἐπί ἐπιθέσεως γιά νά σπάσω τόν κλοιό, ἦλθα πολλές φορές σέ μάχες σῶμα μέ σῶμα, ξανατραυματίσθηκα τέσσερις φορές, ἀλλά δέν σταμάτησα νά μάχωμαι οὔτε στιγμή. Ὅλοι οἱ ἄνδρες μου ἔκαμαν τά ἴδια καί ἀκόμη περισσότερα. Καί ὁ κλοιός ἔσπασε ἀπό τό θάρρος καί τό πνεῦμα τῶν SS.

Μετά τό Στάλινγκραντ, ὅταν πολλοί νόμιζαν ὅτι ὅλα εἶχαν χαθεῖ, ὅταν οἱ σοβιετικές δυνάμεις ξεχύθηκαν στήν Οὐκρανία, τά «Βάφφεν SS» σταμάτησαν τούς Ρώσους στήν πορεία τους. Ἀνακατέλαβαν τό Χάρκωβ καί ἐπέβαλαν μιά ταπεινωτική ἧττα στόν Σοβιετικό Στρατό. Αὐτό ἦταν τυπικό πλέον: Τά SS μετέβαλλαν ξανά καί ξανά τίς ἧττες σέ νίκες.

Ἡ ἴδια ἀδάμαστη ἐνεργητικότητα ὑπῆρξε καί στήν Νορμανδία. Ὁ Ἀϊζενχάουρ εἶπε: «Ὅπως συνήθως, οἱ SS πολέμησαν ὥς τόν τελευταῖο».

Ἄν τά «Βάφφεν SS» δέν εἶχαν ὑπάρξει, ἡ Εὐρώπη θά εἶχε καταληφθεῖ ὁλόκληρη ἀπό τά Σοβιέτ, τό 1944. Θά εἶχαν φθάσει στό Παρίσι πολύ πρίν ἀπό τούς Ἀμερικανούς. Ὁ ἡρωϊσμός τῶν «Βάφφεν SS» σταμάτησε τόν σοβιετικόν ὁδοστρωτῆρα στήν Μόσχα, στό Χάρκωβ, στό Τσέρκασσυ καί στό Τάρνοπολ. Οἱ σοβιετικοί ἔχασαν περισσότερους ἀπό 12 μῆνες. Χωρίς τήν ἀντίστασι τῶν SS, οἱ σοβιετικοί θά ἦσαν στήν Νορμανδία πρίν ἀπό τόν Ἀϊζενχάουερ. Οἱ λαοί ἔδειξαν μεγάλη εὐγνωμοσύνη στούς νέους αὐτούς ἄνδρες πού θυσίασαν τίς ζωές τους. Ποτέ ἄλλοτε, ἀπό τήν ἐποχή τῶν θρησκευτικῶν ταγμάτων τοῦ Μεσαίωνος, δέν εἶχε ὑπάρξει τόσον ἀνιδιοτελῶς ἰδεαλισμός καί ἡρωϊσμός. Μέσα σ' αὐτόν τόν αἰῶνα τοῦ Ὑλισμοῦ, τά SS ἐξέχουν ὅπως ἕνα λαμπερό φῶς πνευματικότητος.

Δέν ἔχω καμμιά ἀμφιβολία ὅτι οἱ θυσίες καί τά ἀπίστευτα κατορθώματα τῶν «Βάφφεν SS» θά βροῦν κάποτε τούς δικούς τους ἐπικούς ποιητές ὅπως ὁ Σίλλερ. Μεγαλεῖο στήν ἀντιξοότητα, εἶναι τό χαρακτηριστικό τῶν SS.

Τό παραπέτασμα τῆς σιωπῆς ἔπεσε στά «Βάφφεν SS» μετά τόν πόλεμο, ἀλλά, σήμερα, ὅλο καί περισσότεροι νέοι ξέρουν κατά κάποιον τρόπο τήν ὕπαρξί τους, τά κατορθώματά τους. Ἡ φήμη τους μεγαλώνει καί οἱ νέοι ζητοῦν νά μάθουν περισ-

σότερα. Σέ έκατό χρόνια, ὅλα σχεδόν θά ἔχουν λησμονηθεῖ, ἀλλά τό μεγαλεῖο καί ὁ ἡρωϊσμός τῶν «Βάφφεν SS» θά εἶναι ζωντανό. Εἶναι ἡ ἀμοιβή ἑνός ἔπους...

ΤΕΝΤ Ο' ΚΗΗΦΗ
ΛΕΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛ ΚΑΙ Η ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Οἱ Ρῶσοι ἦλθαν τήν αὐγή. Σχεδόν δυό συντάγματα. Οἱ ἄνδρες καί τά ἅρματα διαγράφηκαν κόντρα στόν σάν αἷμα κόκκινο ἥλιο πού ἔγερνε στήν στέππα. Σκορπισμένοι ἀνάμεσα στίς χωριάτικες καλύβες τῆς Γκρομοβάγια - Μπάλκα, οἱ ἄνδρες τῆς Λεγεῶνος τῆς Βαλλονίας τούς περίμεναν. Σιωπηλά ἔρριχναν κατάρες στό καταπαγωμένο χῶμα πού εἶχε ἀμετακίνητα ἀντισταθεῖ σέ ὅλα τά σκαπτικά ἐργαλεῖα τους, ἐμποδίζοντας τήν κατασκευή χαρακωμάτων.

Ἐναντίον τῶν ἐπερχομένων σοβιετικῶν δυνάμεων - τέσσερις χιλιάδες ἦσαν - καί τῶν δεκατεσσάρων ἁρμάτων πού τίς συνόδευαν, οἱ πεντακόσιοι Βέλγοι ἐθελοντές πού κρατοῦσαν τό χωριό δέν εἶχαν τίποτα βαρύτερο σέ ὁπλισμό ἀπό πολυβόλα. Ἡ μόνη τους ἐλπίδα ἦταν νά κρατηθοῦν ὥσπου ἡ γερμανική διοίκησις, ἤδη ὑπό σκληρή πίεσι σέ ὅλο τό μέτωπο τῆς Σαμάρα, θά μποροῦσε νά στείλη ἐνισχύσεις, τήν ἀνάγκη τῶν ὁποίων εἶχαν ἄλλοι τομεῖς.

Ὁ δεκανέας Λεόν Ντεγκρέλ, ρίχθηκε πίσω ἀπό τό κατεψυγμένο πτῶμα ἑνός ἀλόγου, ἑτοιμάζοντας τό ὁπλοπολυβόλο του M.G. 34. Δέν ἔδωσε σημασία στό φοβερό κρύο, οὔτε στό τραυματισμένο πόδι του, πού εἶχε σπάσει ὀδυνηρά πρίν ἀπό δύο ἑβδομάδες.

Οἱ ρωσικές ὀβίδες πυροβολικοῦ ἔπεφταν ἤδη στό χωριό, προκαλῶντας τρομερές ἀπώλειες ὅταν ἔβρισκαν τόν στόχο τους. Τώρα τό σοβιετικό πεζικό ἐξόρμησε, μέ τήν πολεμική κραυγή του «Οὔρρα, Πομπιέντα» (Οὐρρά-Νίκη) νά ἀντιλαλῆ στ' αὐτιά τῶν γαλλοφώνων Βαλλόνων καί νά πνίγη τίς κραυ-

γές τῶν πληγωμένων καί τῶν ἑτοιμοθανάτων. Ὁ Ντεγκρέλ καί οἱ σύντροφοί του ἄρχισαν νά πυροβολοῦν, ἀνοίγοντας μεγάλα κενά στίς γραμμές τῶν ἐρχομένων Ρώσων.

Ἀλλά ὅλο καί περισσότεροι ἔρχονταν. Εἶχαν φθάσει στήν περίμετρο τοῦ χωριοῦ, τώρα καί ἡ μάχη σῶμα μέ σῶμα ἄρχιζε μέ τούς Βαλλόνους. Μή βλέποντας ἀντιαρματικά ἤ ρουκέττες, τά σοβιετικά ἅρματα Τ34 ξεχύθηκαν ἐλεύθερα ἀνάμεσα στίς καλύβες, ἐξοντώνοντας καί πατῶντας ὁποιον ὑπερασπιστή βρισκόταν στόν δρόμο τους.

Ξαφνικά, ἕνα θραῦσμα ἀπό «σράπνελ» χτύπησε τόν Ντεγκρέλ στό πρόσωπο. Αἷμα ξεπήδησε ἀπό τά μάγουλά του, ἀλλά κράτησε τήν θέσι του γαζώνοντας τό κόκκινο πεζικό μέ βροχή ἀπό σφαῖρες πολυβόλου καθώς περνοῦσαν μπροστά του τρέχοντας ἀπό καλύβα σέ καλύβα.

Οἱ Βαλλόνοι μόλις καί ὑποχωροῦσαν, ἀλλά οἱ ὅλο καί πιό πολυάριθμοι Ρῶσοι τούς πίεζαν ἀδυσώπητα πρός τά πίσω. Καί ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ὑποχωροῦσαν πρός τήν ἄλλη ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ὁ Ντεγκρέλ, μέ τό πρόσωπο γεμάτο αἵματα, ἐξακολουθοῦσε νά πυροβολῆ.

Σιγά σιγά, ἡ κάνη τοῦ πολυβόλου τοῦ Ντεγκρέλ ἄρχισε νά θερμαίνεται καί ἡ πλημμυρίδα τῶν ἐπιτιθεμένων ἀπειλοῦσε νά τόν φθάση. Χωρίς νά διστάση, ὁ δεκανέας Ἀνρί Μπερκμάνς, ὁ βοηθός του, ἅρπαξε τόν τραυματισμένο σύντροφό του ἀπό τήν μέση καί τόν τράβηξε, μέσα ἀπό τόν πάγο, στήν προστασία μιᾶς καλύβας, ὅπου εἶχαν ἤδη βρεῖ καταφύγιο πολλοί Βαλλόνοι σύντροφοί τους.

Ἦταν μιά μικρή μόνον ἀνάσα. Τό πλήρωμα ἑνός σοβιετικοῦ Τ34 τούς εἶχε ἐντοπίσει. Γυρίζοντας πρός αὐτούς, τό ὀγκῶδες Τ34 πυροβόλησε τήν ἑτοιμόρροπη καλύβα. Ἡ πρώτη ὀβίδα πέρασε μέσα ἀπό τήν καλύβα χωρίς νά θίξη τούς Βαλλόνους, οἱ ὁποῖοι προσπάθησαν ξέφρενα νά ἀνοίξουν μιά τρύπα στόν πίσω τοῖχο γιά νά βγοῦν. Τό κατόρθωσαν τήν στιγμή πού ἄλλες δύο βολές κατέστρεψαν τήν καλύβα. Ἀπό θαῦμα, ὁ Ντεγκρέλ καί οἱ σύντροφοί του ἦσαν ἀνέπαφοι.

Ἐνῶ οἱ ἐναπομένοντες Βαλλόνοι δημιουργοῦσαν μιά τελευταῖα ἀμυντική περίμετρο, οἱ Σοβιετικοί ἀνασυντάχθηκαν γιά

τήν ἀποφασιστική ἔφοδο, ἀνυπόμονοι νά καταφέρουν τήν χαριστική βολή σ' αὐτό τό συναδελφικό κατόρθωμα τῶν μισητῶν Γερμανῶν. Ἄρχισαν νά προχωροῦν πάλι καί οἱ Βαλλόνοι, σκυμμένοι πίσω ἀπ' ὁποιανδήποτε κάλυψι μποροῦσαν νά βροῦν, τούς περίμεναν, ἀποφασισμένοι νά κρατήσουν λίγο περισσότερο τούς ἐπιτιθέμενους Ρώσους καί τόν ἀθέατο ἀκόλουθό τους, τόν θάνατο.

Καί ξαφνικά, ὁ ἀέρας διατρήθηκε ἀπό οὐρλιαχτά σειρήνων καί τό ἐκκωφαντικό θόρυβο μηχανῶν ἀεροπλάνων: τά Σκούκας! Τά οὐρλιάζοντα γερμανικά αὐτά ἀεροπλάνα καθέτου ἐφορμήσεως ἔπεσαν σάν γεράκια πάνω στούς ἐπιτιθέμενους Ρώσους, ἀλύπητα καί θανατηφόρα, σάν νά κυνηγοῦσαν τήν λεία τους. Τό ἕνα μετά τό ἄλλο, τά ἅρματα, χτυπημένα ἀπό βόμβες ἀπολύτως ἀκριβεῖς, ἀνατινάχθηκαν. Οἱ ἐκρήξεις ἐξόντωσαν τά πληρώματα καί τούς πεζούς, τινάζοντάς τους στόν ἀέρα, σάν κοῦκλες.

Σύννεφα μαῦρα, ἀποπνικτικά, σηκώθηκαν ἀπό τά καιόμενα ρωσικά τέρατα, τά ὁποῖα τώρα εἶχαν μεταβληθεῖ σέ ἄμορφους σωρούς σιδερικῶν. Μέ ὁμόφωνη δυνατή κραυγή, οἱ ἄντρες τῆς Λεγεῶνος τῆς Βαλλονίας ὥρμησαν μπροστά, ἐκτοπίζοντας τούς Ρώσους ἔξω ἀπό τό χωριό.

Δύο φορές ἀκόμα ἐκείνη τήν ἡμέρα, 28 Φεβρουαρίου 1942, οἱ Ρῶσοι ἐπετέθησαν. Καί δυό φορές ἀκόμη οἱ Βέλγοι, τώρα ἐνισχυμένοι μέ γερμανικό πεζικό καί ἅρματα μάχης, τούς ἀπέκρουσαν. Ὅταν τό βράδυ ἔπεσε στήν Γκρομοβάγια Μπάλκα, 700 πτώματα Ρώσων μετρήθηκαν στά ἐρείπια τοῦ χωριοῦ.

Οἱ Βαλλόνοι ὑπερασπιστές εἶχαν κι ἐκεῖνοι πληρώσει βαρύ τίμημα. Ἑβδομῆντα εἶχαν σκοτωθεῖ. Ἀνάμεσά τους καί ὁ γενναῖος Μπέρκμανς. Περίπου 200 ἀκόμη ἦταν τραυματίες, μειώνοντας τήν δύναμι τῆς μονάδος σχεδόν στό μισό. Λίγο καιρό ἀργότερα, ἡ ἀξία τους θά ἀναγνωριζόταν ἀπό τήν ἀνωτάτη Γερμανική Διοίκηση: 34 στρατιῶτες τῆς Λεγεῶνος τῆς Βαλλονίας, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ Λεόν Ντεγκρέλ, ἔλαβαν τόν Σιδηροῦν Σταυρόν γιά τήν ἄμυνά τους στό Γκρομοβάγια Μπάλκα.

Ποιός ἦταν αὐτός ὁ Ντεγκρέλ καί τί τόν εἶχε ὁδηγήσει στό

πλευρό τῶν κατακτητῶν τῆς χώρας του;

Ὁ Λεόν Ντεγκρέλ γεννήθηκε τό 1906 στό Μπουγιόν, μιά μικρή πόλι κοντά στά γαλλικά σύνορα, χωμένη μέσα στά δάση τῶν Ἀρδεννῶν, ὑπό τήν σκιά τοῦ κάστρου τοῦ Γοδεφρείδου τοῦ Μπουγιόν, ἑνός ἀπό τούς ἀρχηγούς τῆς 1ης Σταυροφορίας. Ἐκεῖ, ὁ πατέρας του εἶχε μιά μικρή, ἀποδοτική ζυθοποιία.

Μετά ἀπό σπουδές στό κολλέγιο τῶν Ἰησουιτῶν τοῦ Ναμύρ, ὁ Ντεγκρέλ πῆγε στό πανεπιστήμιο τῆς Λουβαίν, τό 1925. Ἄφησε τίς σπουδές του μετά ἀπό λίγα χρόνια, γιά νά ἀφιερωθῆ στό «Ρέξ» (ἀπό τό λατινικό «βασιλεύς» γιά τόν Χριστό) ἕναν καθολικό ἐκδοτικό οἶκο, τοῦ ὁποίου ἔγινε διευθυντής τό 1931.

Ὑπό τήν διοίκησί του, τό «Ρέξ» ἐξέδωσε πληθώρα καθολικῆς φιλολογίας καί προπαγανδιστικῶν ἐντύπων. Ὁ ἴδιος ἐξέδωσε δυό ἐφημερίδες, τήν «Ρέξ» καί τήν «Βλάν», στίς ὁποῖες ἀνέλυε τά γεγονότα στό Βέλγιο. Γρήγορα ὅμως τά γραπτά του ἔκαναν τήν Καθολική Ἱεραρχία νά σουφρώση τά φρύδια.

Ἡ ζωή στό Βέλγιο, ἔλεγε ὁ Ντεγκρέλ, παρουσίαζε ἀπελπιστικές ἀντιθέσεις μέ τίς παλαιότερες ἐποχές, ὁπότε ἡ πολιτική κουλτούρα βρισκόταν σέ ἄνθησι. Ἡ ἄλλοτε χώρα τοῦ Καρόλου τοῦ Τολμηροῦ τῆς Βουργουνδίας καί τῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Ἀψβούργων, ἡ χώρα πού ἔδωσε ἕναν Καρλομάγνο, ἕναν Κάρολο 5ο, ἕναν Ρούμπενς καί τόσους ἄλλους μεγάλους ἄνδρες, εἶχε καταντήσει νά γίνη ἕνα εὐρωπαϊκό μικροχώραφο, ἕνα πιόνι τῆς διεθνοῦς τῶν χρηματοδοτῶν καί τῶν κομματικῶν ἰσορροπιῶν.

Ὁ Ντεγκρέλ ἦταν ἀηδιασμένος ἀπό τόν χρηματισμό καί τόν καιροσκοπισμό τῶν Βέλγων πολιτικῶν. Τά τρία κύρια κόμματα, οἱ Καθολικοί, οἱ Φιλελεύθεροι καί οἱ Σοσιαλιστές, δέν ἦσαν πλέον παρά ἐργαλεῖα ἰσχυρῶν συμφερόντων, εἴτε τῆς Καθολικῆς Ἱεραρχίας, εἴτε τῶν μεγαλοεπιχειρηματιῶν, εἴτε τῶν ἰσχυρῶν συνδικάτων. Στίς ἐκδόσεις του, ὁ Ντεγκρέλ κατηγοροῦσε τούς πολιτικούς, τά κόμματα καί τό κατεστημένο γιά χρηματισμό.

Τό 1935, ὁ Ντεγκρέλ, καλῶντας τούς Βέλγους σέ μιάν ἐθνι-

κή ἀναγέννησι ἐναντίον τῶν συμφερόντων τοῦ κατεστημένου, ἵδρυσε τό Ρεξιστικό Κίνημα. Οἱ ἀνάκατες ἐκστρατεῖες του καί οἱ ρητορικές του δεινότητες ὡδήγησαν τό κίνημά του σέ ἐκπληκτικές ἐπιτυχίες κατά τίς ἐκλογές τοῦ 1936. Τό νέο αὐτό κόμμα πῆρε πάνω 270.000 ψήφους, δηλαδή 11,5% τοῦ συνόλου καί ἐξέλεξε 12 γερουσιαστές καί 21 βουλευτές.

Ἀντιμετωπίζοντας τό Ρεξιστικό Κίνημα, τά κατεστημένα κόμματα ἀνεζήτησαν τήν μεταξύ τους συνεννόησι. Ἡ συμμαχία τους ἀπέκλεισε τούς βουλευτές τοῦ Ρέξ ἀπό τίς σημαντικές κοινοβουλευτικές ἐπιτροπές. Τά ἐλεγχόμενα μέσα ἐνημερώσεως ἐξαπέλυσαν ὁμοβροντίες κριτικῆς ἐναντίον τοῦ «ἐξτρεμισμοῦ» τοῦ Ντεγκρέλ καί τόν κατηγόρησαν γιά ἐξουσιολαγνεία.

Τόν Μάρτιο τοῦ 1937, ὁ Ντεγκρέλ ἀπεφάσισε νά ἀναμετρηθῆ μαζί τους σέ μιά ἀναπληρωματική ἐκλογή στίς Βρυξέλλες, ἡ ὁποία γρήγορα πῆρε τήν μορφή δημοψηφίσματος ὑπέρ καί κατά τοῦ Ντεγκρέλ.

Τό Βελγικό κατεστημένο χρησιμοποίησε ὅλα τά ἐπίπεδα ὅλα τά ἔνδικα μέσα γιά νά ἐμποδίση τήν ὑποψηφιότητά του καί ὅταν ἀπέτυχε, ἔβαλε τόν ἴδιο τόν τότε πρωθυπουργό Πώλ Βάν Ζέελαντ ὡς ὑποψήφιο γιά τήν ἕδρα, μέ τήν ὑποστήριξι καί τῶν τριῶν κομμάτων. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Βελγίου κατεδίκασε ἐπισήμως τόν Ντεγκρέλ καί τό κίνημά του καί οἱ ἐφημερίδες τῶν Βρυξελλῶν κατακλύσθηκαν ἀπό μονομερῆ ἄρθρα καί ρεπορτάζ ἐναντίον του.

Τό ἀποτέλεσμα ἦταν βέβαια τό ἀναμενόμενο καί ἀπό τήν στιγμή ἐκείνη, τό ἄστρο τοῦ κινήματος ἄρχισε νά δύη, παρ' ὅλο πού ὁ Ντεγκρέλ κέρδισε μιά ἐκλογική νίκη ἀργότερα. Τό 1939, μόνον ὁ Ντεγκρέλ καί τρεῖς ἀκόμη τοῦ κινήματός του ἦταν στήν βουλή. Ὁ ἀπογοητευμένος ἡγέτης του ἄρχισε νά σκέπτεται ὅλο καί περισσότερο τήν ἐγκατάλειψι τῆς ἰδέας τοῦ Βελγίου στίς μικρότητές της καί τήν ἀναβίωσι μιᾶς Βουργουνδίας ὅπως ἦταν τόν Μεσαίωνα καί τῆς ὁποίας ἡ Βαλλονία θά ἦταν ὁ φυσικός ἄξονας. (ΣτΜ. Ἀπό τό 900 ὡς τό 1450 μ.Χ. περίπου, ἡ περιοχή τοῦ γαλλοφώνου Βελγίου, ἡ Λωραίνη, ἡ ἀνατολική Γαλλία, ἡ γερμανική Βυρτεμβέργη, τό Λουξεμβοῦρ-

γο, ἡ Καμπανία ὡς τήν Λυόν σήμερα καί τήν Ἐλβετία, ἀποτελοῦσαν τό πανίσχυρο Μεγάλο Δουκᾶτο τῆς Βουργουνδίας, ἰσχυρότερο τότε ἀπό τήν ἴδια τήν Γαλλία, μέ πρωτεύουσα τό Ντιζόν. Ὁ τελευταῖος Δούκας, ὁ Κάρολος Τολμηρός θέλησε νά κατακτήση τήν Ἐλβετία. Ἡττήθηκε σέ δύο μάχες καί ὑπεχώρησε. Ἀδυνατισμένος πιά, ἀναγκάσθηκε νά ἀντιμετωπίση τόν βασιλέα τῆς Γαλλίας καί μισθοφόρους στήν μάχη τοῦ Νανσύ. Ἡττήθηκε ὁλοσχερῶς καί σκοτώθηκε στήν μάχη. Ἦταν τό τέλος τῆς Βουργουνδίας, πού ἔγινε ἐπαρχία τῆς Γαλλίας...)

Ἡ ἔκρηξις τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ὑπεχρέωσε τό βελγικό κατεστημένο νά διαλέξη ἀνάμεσα στήν παλαιά καί τήν νέα τάξι πραγμάτων. Ἐπιλέγοντας τήν ἀγγλογαλλική πλευρά καί τήν προσπάθεια παρεμποδίσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀναγεννήσεως πού διεύθυναν ὁ Χίτλερ καί ὁ Μουσσολίνι, οἱ πολιτικοί προκάλεσαν τήν γερμανική εἰσβολή τοῦ 1940.

Οἱ Γερμανοί προήλασαν μέσα στό Βέλγιο μέ μεγάλη ἀποτελεσματικότητα. Μετά ἀπό 18 ἡμέρες ἀντιστάσεως χωρίς ἐλπίδα, ὁ βελγικός στρατός συνθηκολόγησε ἄνευ ὅρων. Στό μεταξύ, οἱ Βέλγοι πολιτικοί, ἀφοῦ προέβλεψαν νά πάρουν τόν χρυσό καί τίς πλάκες ἐκτυπώσεως χρημάτων τῆς χώρας, διέφυγαν στήν Ἀγγλία, ὅπου αὐτοανακηρύχθηκαν «νόμιμη» κυβέρνησις καί πέρασαν ὅλο τό διάστημα τοῦ πολέμου ζῶντας μιά ζωή γεμάτη πολυτέλεια καί μηχανορραφίες.

Μόλις οἱ Γερμανοί πέρασαν τά σύνορα, ὁ Ντεγκρέλ συνελήφθη ἀπό τίς βελγικές ἀρχές, παρ' ὅλη τήν βουλευτική του ἰδιότητα. Στίς ἑπόμενες ἑβδομάδες πέρασε μιά ὀδύσσεια βιαιοτήτων, μεταξύ βελγικῶν καί γαλλικῶν φυλακῶν.

Κατά τό διάστημα αὐτό, ὁ Ντεγκρέλ εἶχε χάσει 15 κιλά, πολλά δόντια ἦσαν σπασμένα καί εἶχε χάσει τήν ἀκοή ἀπό τό ἕνα αὐτί, ἀπό τά χτυπήματα πού εἶχε δεχθεῖ στίς γαλλικές φυλακές τοῦ Κάν. Τελικῶς, χάρις στήν γερμανική ἐπέμβασι, ὁ Ντεγκρέλ πού ὅλη ἡ οἰκογένειά του καί οἱ ὀπαδοί του εἶχαν γιά πεθαμένο, ἀπελευθερώθηκε ἀπό ἕνα γαλλικό στρατόπεδο συγκεντρώσεως, στό Βερνέ, τοῦ ὁποίου διοικητής ἦταν ἕνας ἑβραῖος, ὁ Μπέρνχάϊμ.

Μόλις γύρισε στίς Βρυξέλλες, βρῆκε τήν ἀτμόσφαιρα γιά τόν ἴδιο καί γιά τό ρεξιστικό κίνημα κάθε ἄλλο παρά θετική. Τό κίνημα ἀπετείνετο κυρίως στούς Βαλλόνους καί οἱ Γερμανοί φυσικά συμπαθοῦσαν τούς Φλαμανδούς ἐξαδέλφους τους περισσότερο. Ὑπῆρχε πλήρης ἔλλειψις συννενοήσεως μεταξύ Βαλλόνων καί Φλαμανδῶν. Ἐπιπλέον, ὡς τότε, ὁ Ντεγκρέλ δέν εἶχε ἐπαφές μέ τόν Χίτλερ καί τόν Ἐθνικοσοσιαλισμό.

Ὁ Ντεγκρέλ ἔβλεπε ὅτι κάθε ἐλπίδα νά πραγματοποιήση τό ὄνειρό του γιά μιά Μεγάλη Βουργουνδία ἐξηρτᾶτο ἀπό τήν θέλησι τοῦ Χίτλερ. Ὁ Βαλλόνος ἡγέτης ἦταν βέβαιος πώς εἶχε τόν τρόπο νά κερδίσει τόν παλαιό στρατιώτη Χίτλερ με τό μέρος του. Μαχόμενος στό πλευρό τῶν Γερμανῶν, στό πεδίο τῆς μάχης, ἐναντίον τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ.

Ἔτσι, ὅταν ἡ Γερμανία κήρυξε τόν πόλεμο κατά τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, στίς 22 Ἰουνίου 1941, ὁ Ντεγκρέλ ἦταν ἕτοιμος. Μέσα σέ δύο μῆνες εἶχε συγκροτήσει μιά δύναμη 1000 ἐθελοντῶν Βαλλόνων γιά μιά Σταυροφορία κατά τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Στίς 8 Αὐγούστου 1941, οἱ Βαλλόνοι ἐθελοντές ἔφυγαν γιά τήν Γερμανία. Κατά τήν ἀναχώρησί τους, παρελαύνοντας πρός τόν σιδηροδρομικό σταθμό, συνοδεύθηκαν ἀπό ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν ὀπαδῶν τοῦ ρεξιστικοῦ κινήματος, πολλαπλασιασμένες ἀπό τό γεγονός ὅτι μεταξύ τῶν ἐθελοντῶν ἦταν καί ὁ ἴδιος ὁ Ντεγκρέλ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασις εἶχε προκαλέσει μεγάλη ἔκπληξι καί ἐντύπωσι καί στούς ἐχθρούς του ἀκόμη.

Παντρεμένος καί πατέρας δύο μικρῶν κοριτσιῶν, ὁ Ντεγκρέλ στά 35 του χρόνια φαινόταν πολύ ἀσυνήθιστος στρατιώτης πεζικοῦ. Τό ὡραῖο παιδικό πρόσωπό του ταίριαζε ἁρμονικά μέ τήν ἀθλητική κατασκευή τοῦ σώματός του. Παρά τίς πολιτικές του ἐπιτυχίες, εἶχε πάντα κάτι ἀπό τό «τρομερό παιδί». Ἐκτός αὐτοῦ δέν εἶχε ποτέ ὑποστεῖ στρατιωτική ἐκπαίδευσι, οὔτε κἄν ἕναν πυροβολισμό δέν εἶχε ρίξει. Οἱ ἐχθροί του ψιθύριζαν καί σάρκαζαν ὅτι ὁ ἀρχηγός τῶν ρεξιστῶν θά κατέβαινε ἀπό τό τραῖνο στόν πρῶτο σταθμό μετά τίς Βρυξέλλες.

Ἡ σύντομη ἀλλά σκληρή ἐκπαίδευσις μάχης πεζικοῦ πού

ὑπέστη ὁ Ντεγκρέλ στό Ρέγκενβουργ, κοντά στά πολωνικά σύνορα, ἀντιστάθμισε καί μέ τό παραπάνω τήν προηγουμένη του ἔλλειψι στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Τόν Νοέμβριο τοῦ 1941 ὁ Ντεγκρέλ βρέθηκε νά ἔχη στήν πλάτη του τά 30 κιλά ἑνός πολυβόλου καί τῶν πολεμοφοδίων του, κοντά στό Καραμμπινόφσκα, κάπου στή μέση ἀνάμεσα στό Ντνιεπροπετρόφσκ καί στό Ντονέτς.

Στό τέλος τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1941, μετά ἀπό πέντε μῆνες συνεχῶν ἐπιτυχιῶν, ἡ γερμανική προέλασις εἶχε καμφθεῖ μέσα στήν παχειά μαύρη λάσπη τῆς Ρωσίας. Οἱ δρόμοι ἔγιναν ἀδιάβατοι γιά τά βαρειά μέσα μεταφορᾶς καί ἄνθρωποι καί ἄλογα βυθίζονταν ὡς τούς μηρούς στήν λάσπη. Οἱ Ρῶσοι πῆραν τό πλεονέκτημα ἀπό τήν Γερμανική ἀκινητοποίησι, προβαίνοντας σέ αἰφνιδιαστικές ἀνταρτικές ἐπιθέσεις μέ ἄμεση ὑποχώρησι.

Ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀτάκτων ἦταν ἡ πρώτη ἀποστολή τῶν Λεγεῶνος τῆς Βαλλονίας. Δέν ἐπρόκειτο γιά κανονικές μάχες, ἀλλά μόνο γιά σύντομες κινούμενες ἀψιμαχίες μεταξύ μικρῶν μονάδων. Παρ᾽ ὅλ᾽ αὐτά, ἀνέλαβαν τόν ρόλο τους. Στό τέλος τοῦ Νοεμβρίου 1991, ὁ πρῶτος λεγεωνάριος ἔπεσε νεκρός στό παγωμένο ἔδαφος τῆς ἀνατολικῆς Οὐκρανίας, μακρυά ἀπό τό σπίτι του στό Βέλγιο.

Λίγον καιρό μετά τήν ἄφιξί τους στήν Ρωσία, οἱ Βέλγοι ἀντιμετώπισαν ἕναν ἀκόμη ἀγριώτερο ἐχθρό ἀπό τούς Ρώσους ἀντάρτες. Ὁ Ρωσικός χειμῶνας τοῦ 1941-42 ἐνέσκυψε μέ μιά λύσσα πρωτοφανῆ ἀπό ἑκατόν πενῆντα χρόνια. Οἱ θερμοκρασίες στήν ζώνη ἐπιχειρήσεων ἔπεσαν στούς 40 β. ὑπό τό μηδέν καί τά χιόνια ἔφθασαν σέ ὕψος ἄνω δυό μέτρων. (ΣτΜ. Ὁ χειμῶνας αὐτός ἦταν πράγματι ὁ σκληρότερος ἀπό δεκαετίες ἀκόμη καί γιά τήν Ἑλλάδα. Στήν Ἀθήνα ἔπεσε γιά πρώτη φορά πολυήμερο χιόνι, ἀπό τό 1928 καί ἡ θερμοκρασία κατέβηκε στό 0. Ἦταν κι αὐτός ἕνας ἀπό τούς λόγους πού ὁ θάνατος θέρισε χιλιάδες κατοίκους, ἀδυνατισμένους ἀπό τήν πείνα...)

Στό τέλος τοῦ Νοεμβρίου, ὁ Ντεγκρέλ καί οἱ σύντροφοί του προχώρησαν μέσα ἀπό τό παγωμένο ἔδαφος ὡς τό Ντονέτς,

βιομηχανικό καί ἐξορρυκτικό κέντρο μετάλλων, ὅπου διεχείμασαν. Ἡ πορεία τῶν 50 μιλλίων μεταξύ τῆς Καραμπινόφσκα καί Τσερμπίνοφκα ἦταν μαρτυρική. Ἄνθρωποι καί ζῶα γλυστροῦσαν κι ἔπεφταν μέσα στήν παγωμένη ἀπεραντοσύνη. Πολλοί ἔπεσαν θύματα κρυοπαγημάτων. Ὡς τίς 10 Δεκεμβρίου, ὁπότε ἡ ἐγκατάστασις στό Τσερμπίνοφκα εἶχε ἀποπερατωθεῖ ἡ Λεγεῶνα τῆς Βαλλονίας εἶχε χάσει 650 ἄνδρες ἀπό τό κρύο καί τίς ἀσθένειες.

Σέ ὅλο τό διάστημα αὐτό τοῦ τρομεροῦ χειμῶνος καί τῶν κακουχιῶν του, ὁ Ντεγκρέλ ὑπῆρξε ὑπόδειγμα στηρίξεως καί ἐμπνεύσεως ἠθικοῦ γιά τούς συντρόφους του. Συμμετεῖχε σέ ὅλες τίς δοκιμασίες μας. Κρατῶντας τό ἠθικό του καί τό κέφι του ἀκόμη, ἐνέπνευσε καί τούς πιό δυστρόπους ἀπ' αὐτούς. Ἡ πολιτική του ἐξουσία ὡς ἀρχηγοῦ τῶν ρεξιστῶν βγῆκε πολύ ἰσχυρότερη μέ τήν συντροφικότητά του στήν μάχη.

Καί ὁ ἴδιος ὁ Ντεγκρέλ βγῆκε ἀλλαγμένος καί βαθειά ἐπηρεασμένος ἀπό τίς ἐμπειρίες αὐτές τοῦ μετώπου. Κάθε ἐγωϊστική τάσις πού ὑπάρχει συνήθως στόν μέσο πολιτικό ἐξαφανίσθηκε μέσα στίς χιλιάδες χαμηλές ἀσχολίες καί καθήκοντα πού εἶχε καί ἔφερε σέ πέρας, δίπλα σέ ἄνδρες κάθε καταγωγῆς, οἱ ὁποῖοι κάποτε τόν ζητοκραύγαζαν στίς πολιτικές συγκεντρώσεις στίς Βρυξέλλες. Στό φιλικό λεξιλόγιο τῶν συντρόφων του, ὁ Ντεγκρέλ ἔγινε «Μετριόφρων ὁ Α', Δούκας τῆς Βουργουνδίας».

Ἡ διαρκής ἀπειλή τοῦ θανάτου ἔφερε μιά ἰσχυρή συνειδητοποίησι σέ ὅλους καί στούς καλύτερους μιάν αὐξημένη ἀφοσίωσι. Ὁ Ντεγκρέλ ἔγραψε: «Πρίν, μπορεῖ νά εἴχαμε μιά συνηθισμένη ζωή, σημαδεμένη ἀπό τίς μικροϋποχωρήσεις τῆς καθημερινότητος. Τό μέτωπο μᾶς ἔμαθε τήν διαρκῆ αὐταπάρνησι. Δέν αἰσθανόμασταν μίσος οὔτε ἐπιθυμία. Εἴχαμε ὑπερβεῖ τά σώματά μας καί ἐξολοθρεύσει τήν φιλοδοξία μας. Ἔτσι ἐξαγνισμένος, μπορούσαμε νά ἀφοσιωθοῦμε στήν Ἰδέα καί ὁ θάνατος δέν μᾶς φόβιζε πιά».

Τόν Φεβρουάριο του 1942, οἱ Βαλλόνοι εἶχαν τήν εὐκαιρία νά δείξουν τήν ἀξία τους σέ μεγάλη μάχη. Ὁ κόκκινος στρατός προσπάθησε νά ἐκμεταλλευθῆ ὡρισμένους ἐκτεθειμένους

καί απομακρυσμένους τομεῖς τοῦ γερμανικοῦ μετώπου. Ἡ Λεγεώνα τῆς Βαλλονίας βρέθηκε στό κέντρο τῆς σκληρῆς μάχης πού δόθηκε γιά τήν διατήρησι τοῦ χωριοῦ Ρόζα Λούξεμπουργκ καί γιά τήν ἄμυνα τῆς Γκρομοβάγια Μπάλκα.

Οἱ μάχες τοῦ Φεβρουαρίου στοίχισαν πολύ στούς Βαλλόνους. Στίς 2 Μαρτίου μόνο δύο μονάδες καί 22 ἀξιωματικοί ἦσαν σῶοι καί ἡ Λεγεῶνα τῆς Βαλλονίας εἶχε μειωθεῖ στό ἕνα τρίτο τῆς ἀρχικῆς δυνάμεώς της.

Ἐνισχυμένη μέ νέους ἐθελοντές ἀπό τό Βέλγιο, ἡ Λεγεῶνα συμμετεῖχε στήν νέα γερμανική ἐπίθεσι τοῦ Ἰουλίου. Ὁ Λόχος ἦταν τά πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου τῆς Ὑπερκαυκασίας, ζωτικά γιά τήν γερμανική πολεμική μηχανή.

Ἡ πορεία διά μέσου τοῦ Ντόν καί τοῦ Κουμπάν καί τῆς στέπας ἦταν σύντομη. Μέσα σ' ἕνα μῆνα ἡ Λεγεῶνα προχώρησε 1200 χλμ., ὡς τούς πρόποδες τοῦ χιονισμένου Καυκάσου, μέ θερμοκρασίες καλοκαιρινές, πού ἔφθαναν ὅμως τούς 40 βαθμούς.

Οἱ Ρῶσοι προέβαλλαν μικρή ἀντίστασι, ὡς τήν ὥρα πού οἱ γερμανικές δυνάμεις ἔφθασαν στά περάσματα πού ὁδηγοῦσαν μέσα ἀπό τόν Καύκασο στήν Ὑπερκαυκασία. Ἐκεῖ πολέμησαν μέ λύσσα, γιά νά ἐμποδίσουν τόν ἐχθρό νά πάρη τά πετρέλαιά τους.

Ἡ Λεγεῶνα τῆς Βαλλονίας ἄνοιξε δρόμο πολεμώντας στήν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Ψσίτς, πρός τό Σότσι, λιμάνι τῆς Μαύρης Θάλασσας.

Ὁ Ντεγκρέλ πού εἶχε προαχθεῖ σέ ὑπολοχαγό μετά τήν μάχη τῆς Γκρομοβάγια Μπάλκα, ἀπέδειξεν ἐδῶ τήν ἱκανότητά του νά ἡγῆται στήν μάχη ὅπως καί στίς πολιτικές ἐκστρατεῖες. Οἱ γνώσεις του στήν τακτική ἦταν νεφελώδεις, ἀλλά τό ἀδάμαστο θάρρος του μπροστά στόν ἐχθρό ἐπετύγχανε τόν ἕνα στόχο μετά τόν ἄλλο.

Στίς 19 Αὐγούστου 1942, στήν Προύσκαγια, ὁ Ντεγκρέλ ὡδήγησε γιά ἐπίθεσι ἐναντίον ἑνός λόχου γεμάτου Ρώσους ὑπερασπιστές. Φτάνοντας στήν κορυφή βρέθηκε ἀντιμέτωπος μέ τόν Ρῶσο Διοικητή. Καί οἱ δύο πυροβόλησαν συγχρόνως. Ὁ νεκρός πού ἔπεσε ἦταν ὁ Ρῶσος καί ἡ Λεγεῶνα συνέχισε τήν

προώθησί της.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, οἱ Βαλλόνοι κατέλαβαν τό χωριό Τσερνάκοφ. Ὁ Ντεγκρέλ κράτησε αὐτή τήν αἰχμή, ἡ ὁποία ἐπέτρεψε νά ἀποκρουσθῇ ἡ πρώτη ρωσική ἀντεπίθεσις. Στίς πέντε ἑπόμενες ἡμέρες, ἡ Λεγεῶνα τῆς Βαλλονίας ἀπέκρουσε τίς κατά κύματα ρωσικές ἐπιθέσεις, ὡς τήν ὥρα πού ἀντικαταστάθηκε.

Ἡ γερμανική προέλασις σταμάτησε καί πάλι ἐκεῖνο τό φθινόπωρο. Πολύ προωθημένη ἐδαφικῶς καί μέ δυσκολίες ἀνεφοδιασμοῦ, οἱ γερμανικές μονάδες ἀναγκάσθηκαν νά ὑποχωρήσουν. Στήν ἀρχή τοῦ χειμῶνος, ἡ Λεγεῶνα τῆς Βαλλονίας ὑπεχώρησε διά μέσου τοῦ στενοῦ τοῦ Κέρτς καί τῆς Κριμαίας. Ὅσο προχωροῦσαν οἱ Ρῶσοι ἔκλειναν τόν κλοιό γύρω ἀπό τό Στάλινγκραντ.

Στό μεταξύ, οἱ ἐπιδόσεις τῆς Λεγεῶνος εἶχαν τραβήξει τό ἐνδιαφέρον καί τόν θαυμασμό τῶν ἐπιλέκτων ἀξιωματικῶν τῶν «Βάφφεν SS». Μετά ἀπό διαπραγματεύσεις μεταξύ τοῦ Ντεγκρέλ καί τοῦ Χίτλερ, ἀρχηγοῦ τῶν SS, ἡ Λεγεῶνα τῆς Βαλλονίας ἐνσωματώθηκε στά «Βάφφεν SS». Τό γεγονός ἱκανοποίησε τούς ἄνδρες. Ἡ φήμη καί τό γόητρο τῶν SS στίς μάχες ἦταν ἄφθαστα καί οἱ βετεράνοι τῆς Γκρομοβάγια Μπάλκα καί τοῦ Τσερνάκοφ ἔνοιωθαν τήν τιμή τῆς συμμετοχῆς τους. Ἐπιπλέον ἡ ἰδιότητα τοῦ μέλους τῶν SS, ἑνός ὑπερεθνικοῦ Τάγματος τῆς Νέας Τάξεως, θά ἔδινε στόν Ντεγκρέλ μιά σημαντική φωνή στήν μεταπολεμική Εὐρώπη, ἐφ' ὅσον ἡ Γερμανία καί οἱ σύμμαχοί της ἦσαν οἱ νικητές.

Τήν ἄνοιξι τοῦ 1943, οἱ Βαλλόνοι διασκορπίστηκαν σέ διάφορα στρατόπεδα ἐκπαιδεύσεως τῶν SS. Τό ἄθικτο πνεῦμα τῶν SS καί οἱ δυσκολίες καί κακουχίες τῆς πιό δύσκολης ἐκπαιδεύσεως πού εἶχαν ποτέ ὑποστεῖ, ἀνέβασαν τό ἐπίπεδο τῶν ἤδη δοκιμασμένων στήν μάχη Βαλλόνων σέ ἀφάνταστα ἐπίπεδα ἀντοχῆς, ἐπαγρυπνήσεως καί σκληρότητος. Ὅταν τόν Νοέμβριο τοῦ 1943 ἡ Λεγεῶνα ἀνασυγκροτήθηκε ὡς «5η Ἐπιθετική Ταξιαρχία SS Βαλλονία» μέ τόν ταγματάρχη Λυσιέν Λιππέρτ ὡς διοικητή καί τόν Ντεγκρέλ ὡς ἐπιτελάρχη, δέν ὑπῆρχε πιό ἰσχυρή μονάδα πεζικοῦ σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ἀμέσως μετά ἡ Ταξιαρχία Βαλλονίας ἐπέστρεψε στό μέτωπο, τό ὁποῖον ἡ ὁλοένα μεγαλύτερη δύναμις τοῦ κόκκινου στρατοῦ εἶχε ὠθήσει στήν δυτική ὄχθη τοῦ Δνειπέρου. Οἱ Βαλλόνοι ἔλαβαν θέσεις στόν τομέα κοντά στό Τσέρκασυ, τό ὁποῖον ἔδωσε τό ὄνομά του σέ μιά μεγάλη προέκτασι αἰχμή μετώπου, περίπου 16.000 χλμ., πού κρατοῦσε ὁ γερμανικός στρατός.

Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1944 ἡ καταστροφή κτύπησε. Στίς 27, δυό σοβιετικές στρατιές, τοῦ Ζούκωφ στόν Βορρᾶ, τοῦ Κόντεφ στόν νότο ἄρχισαν μιά κυκλωτική ἐπίθεσι γύρω ἀπό τό Τσέρκασυ, πού ἔκλεισε μέ τήν ἕνωσί τους στό Ζβενιγκόροντα, πολύ πίσω ἀπό τίς γερμανικές γραμμές. Ἡ αἰχμή τού Τσέρκασυ ἔγινε θύλακας τοῦ Τσέρκασυ.

Ἡ Γερμανική διοίκησις ἔκαμε σχέδιο γιά διάσπασι τοῦ κλοιοῦ πρός τά δυτικά. Συγκέντρωσε τόν κύριο ὄγκο τῶν δυνάμεών της κοντά στό Στέμπλυωφ, μέ τό Σύνταγμα SS «Γερμάνια» ὡς αἰχμή τοῦ δόρατος. Ἡ Ταξιαρχία τῶν Βαλλόνων ἀνέλαβε τήν κρίσιμη ἀποστολή τῆς ὀπισθοφυλακῆς, δηλαδή τήν συγκράτησι τῶν ἐπιτιθεμένων Ρώσων.

Ἡ ἐπιχείρησις, στήν ὁποία οἱ ἴδιοι οἱ στρατηγοί τῆς Βέρμαχτ εἶχαν ἐκτιμήσει ὅτι δέν εἶχε περισσότερο ἀπό 5% πιθανότητες ἐπιτυχίας, ἦταν ἡ μεγαλύτερη δοκιμασία στήν ὁποίαν ὑπεβλήθησαν ποτέ οἱ Βαλλόνοι. Οἱ Σοβιετικοί διαισθανόμενοι τήν νίκη, σφυροκόπησαν τά γερμανικά πλευρά, ἀλλά ἐπεφύλαξαν τά σκληρότερα κτυπήματα στά νότα, ἐλπίζοντας σέ μιά διάσπασι πού θά τούς ἐπέτρεπε νά ἐπιπέσουν στόν ὑποχωροῦντα κύριο ὄγκο τοῦ στρατοῦ ἀπό πίσω καί νά τόν ἐξοντώσουν.

Στίς 5 Φεβρουαρίου, στό χωριό Σταροσέλυε, ἡ λεπτή γραμμή τῶν Βαλλόνων λίγο ἔλλειψε νά σπάση. Ἀφοῦ ἀπέκρουσαν τίς κατά κύματα ἐπιθέσεις, δέν ἄντεξαν μιά νέα μαζική σοβιετική ἐπίθεσι. Ἡ ρωσική διάσπασις ἦταν στό χέρι.

Τήν ὥρα ἐκείνη ἦταν ὁ Ντεγκρέλ πού στάθηκε ὄρθιος. Στέκοντας ὄρθιος, παρ' ὅλες τίς σφαῖρες, στό αὐτοκίνητο διοικήσεως, ἐξόρκισε τούς ἄνδρες του νά φανοῦν ἀντάξιοι τῶν Βουργουνδίων προγόνων τους. Ὕστερα πήδηξε ἀπό τό αὐτοκίνητο, ἅρπαξε ἕνα ὅπλο καί οὔρλιαξε: «Βουργουνδοί, ἐνω-

θεῖτε μέ τήν δική μου τύχη καί θά δῆτε πόσο μέ φοβοῦνται οἱ Ρῶσοι. Μεταβολή κι' ἐμπρός, ἀκολουθῆστε με!...»

Ἡ ἀντεπίθεσις τοῦ Ντεγκρέλ ὑπεχρέωσε τούς Ρώσους νά ἐκκενώσουν τό Σταροσέλυε. Ἐνισχυμένη τό ἀπόγευμα μέ δύο ἅρματα, ἡ Ταξιαρχία Βαλλονίας κράτησε τό βασικό αὐτό σημεῖο ἐπί τέσσερις αἱματοβαμμένες μέρες. Στίς 8 τοῦ μηνός, ὑποχώρησαν στήν διώρυγα Ρός καί ὕστερα στό Νόβο Μπούντα, ὅπου διεξαγόταν μιά φοβερή μάχη.

Ἔξω φρενῶν διότι ἔβλεπαν τήν λεία τους νά διαφεύγη, οἱ Ρῶσοι ἐπετέθησαν κατά τοῦ Νόβο Μπούντα μέ ἀπίστευτο φανατισμό. Ἡ πόλις ἰσοπεδώθηκε ἀπό τό πυροβολικό καί τούς ὅλμους τους. Ἐπικολούθησε μάχη ἀπό σπίτι σέ σπίτι, πού ὅμοιά της δέν εἶχε ὑπάρξει ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Στάλινγκραντ.

Γερμανοί στρατηγοί πολέμησαν καί σκοτώθηκαν δίπλα στούς στρατιῶτες τους. Ὁ Λυσιέν Λιππέρτ, ὁ γενναῖος διοικητής τῆς Ταξιαρχίας Βαλλονίας σκοτώθηκε μπροστά σέ μιά καλύβα. Ἄνθρωποι τρελλάθηκαν ἀπό τήν φρίκη καί τήν ἐξάντλησι.

Ἄν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ τύχη βοηθᾶ τούς τολμηρούς, τό ἀπέδειξε ἄνετα ὁ Ντεγκρέλ στό θυλάκο τοῦ Τσέρκασυ. Πάντα στό χειρότερο σημεῖο τῆς μάχης, φαινόταν ἀθάνατος. Δυό φορές τόν κτύπησαν ρωσικές σφαῖρες στό Σταροσέλυε. Στό Νόβο Μπούντα, ἕνα θραῦσμα ὅλμου χώθηκε ἀνάμεσα στήν χλαίνη καί τό στῆθος του, μόλις ἀγγίζοντας τό δέρμα του.

Οἱ κόκκινοι ἀποκρούσθηκαν στό Νόβο Μπούντα. Στίς 18 Φεβρουαρίου 1944, σαράντα χιλιάδες Γερμανοί διέσπασαν τόν κλοιό κοντά στό Λυγιάνκα, ὀφείλοντας κατά μέγα μέρος τήν δυνατότητα αὐτήν στήν ἀπίστευτη ἀντίστασι τῶν Βαλλόνων ἐθελοντῶν. Ὁ ἡρωϊσμός αὐτός πληρώθηκε ἀκριβά. Ἀπό τούς 2000 Βαλλόνους πού εἶχαν φθάσει στό μέτωπο τόν Νοέμβριο μόνο 632 βγῆκαν ἀπό τήν κόλασι τοῦ Τσέρκασυ.

Μερικές μέρες ἀργότερα, ὁ Ντεγκρέλ κλήθηκε ἀπό τόν Χίτλερ στό στρατηγεῖο του, κοντά στό Ράστενμπουργκ, στήν Ἀνατολική Πρωσία. Ὁ ἥρωας τῶν χαρακωμάτων τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου ἀπένειμε στόν Ντεγκρέλ τόν Σιδηροῦν Σταυρόν καί μέ φωνή πού ἔπνιγε ἡ συγκίνησις, εἶπε στόν Βαλ-

λόνο ἡγέτη: «Ἄν εἶχα γιό, θά ἤθελα νά ἦταν σάν κι ἐσένα».

Ἀντίθετα ἀπό τήν ἐπιθυμία τοῦ Φύρερ, ὁ Ντεγκρέλ ξαναγύρισε στήν μάχη. Ἡ Ταξιαρχία Βαλλονίας, ἡ ὁποία εἶχε ἀποδεκατισθεῖ στό Τσέρκασυ ἐνισχύθηκε καί μεγάλωσε, ὥστε νά γίνη ὁ πυρῆνας τῆς 28ης Μεραρχίας SS ΒΑλλονίας. Μετατεθέντες στό μέτωπο τῆς Βαλτικῆς ὁ Ντεγκρέλ καί οἱ γενναῖοι του ἔζησαν μιάν ἀτελείωτη σειρά ἀπελπισμένων ἀντιστάσεων ἐναντίον ὑπερτέρων δυνάμεων. Μέσα ἀπό τίς πεδιάδες τῆς Ἐσθονίας καί τήν ἐπίπεδη λιμνώδη ἔκτασι τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσίας, οἱ ἄνδρες τῆς Μεραρχίας Βαλλονίας, ὅλο καί λιγώτεροι ἀπό τίς ἀπώλειες, πολέμησαν μέ λύσσα ὥσπου κάθε ἐλπίδα χάθηκε.

Δέν πολέμησαν μόνοι. Δίπλα τους πολέμησαν μισό ἑκατομμύριο ἄλλοι ἐθελοντές, ἀπό τριάντα διαφορετικούς εὐρωπαϊκούς λαούς, δεμένοι ἀπό τήν πίστι τῶν Νιμπελοῦγκεν στόν Γερμανό Ζίγκφριντ, ὡς τό πικρό τέλος. Ἑνωμένοι, ἔρχονται ἀπ᾽ ὅλες τίς βαθμίδες τῆς ζωῆς καί τῆς κοινωνίας: χωρικοί καί ἀριστοκράτες, τεχνίτες καί δάσκαλοι, ἐργάτες ὀρυχείων, ἐργοστασίων καί ἐργαστηρίων ἀπ᾽ ὅλην τήν Εὐρώπη.

Καί πολλοί ἀπ᾽ αὐτούς πέθαναν μέσα στήν ἀπέραντη καί ἔρημη ρωσική στέππα, στούς στριφτούς δρόμους τῆς Βουδαπέστης καί τοῦ Βερολίνου, σέ χιλιάδες ἄλλα ἄγνωστα, ἄσημα καί λησμονημένα μέρη. Πέθαναν σκληρά, χωρίς περιβάλλον, λογχισμένοι, παγωμένοι, λυωμένοι, ἀποκεφαλισμένοι ἀπό θραύσματα ὀβίδων, ξεκοψιασμένοι, μέ ὁποιονδήποτε τρόπο μποροῦσε νά διαχωρισθῆ ἡ γενναία καρδιά τους ἀπό τά εὐπρόσβλητα σώματά τους.

Ἄν ρωτήση κανείς γιατί, λίγοι προσπάθησαν νά ἀπαντήσουν. Ὁ Ντεγκρέλ ἄνθρωπος μορφωμένος ἔγραψε ὅτι ἦταν γιά τήν Εὐρώπη. Τήν Εὐρώπη τῶν μεγάλων ἱστορικῶν προγόνων. Λίγοι ἀπό τούς ἄλλους θά μποροῦσαν νά βάλουν τούς λόγους τους σέ φράσεις. Ἀκριβῶς ὅπως καί οἱ ἁπλοί ἄνθρωποι πού πολέμησαν στό Τούρ, στό Λίγκνιτς, στό Ἄκρ καί στό Λέπαντο, οἱ Εὐρωπαῖοι ἐθελοντές πού ὡδηγημένοι ἀπό τήν βαθειάν ἀγάπη καί τήν ἐπιθυμία, φύλαγαν στήν ψυχή τους τά μέρη τοῦ Συνόλου: τήν λάμψι τῶν χρυσόξανθων μαλλιῶν ἑνός κο-

ριτσιοῦ, τό ἀγαπημένος μέρος τῶν παιδικῶν τους χρόνων, τήν βραδυνή συντροφικότητα τῆς ταβέρνας τοῦ χωριοῦ, τά χωράφια πού καλλιέργησαν οἱ πατεράδες τους πρίν ἀπ᾽ αὐτούς, τήν οἰκογένειά τους, τό αἷμα καί τήν γῆ τους. Καί μολονότι, σήμερα, τά σώματα τόσων πολλῶν βρίσκονται κάπου, ἀναμειγμένα μέ τό χῶμα τῆς Εὐρώπης, προσπάθησε ἐσύ, Εὐρωπαῖε ἀναγνώστη, νά κάνεις ὁτιδήποτε ὥστε τό πνεῦμα τους νά μήν χαθῆ ποτέ ἀπ᾽ αὐτήν τήν γῆ!

Λίγο μετά τήν κατάληψι τοῦ Βελγίου ἀπό τούς Ἀγγλοαμερικανούς, ἡ Βελγική κυβέρνησι ἐπέστρεψε ἀπό τήν ἐξορία της στίς Βρυξέλλες, μέ τά στήθη τῶν ὑπουργῶν της νά λάμπουν ἀπό τά παράσημα καί τά μετάλλια τῆς «ἀντίστασης», πού μέ τόσην ἁπλοχεριά ἔδωσαν ὁ ἕνας στόν ἄλλον. Μιά ἀπό τίς πρῶτες ἄριστες πράξεις τους ἦταν νά καταδικάσουν σέ θάνατο τόν παλαιό ἐχθρό τους, τόν Λεόν Ντεγκρέλ γιά προσβολή τοῦ κράτους.

Ἀλλά ὁ Ντεγκρέλ εἶχε κατορθώσει νά ἀποφύγη τήν ζωηρότητά τους. Ἡ ἰσπανική κυβέρνησις τοῦ παρεχώρησε πολιτικό ἄσυλο καί ἀπό τότε ἔζησε στήν Μαδρίτη. Μπόρεσε νά σώση τά μετάλλιά του, πραγματικά αὐτά, τά ὁποῖα ὡς τό τέλος τοῦ πολέμου, συμπεριλάμβαναν καί τόν «Σταυρό τοῦ Ἱππότου μετά φύλλων Δρυός». Ἔσωσε ἐπίσης καί τίς μεταξωτές σημαῖες τῆς Μεραρχίας Βαλλονίας. Κάποια ἡμέρα, ἐλπίζει, ὅτι θά ἐκτεθοῦν στό πολεμικό μουσεῖο τοῦ Βελγίου.

Πρό καιροῦ, ἕνας Βέλγος δημοσιογράφος πού τόν ἐπισκέφθηκε τόν ρώτησε ἄν μετάνοιωσε γιά τά χρόνια τοῦ πολέμου. Ὁ Λεόν Ντεγκρέλ σκέφθηκε μιά στιγμή καί ἀπήντησε:

«Μόνον διότι χάσαμε»...

ISBN 960-7199-09-X